ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Кабмін

Сто днів планів на майбутнє

СТОР. 6

Дзеркало

Курортний сезон набирає обертів

СТОР. 12

Спорт

В очікуванні яскравіших фарб

СТОР. 24

№ 113 (4863) ВІВТОРОК, 22 ЧЕРВНЯ 2010 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

Ціна нашого життя — мільйони полеглих

Шістдесят дев'ять років тому у цей день гітлерівська Німеччина напала на Рядянський Союз. Для країни почалася найкривавіша війна двадцятого століття. Префікс «най» стосовно того, що відбулося протягом 1941—1945 років, можна вжити багато разів. Ця війна принесла найбільше людських жертв і руйнувань, виявилася найжорстокішою до мирного населення. Уже в перший день війни що таке бомбардування дізналися мешканці Києва, Севастополя, Житомира. Ціна перемоги для СРСР теж була найвища — загинули близько 26 мільйонів людей. Тому сьогодні відзначають День скорботи і вшанування пам'яті жертв війни.

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ ЧИТАЙТЕ НА 20—21 СТОР.

На знімку: люди слухають повідомлення про напад Німеччини на Радянський Союз.

Фото з архіву Укрінформу.

Польща: вирішальний двобій — 4 липня

Дочасні президентські вибори у Польщі, що відбулися 20 червня, не принесли несподіванок. До другого туру вийшли Маршал Сейму і в. о. президента Броніслав Коморовський (від правлячої партії Громадянська платформа), який заручився підтримкою 41,2 відсотка електорату, та лідер опозиційної партії Право і справедливість Ярослав Качинський, який отримав 36,7 відсотка голосів. СТОР. 9

До Ізраїлю — без візи

Ізраїльський уряд ухвалив рішення щодо запровадження безвізового режиму з Україною. Це питання міністри повинні були розглянути ще минулої неділі, однак через хворобу міністра внутрішніх справ Елі Ішая голосування було відкладено. Проти введення безвізового режиму висловилися лише троє представників партії ШАС, деякі міністри від Лікуда утрималися. «Вважаю, що скасування візових вимог ще більше зміцнить економічні, туристичні та дипломатичні зв'язки між двома нашими країнами. Безумовно, це полегшить поїздки до друзів і родин для сотень тисяч ізраїльтян, які емігрували з України», — заявив прем'єр-міністр Ізраїлю Беньямін Нетаньяху, **повідомляє РІА-Новини.**

В оздоровчому таборі отруїлися діти

13 школярів з оздоровчого табору «Росинка» госпіталізовано до інфекційного відділення Куйбишевської райлікарні Запорізької області. Учора голова Куйбишевської райдержадміністрації Володимир Зайковський розповів кореспонденту «Голосу України», що діти потрапили до лікарні, ймовірно, через неякісний йогурт. Нині стан здоров'я однієї дитини — середньої важкості, ще однієї — легкої, решта почувається задовільно. У таборі працюють спеціалісти санепідслужби, у тому числі і з Запоріжжя, **передає наш власний кореспондент із Запорізької області Леонід СОСНИЦЬКИЙ.**

КОРОТКО

■ Фонд державміна розпочав перевірку законності відчуження київським ЦУМом нерухомості.

■ Учора в Харкові працівники приладобудівного заводу імені Шевченка перекрили дорогу, вимагаючи виплати зарплат.

■ У Переяславі-Хмельницькому в музеї архітектури та побуту в неділю двічі через підпал спалахували пожежі.

■ Учора на Львівщині внаслідок аварії 14 тисяч жителів Жовкви залишились без централізованого водопостачання.

(За повідомленням інформагентств).

ПОДІЇ

Замість злиття буде синтез

Злиття «Нафтогазу» і «Газпрому» не буде. Як заявив Прем'єр-міністр України Микола Азаров, буде «пошук організаційної форми», яка дасть змогу «синтезувати ефект роботи» обох компаній. Нагадаємо, із пропозицією об'єднати російський «Газпром» і «Нафтогаз України» виступив 30 квітня Прем'єр-міністр Росії Володимир Путін на зустрічі з Миколою Азаровим. 14 травня Президент України Віктор Янукович заявив про неможливість злиття «Нафтогазу» і російського «Газпрому». За його словами, Росія не погодиться на об'єднання в рівних частках, яке дало б можливість Україні отримати частину контролю над усім майном «Газпрому» Росії.

Однак наприкінці травня в управлінні інформації «Газпрому» за підсумками робочої зустрічі голови правління ВАТ «Газпром» Олексія Міллера й міністра палива та енергетики України Юрія Бойка оголосили, що першим етапом повного об'єднання компаній може стати створення на паритетних засадах спільного підприємства «Газпрому» і «Нафтогазу».

Донецьк збільшив витрати на Євро-2012

Сесія Донецької міської ради внесла зміни до цільової програми підготовки і проведення фінальної частини чемпіонату Європи 2012 року з футболу. Загальне фінансування витрат по місту збільшено з 12 мільйонів до майже 16 мільярдів гривень. Більшу частину суми становлять частки державного бюджету та приватних інвесторів. Крім того, для придбання громадського транспорту випустять облігації муніципальної позики на загальну суму 60 мільйонів гривень. Ці фінансові ресурси буде використано для обслуговування лізингових проектів із придбання громадського транспорту — 165 одиниць тролейбусів і 150 автобусів великої місткості на сто і більше пасажирів.

Загальна сума фінансування розвитку аеропорту збільшилась майже на півмільярда гривень, а залізничного вокзалу — на 60 мільйонів гривень. Проекти будівництва та ремонту готелів коштуватимуть інвесторам більш як 4,5 мільярда гривень, **повідомляє наш власкор Ліна КУЩ.**

Я ВАМ ПИШУ...

Рятувати пияків і рятуватися від пияків

Мені соромно, що наша держава на перших місцях у світі із вживання алкоголю. Вважаю, тільки закон може врятувати націю від падіння у прірву. Підвищення цін на спиртні напої — не вихід у боротьбі з пияцтвом. Має бути ще й міцне підгрунтя для боротьби з цим суспільним лихом.

Працюючи медичною сестрою, я часто зустрічаюся з особами, які не знають міри у вживанні алкоголю. А нещодавно у нашому місті поховали двох матерів, яким укоротили віку сини-алкоголіки. Нема законів, щоб покарати корчмарів, які заради збагачення споюють своїх клієнтів. Колись п'яниць ставили на облік, лікували, боролися за пропащу людину. Чому зараз немає ЛТП?

Вважаю, що Верховна Рада має розробити закони для дієвої боротьби з пияцтвом.

О. МАРГІТИЧ.

Берегове
Закарпатської області.

У Севастополі розпочалися україно-російські штабні навчання «Фарватер миру-2010»

Кабмін не може перебирати на себе повноваження парламенту

«Можна вітати сам факт того, що, врешті-решт, від розмов про необхідність прийняття економічної конституції країни, яким є Бюджетний кодекс, та Податкового кодексу ми перейшли до практичних дій», — сказав Голова Верховної Ради України Володимир Литвин у п'ятницю в інтерв'ю телевізійному каналу «Рада». Він відзначив, що ідеї, підходи й основні позиції, що містяться в проектах цих законів, широко обговорювалися, у тому числі, на Раді регіонів та на засіданні Консультативно-дорадчої ради з питань місцевого самоврядування при Голові Верховної Ради.

Водночас, за словами керівника українського парламенту, домінуючою в цих законопроектах є точка зору Кабінету Міністрів. «У них відображено намагання уряду перебрати на себе конституційні повноваження Верховної Ради, чого ніколи не буде, принаймні доки поки я Голова Верховної Ради. Всі будуть займатися своєю роботою», — заявив Володимир Литвин.

Відтак, за його прогнозами, ці документи серйозно доопрацьоватимуть. «Буде узгоджено позиції насамперед з Кабінетом Міністрів України, а також із місцевими органами влади, але вони мають відповідати Конституції України і враховувати те, що влада у нас єдина, втім, у різних її гілок різні повноваження», — пояснив В. Литвин. — За умови домінування однієї позиції, вважає він, до законопроекту буде запропоновано таку величезну кількість поправок, що «його буде просто розірвано». «І всі добрі наміри щодо того, щоб швидко й оперативно приймати конче необхідні рішення, буде знівельовано», — зазначив Голова Верховної Ради.

Як приклад В. Литвин окреслив ситуацію, що виникла довкола прийнятого парламентом у першому читанні законопроекту про засади зовнішньої та внутрішньої політики, до якого на сьогодні внесено понад 600 поправок. «Уже з цього зрозуміло, як непросто буде розглядати цей закон, щоб на виході він був кондиційним, не був суперечливим і щоб до нього не потрібно було згодом повертатися», — зауважив керівник українського парламенту. Аналогічні проблеми із законопроектом про всеукраїнський референдум, до якого депутати запропонували 787 поправок, а також із законопроектом про судоустрій і статус суддів.

«Висновок єдиний: незважаючи на те, що ми працюємо в цейтноті, що називається, з коліс, нам потрібно проводити попередню роботу над законопроектами таким чином, щоб були залучені всі, хто розуміється на цих проблемах, а також усі ті, від кого залежить остаточне рішення. У питаннях, які зачіпають інтереси всього суспільства, нам потрібно діяти за принципом — «поспішай повільно».

Глава парламенту прогнозує, що сесію, яку планували завершити у першій декаді липня, буде ще продовжена як мінімум на один тиждень. Бо якщо, за його словами, до 15 липня парламент не ухвалить нову редакцію Бюджетного кодексу та не затвердить Податковий кодекс, то Кабінет Міністрів, відповідно до чинної законодавчої бази, має розробляти проект бюджету на 2011 рік на попередній законодавчій основі, яка не відповідає новим реаліям та потребам.

Східні сусіди шукають нові елементи співпраці з ЄС

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин провів телефонну розмову з Президентом Європарламенту Єжи Бузеком. Як повідомляє прес-служба парламенту, під час розмови обговорювали питання, які стосуються підготовки до початку роботи Парламентської асамблеї «Євронест».

Ініціативу щодо підготовки пропозицій до посилення відносин Європейського Союзу зі східними сусідами було виголошено Прем'єр-міністром Республіки Польща Д. Туском на засіданні Європейської Ради у березні 2008 року. 26 травня 2008 року міністри закордонних справ Республіки Польща та Королівства Швеція передали на розгляд глав зовнішньополітичних відомств держав—членів ЄС спільний позиційний документ щодо концепції «Східного партнерства». Польсько-шведські пропозиції були підтримані державами-членами на засіданні Європейської Ради 20 червня 2008 року, на виконання рішень якого Європейська комісія 3 грудня 2008 року представила Комунікацію «Східне партнерство». Країнами-партнерами ініціативи «Східне партнерство» є Азербайджан, Білорусь, Вірменія, Грузія, Молдова та Україна.

З огляду на те, що Україна не розглядає «Східне партнерство» як рамкову політику, двосторонній вимір ініціативи для України зводиться до тих його нових елементів, яких не було у двосторонніх відносинах з ЄС. До них належать Програма всеохоплюючої інституційної розбудови та Програма регіонального розвитку.

18 травня 2009 року в Києві відбулося спільне засідання представників профільних парламентських комітетів країн—учасниць «Східного партнерства» для координації позицій щодо можливої участі в Парламентській асамблеї. За його результатами прийнято Рекомендації для національних парламентів Азербайджану, Вірменії, Білорусії, Грузії, Молдови та України щодо можливої участі в «Євронест».

Запропонована в рамках «Східного партнерства» Парламентська асамблея має стати доповненням до наявних форм парламентської співпраці та посилить відносини України з ЄС.

Адміністрація Президента: дата місцевих виборів — 31 жовтня

Адміністрація Президента вважає, що вибори до органів місцевого самоврядування мають відбутися 31 жовтня 2010 року. Про це під час зустрічі з журналістами заявив глава АП Сергій Льовочкін. «Ми вважаємо, що це останній конституційний термін, в який можуть бути проведені місцеві вибори», — зазначив він.

Нагадаємо, раніше Президент Віктор Янукович заявив, що місцеві вибори відбудуться цього року, бо цього вимагає Конституція.

Бютівці вже заявили, що вибори восени недоречні. «Ми вважаємо, що їх доцільно проводити або в кінці року, тобто перед Новим роком, або 27 березня 2011 року. Отже, ми можемо обрати одночасно й керівників місцевого самоврядування, і керівників депутатського корпусу», — заявив в інтерв'ю журналістам голова фракції БЮТ Іван Кириленко.

Однак у самій коаліції, як повідомив «Голосу України» народний депутат від Блоку Литвина Валерій Баранов, уже проводилися консультації з цього приводу. «Коаліція дійшла порозуміння, оскільки всі усвідомлюють, що далі тягнути з датою не можна, потрібно вживати екстрених заходів для нормального життя місцевих громад», — додав він.

Микола ТОМЕНКО: «Одинадцятирічка — це певний компроміс та менше зло»

Учора заступник Голови Верховної Ради України Микола Томенко відвідав з робочою поїздкою Полтавську область. Як повідомили у секретаріаті М. Томенка, в місті Гадяч він побував у державному училищі культури імені І. Котляревського і загальноосвітній школі імені М. Драгоманова та презентував книжку «Михайло Драгоманов: автожиттєпис». Зустрічаючись із колективами навчальних закладів, М. Томенко сказав, що «це місто, де народився один із найвизначніших політичних діячів європейського світогляду, один із засновників української політологічної школи — Михайло Драгоманов», та висловив задоволення з того, що дослідження, яке він підготував разом зі своїми колегами, потрапить у бібліотеки Полтавщини.

Відповідаючи на запитання про реформу шкільної освіти під час зустрічей на Полтавщині, М. Томенко сказав, що на сьогодні прийняття рішення про 11-річне навчання є певним компромісом у ситуації, що склалася. «11-річна система навчання на сьогодні — це певний компроміс та менше зло для батьків, учителів і школярів», — зазначив він.

Водночас заступник глави парламенту наголосив, що вважає неправильною позицію викреслити історію шкільної реформи останніх років і повернутися до 10-річного навчання, натомість, на його думку, і проект 12-річної освіти в українському виконанні виявився далеким від європейського підходу. Як приклад М. Томенко навів той факт, що так і не вдалося підготувати навчальну програму у такий спосіб, щоб у 12-му класі, який має бути класом спеціалізацій, вивчалися б тільки ті предмети, на які випускники орієнтуватимуться під час вступу до вищих навчальних закладів. «Крім того, має місце психологічна неготовність батьків, учителів та, власне, і школярів перебувати в школі до такого віку», — зазначив він.

Також серед проблем М. Томенко назвав відсутність випуску 2012 року, якщо б остаточно реалізувався проект повного переходу на 12-річну систему навчання.

Думку науковців при здійсненні реформи просять урахувати

Учора відбулася науково-практична конференція «Концепція правової держави у світлі Декларації про державний суверенітет і Конституції України». Зустріч науковців-правників була організована Національною академією наук України, Інститутом держави і права імені В. Корецького, редакцією журналу Верховної Ради України «Віче» і присвячувалася 14-й річниці Конституції України та 20-річчю прийняття Декларації про державний суверенітет України.

У роботі конференції, зокрема, взяли участь перший Президент України Л. Кравчук, постійний представник Верховної Ради в Конституційному Суді А. Селіванов, директор Інституту законодавства Верховної Ради України О. Копиленко, народні депутати, керівні представники Верховної Ради, Кабінету Міністрів, представники судової влади, науковці та викладачі вищих навчальних закладів. Серед основних питань наукової дискусії були: історичні передумови проголошення декларації про державний суверенітет, ідея правової держави в Декларації, Конституція як основа реалізації повновладдя народу за Декларацією, проблеми співвідношення Декларації про державний суверенітет і конституційного процесу в Україні та інші.

Учасники конференції вважають, що найактуальнішими завданнями юридичної науки на даному етапі є вивчення сучасних тенденцій у розвитку державності, наукове визначення необхідності перетворень у державно-правовій сфері та вироблення науково обгрунтованої стратегії і тактики здійснення правової реформи в Україні, формування її як правової держави.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

На знімку (зліва направо): **заступник головного редактора журналу «Віче» доктор політичних наук Валентин Бушанський; директор Інституту європейських досліджень НАН України доктор історичних наук Андрій Кудряченко; головний редактор журналу «Віче» Світлана Писаренко.**

Проведення конференції було обумовлено необхідністю поглиблення наукових досліджень у галузі держави і права, їх орієнтації на вироблення науково обгрунтованих рекомендацій державним органам щодо реформування владних інститутів. Зокрема, учасники конференції:

❒ відзначили, що реформування публічної влади повинно виходити з необхідності послідовної демократизації конституційного ладу, підпорядкування реформування влади принципу відповідальності держави перед людиною; оптимізації співвідношення політики та права, реалізації принципу верховенства права на основі додержання конституційної законності, уникнення політичних і юридичних конфліктів під час реформування публічної влади; побудови системи публічної влади в Україні на засадах єдності влади та раціонального розподілу владних повноважень, ефективної взаємодії інститутів держави й місцевого самоврядування; здійснення науково обгрунтованого управління процесами перетворень державних інститутів;

❒ вважають, що головним чинником розвитку України як правової держави має стати подальший розвиток конституціоналізму і парламентаризму; ключовою проблемою вітчизняного конституціоналізму є організація та реалізація в Україні установчої влади;

❒ наголошують на необхідності комплексного системного підходу до здійснення адміністративної та судової реформ, а також реформи місцевого самоврядування у контексті широкомасштабної правової реформи;

❒ констатують, що здійсненню судово-правової реформи в Україні, як і раніше, перешкоджають прагнення підпорядкувати організацію та функціонування судової влади окремим корпоративним інтересам, а не принципу відповідальності держави перед людиною, а також послідовності та непродуманість концепції, послідовності та темпів проведення судової реформи;

❒ вважають за необхідне рекомендувати органам державної влади, всім учасникам політичного процесу в Україні в своїх рішеннях стосовно здійснення політико-правової реформи враховувати висновки і пропозиції вітчизняної науки; вкотре визнати за доцільне Інституту держави і права імені В. Корецького разом із Національною академією правових наук України ініціювати перед Верховною Радою питання щодо необхідності розробки та порядку ухвалення Концепції правової політики України.

Наталя ГЕЛЕТКО.

«Україну не можна уявити без Європи, але і Європа так само потребує Україну»

З виступу Голови Верховної Ради України Володимира Литвина на публічних слуханнях з питань зовнішньої і внутрішньої політики України у Бундестазі (Берлін, 16 червня 2010 р.)

Моє перебування у Берліні, переговори з колегами Бундестагу підтвердили очевидну річ — німецький істеблішмент розглядає Україну через призму процесів європейської інтеграції та вважає її важливим фактором європейської політики загалом. Отже, сталий розвиток України в руслі демократії, її внутрішньополітична стабільність, прогнозована зовнішня політика сприймаються в Берліні як «додана вартість» до загальноєвропейської безпеки та забезпечення надійного майбутнього Європи.

У нас з німецькими колегами є чітке переконання, що тільки тісна співпраця в атмосфері взаєморозуміння та довірливості як на міждержавному, так і міжпарламентському рівні допоможе з обопільною користю прискорити процеси трансформації України відповідно до Копенгагенських критеріїв. Саме виходячи з цієї тези, хотів би побудувати наш сьогоднішній діалог з вами.

У цьому зв'язку вдячний організаторам заходу — Німецькому товариству східноєвропейських досліджень, Фонду ім. Науманна за надану нагоду для спілкування.

Слова вдячності адресую також фракції Вільної демократичної партії. Вважаю, що ми невипадково присутні у приміщенні цієї політичної сили. Нас об'єднують не лише однакові — блакитно-жовті — кольори нашої символіки, для українців є більш важливою офіційно висловлена у програмних документах партії готовність вільних демократів підтримувати ідею перспективи членства України в ЄС.

Знаю, що принципово європейську перспективу України підтримують й інші фракції Бундестагу. У цьому якраз і полягає наше прагнення — перетворити прихильну позицію окремих фракцій щодо європейського майбутнього України на єдину позицію Бундестагу.

Відразу хочу заспокоїти присутніх — ми не ставимо питання про вступ України до ЄС у найближчій перспективі. Йдеться про європейську перспективу у принципі як орієнтир для дальшого руху українського суспільства. Свого часу Конрад Аденауер говорив: «ми всі живемо під одним небом, але не всі мають однаковий горизонт». Рівно через місяць минає 20 років з того дня, як Україна встановила свої власні горизонти, ухваливши в парламенті Декларацію про державний суверенітет України. Цей документ, як і, зрештою, проголошення незалежності нашої держави, втілили споконвічне прагнення українців мати свою державу. Причому ще тоді, у 1990 році, за кілька років до Маастрихтських домовленостей, Декларація про державний суверенітет України проголосила орієнтацію нової держави на Європу та політику активної «участі в загальноєвропейських процесах та європейських структурах».

Процес українського державотворення, становлення української нації органічно вписуються у європейські політичні процеси XX століття. Українці, як і інші народи Європи, пізнали біль втрат під час світових воєн. Хіба що масштаби цих втрат, особливо у Другій світовій війні, у нас були значно більшими. На українській землі, в Ялті, були визначені обриси повоєнного устрою Європи. Цілком закономірно, що Україна стала одним із співзасновників Організації Об'єднаних Націй.

Діяльність сотень українців збагатила світ фундаментальними відкриттями, які зробили справжній переворот у людському житті. Згадаймо лише досягнення Сергія Корольова у сфері космічної техніки, Ігоря Сікорського як піонера авіабудування, створення у 1950 р. у Києві під керівництвом академіка Лебедєва першої в континентальній Європі малої електронної лічильної машини, отримання в Харкові першого у світі літра важкої води та першого штучного алмазу.

Визнаним міжнародною спільнотою є внесок українців у розвиток культурної спадщини Європи, зокрема таких видатних постатей європейського культурного та наукового життя, як балетмейстер Серж Лифарь, скульптор Олександр Архипенко, нобелівський лауреат Ілля Мечников, художники Ілля Рєпін та Казимір Малевич, письменники Микола Гоголь, Михайло Булгаков...

І, безумовно, постаті творців світового рівня, життя та діяльність яких пов'язані з Німеччиною, — поетеси Лесі Українки, композитора Миколи Лисенка та кінорежисера Олександра Довженка. І цей перелік можна ще довго продовжувати. Цікаво, що перші студенти з України навчалися в Німеччині ще у XV столітті. Чимало випускників українських університетів можна сьогодні зустріти в усіх сферах німецької економіки та культури. Німецькі університети й далі зберігають свою привабливість для української молоді, адже нині понад 4000 українців успішно навчаються саме тут.

Ці приклади переконливо демонструють очевидну аксіому — Україна є невід'ємною частиною Європи. Відтак, цілком логічно, що європейська інтеграція є пріоритетом зовнішньополітичного курсу нашої держави. Так само безперечним постулатом є те, що Україну не можна уявити без Європи, але і Європа так само потребує Україну. Це, так би мовити, дві сторони однієї медалі.

Для України Європа є стимулом для утвердження європейських цивілізаційних цінностей, для подальших економічних, політичних, соціальних реформ, зміцнення демократії. Зрештою, європейська ідея є об'єднуючою в українському суспільстві, консолідуючим фактором державної політики. Її підтримують понад 70% українців. Це — також шлях до модернізації України, посилення її конкурентоспроможності на світових ринках та створення соціально орієнтованої ринкової економіки в нашій державі.

Євроінтеграція була і залишається найвищим пріоритетом нашої зовнішньої політики. Йдеться не лише про зовнішньополітичний курс. Цей напрям визначає загальний вектор ціннісних перетворень, насамперед внутрішніх. У керівництва держави є чітке розуміння щодо необхідності започаткування глибоких реформ та системної модернізації країни, що охоплює усі сфери суспільного життя і завершує «нову хвилю» необхідних соціально-економічних перетворень. Для реалізації нового курсу створено всі передумови, у т. ч. що стосується ефективної взаємодії різних гілок влади. Можливо, вперше за всю новітню історію є шанс спокійно, безконфліктно взятися за роботу.

На початку червня Верховна Рада схвалила в першому читанні проект закону «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики». Його ухвалення в цілому зробить нашу внутрішню і зовнішню політику відкритою, прогнозованою, вільною від суб'єктивного впливу амбітних політиків і зрозумілою всім. Водночас — це дороговказ до чіткої взаємодії Президента, парламенту та уряду, всіх гілок державної влади в Україні.

Саме у руслі принципів та пріоритетів державної політики, визначених проектом цього закону, відбуваються перші позитивні зрушення у внутрішній і зовнішній політиці України. За короткий час нам вдалося стабілізувати відносини з ключовими партнерами України — Європейським Союзом, США та Російською Федерацією, вийти на якісно новий рівень діалогу та співпраці з міжнародними організаціями та установами. Україна підтвердила свій статус неядерної держави, що активно бореться з нерозповсюдженням ядерних матеріалів та технологій.

Ми суттєво наблизилися до підписання Угоди про асоціацію з Євросоюзом.

Ми врегулювали проблему надвисоких цін на природний газ, відновили масштабний діалог щодо взаємовигідної співпраці з Росією, роль якої попередня владна машина безпідставно і безуспішно намагалася мінімізувати. Не можу не згадати в цьому контексті вислів великого німця і першого канцлера Німеччини Отто фон Бісмарка: «У чому секрет політики? У тому, щоб укласти хорошу угоду з Росією». Повірте, що для України цей вислів не менш актуальний, ніж для Німеччини часів Бісмарка, або часів Євросоюзу.

Як результат: Україна повертає до себе довіру інвесторів, в тому числі внутрішніх, та світових кредиторів. Відрадно, що маємо перші позитивні тенденції в національній економіці. Так, ВВП України у першому кварталі цього року зріс майже на 5% на тлі його 15-відсоткового падіння торік. За чотири місяці 2010 року промислове виробництво показало чітку тенденцію до зростання і збільшилося майже на 13%, в той час як минулого року воно впало на 22 відсотки. Поступово зростає ділова активність та спадає напруженість у фінансовому секторі, відновлюється ринок праці, збільшується кількість робочих місць.

Впевнений, що у Європі чітко уявляють вагу України для подальшого розвитку економічного, соціально-культурного континенту, його безпеки та процвітання. Необхідність колективного подолання сучасних глобальних викликів, у т. ч. глибокої економічної та фінансової кризи, значно посилили усвідомлення ролі України для Європи. Не в останню чергу йдеться і про роль України у забезпеченні енергетичної безпеки. Мені здається, наші європейські партнери ще не до кінця усвідомили унікальну роль української ГТС, але приєднання України до Договору про європейську енергетичну спільноту дозволить по-новому оцінити можливості, що їх пропонує Україна об'єднаній Європі.

Ми виходимо з того, що значний природний, промисловий, аграрний та інтелектуальний потенціал нашої країни може значно посилити Європу, особливо в контексті загострення конкуренції в умовах глобалізації. Досвід наших західних сусідів показує, що, відчуваючи підтримку такого солідного партнера як Німеччина, шлях до Брюсселя може бути значно коротшим.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

У цьому зв'язку особливе значення надаємо розвитку українсько-німецьких відносин. Німеччина — це один із ключових партнерів України в ЄС. Приємно відзначити динамічний та інтенсивний характер двосторонніх відносин між нашими країнами. І це не дивно, адже вони спираються на багатовікові традиції. Історія українсько-німецьких зв'язків бере початок з періоду Київської Русі.

Проведення вільних та демократичних виборів Президента України, створення дієздатної коаліційної більшості посилили інтерес до України як з боку німецьких політичних і бізнесових кіл, так і суспільства в цілому. Ми високо цінуємо позитивну оцінку Німеччиною прогресу в розвитку демократії в Україні.

Але не менш важливою є продемонстрована федеральним урядом готовність надавати підтримку у подальшому зміцненні ринкової економіки та демократичних інституцій в Україні, в реалізації невідкладних структурних реформ і в досягненні цілей європейської інтеграції.

Враховуючи обопільний інтерес наших держав до поглиблення співпраці, одним із першочергових завдань порядку денного двосторонніх відносин є активізація тісного та плідного політичного діалогу між вищим керівництвом України та ФРН. Цей діалог є, по суті, рушійною силою українсько-німецького співробітництва.

У цьому зв'язку відзначу особливу роль міжпарламентських зв'язків, які набувають особливої актуальності у світлі імплементації Лісабонського договору, за яким значно зростає роль національних парламентів у прийнятті рішень. Ми очікуємо на важливі результати діяльності нового формату міжпарламентської співпраці країн ЄС з державами—учасницями «Східного партнерства», включно з Україною.

Впевнений, що і мій візит до ФРН надасть нових імпульсів подальшому поглибленню співпраці. Так, у ході переговорів з керівництвом Бундестагу ми не тільки констатували обопільний інтерес до розбудови співробітництва, а й намітили низку спільних заходів на рівні парламентів.

У Німеччині справедливо стверджують, що «політика — це є лише простір, який їй надає економіка». Відтак, саме економічна співпраця має стати локомотивом українсько-німецьких відносин. Попри кризу, Німеччина залишається економічним партнером України номер один в ЄС. Нині є всі ознаки можливості відновлення динаміки торговельно-економічного та інвестиційного співробітництва і повторення невдовзі рекордних показників товарообігу 2008 року, які перевищили 10 млрд. дол.

Підставою для оптимізму є економічне зростання в Україні у перші місяці поточного року. Приємно констатувати, що ця позитивна тенденція відразу була підтримана німецькими інвесторами, які працюють в Україні. Німецькі бізнесмени чітко заявили про свою налаштованість розширювати своє виробництво та нарощувати потужності в Україні.

Впевнений, що цей сигнал заохотить інші німецькі компанії до ефективної співпраці з нашою державою. Ми сподіваємося на масштабну участь німецького бізнесу в модернізації української економіки.

Вважаю, що підготовка до Євро-2012 є зручною нагодою для цього. Сьогодні нас уже не може задовольнити лише товарообмінна форма двосторонньої співпраці. Нам конче потрібно розробляти та втілювати в життя масштабні спільні економічні, енергетичні, транспортні та науково-дослідницькі проекти. Ми переконані, що саме на підприємницькому рівні існує значний незадіяний потенціал українсько-німецького економічного співробітництва, а отже, існує потреба у пошуку нових форм співпраці, ініціюванні та обговоренні оригінальних підходів та інвестиційних проектів, напрацюванні перспективних ідей.

Важливим індикатором становлення українсько-німецького партнерства є рівень зв'язків у сфері науки й освіти. Приємно відзначити сталу динаміку науково-освітньої співпраці, регулярність засідань двосторонньої робочої групи з науково-технічного співробітництва. Маємо понад 140 партнерських угод між українськими та німецькими вузами. Переконаний, що співпраця між Вільним університетом Берліна та Київським національним університетом ім. Тараса Шевченка в рамках відповідної угоди, укладення якої передбачається найближчим часом, відзначатиметься високою динамікою та результативністю, а відтак стане якісним збагаченням для українсько-німецької співпраці.

Переконаний, відносини між Україною та Німеччиною є зразком конструкції і моделі взаємовигідного, рівноправного та прагматичного партнерства. Вони є прикладом співпраці для інших країн Європи.

А це дає підставу оптимістично дивитися у майбутнє.

Ми не ставимо питання про вступ України до ЄС у найближчій перспективі

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

До пропорційної системи ще не дозріли

Висновки експертів Ради Європи до проекту Виборчого кодексу України обговорено на робочому засіданні в Комітеті Верховної Ради з питань державного будівництва та місцевого самоврядування.

Відкриваючи засідання, заступник голови комітету, керівник робочої групи з підготовки проекту Виборчого кодексу Юрій Ключковський зазначив, що автори документа відчували постійну підтримку з боку РЄ та інших міжнародних організацій, **повідомляє Інформаційне управління Верховної Ради.**

Експерт Ради Європи професор Жерар Марку, зокрема, зазначив, що Європейська хартія місцевого самоврядування містить чітке, але дуже загальне визначення місцевих виборів. «З огляду на це положення, жодних зауважень обговорюваний проект кодексу не викликає», — зазначив промовець. Однак, аналізуючи положення проекту кодексу щодо мажоритарної системи в одномандатних виборчих округах для організації виборів сільських, селищних, міських голів та багатомандатних — для виборів депутатів районних та обласних рад, він наголосив, що сьогодні в Україні майже відсутня підтримка пропорційної виборчої системи. Таку тенденцію, на його думку, можна пояснити тим, що пропорційна система має базуватися на сильній партійній системі. «Нині в Україні така система відсутня: навпаки, в країні є близько 200 партій, тому кращим варіантом видається використання мажоритарної системи в багатомандатних округах за відкритими списками», — зазначив експерт.

Експерт Ради Європи Дайан Бан'ян у своєму виступі зосередилась на питаннях гендерної складової проекту кодексу. Зокрема, на її думку, слід встановити, що кількість представників однієї статі у складі виборчих комісій повинна становити принаймні 40 відсотків.

Підсумовуючи дискусію, Ю. Ключковський акцентував увагу на найбільш дискусійних питаннях виборчого законодавства. Зокрема, коментуючи питання проведення виборів у два тури, заступник голови комітету наголосив, що, як показали нещодавні вибори Президента країни, це призводить до поляризації суспільства, що може загрожувати не тільки стабільності суспільства, а й навіть легітимності кандидата на місцевих виборах.

Стосовно питання підписних листів і застави як форм гарантії серйозності кандидата та його намірів Ю. Ключковський зазначив, що він особисто є прибічником підписних листів. Бо вони, на відміну від застави, є формою участі виборців у виборчому процесі. Застава ж, на думку народного депутата, є своєрідним «податком на участь у виборах», а отже, вступає у суперечність з конституційним правом кожного громадянина бути обраним до загальнодержавних органів або органів місцевого самоврядування незалежно від власних матеріальних можливостей.

Коментуючи гендерну складову висновків європейських експертів, народний депутат підкреслив, що гендерне питання — це питання реалізації виборчого права, а не правового регулювання виборчого процесу. «У політичному відношенні ми не бачимо статі, а бачимо людину,» — наголосив Ю. Ключковський і додав, що гендерні квоти можуть бути витлумачені як статеві привілеї, що суперечить Конституції України. На його думку, запровадження статевих квот може спричинити виникнення питання про впровадження соціальних, професійних, вікових та інших квот, що ми вже проходили за часів радянської влади.

Ю. Ключковський також повідомив, що проект Виборчого кодексу передано на експертизу до Європейської комісії за демократію через право («Венеціанської комісії»).

Скільки років навчатимуть у школі?

У Комітеті Верховної Ради з питань науки та освіти перебуває на опрацюванні законопроект про внесення змін до деяких законодавчих актів із питань загальної середньої та дошкільної освіти (щодо організації навчально-виховного процесу), який викликав широкий резонанс у суспільстві. Ідеться про перехід на 11-річну систему середньої освіти, а також обов'язкову дошкільну освіту.

Авторами документа є депутати від КПУ Адам Мартинюк та Катерина Самойлик, Олег Зарубінський (Блок Литвина) і Максим Луцький (Партія регіонів). Зокрема, пропонується законодавчо встановити, що термін отримання повної загальної середньої освіти становить 11 років, у тому числі початкова школа — 4 роки, основна школа — 5 років, старша школа, як правило, із профільним напрямом навчання — 2 роки. Крім того, передбачається встановити, що дитина може отримувати дошкільну освіту в родині до досягнення 5-річного віку, а держава має забезпечувати обов'язкову дошкільну освіту дітей старшого дошкільного віку.

Повернення до 11-річної середньої освіти було однією з передвиборних обіцянок Віктора Януковича. Про такі само ініціативи заявляв і міністр освіти Дмитро Табачник. Але коли 14 червня відповідний законопроект було внесено до парламенту, довкола нього відразу збурилися хвилі — представники коаліції намагаються якомога прискорити його розгляд у сесійній залі, тоді як опозиція в особі голови парламентського комітету з питань науки і освіти, бютівця Володимира Полохала застерігає, що в разі повернення до 11-річної системи середньої освіти вітчизняні атестати про середню освіту не визнаватимуться в інших країнах.

Минулого тижня відбулося засідання комітету, на якому законопроект рекомендовано підтримати в першому читанні. Відповідний лист було надіслано керівнику парламентського апарату за підписом першого заступника голови комітету М. Луцького. Однак В. Полохало стверджує, що засідання комітету пройшло з порушенням процедури та Регламенту: були присутні лише четверо депутатів, хоча для кворуму потрібно принаймні шість. В. Полохало відзначив, що 11 червня відбулися парламентські слухання з цієї проблематики, і за попередньою домовленістю з Головою Верховної Ради передбачалося спочатку ухвалити рекомендації парламентських слухань, а вже потім розглядати відповідні законопроекти. Комітет готує проект рекомендацій парламентських слухань до розгляду парламентом 30 червня. «Це спроба фальшування рішення комітету, спроба рейдерства щодо комітету, спроба підпорядкувати всю освітянську галузь і законодавчу владу в цьому контексті виконавчій владі, — сказав В. Полохало на брифінгу в парламенті. — Згідно із законами і Конституцією законодавчі засади в сфері освіти визначає Верховна Рада».

У свою чергу, перший заступник голови Комітету з питань науки та освіти Максим Луцький стверджує, що кворум на засіданні комітету був — деякі депутати, які були відсутні в Києві, підтвердили свою підтримку законопроекту телефоном. Були готові прийти на засідання комітету й інші депутати, запевняє М. Луцький, проте, за його словами, за 20 хвилин до початку засідання голова комітету та працівники секретаріату обдзвонювали депутатів і говорили, що приходити не треба. «За законом, якщо третина депутатів хоче провести позачергове засідання, вони на це мають право, і голова не має права відмовити, — сказав М. Луцький. — Комітет уже не збирається два місяці». Партія регіонів, заявив депутат, розпочне процедуру відкликання голови комітету з питань науки та освіти. Цю ініціативу вже підтримали й представники КПУ.

Олександра КУЧЕРЯВА.

ФОТОФАКТ

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Головний консультант Комітету з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму Юрій Крикун, завідувач секретаріату Микола Цуканов та його заступник Костянтин Слободянюк *(зліва направо)* під час підготовки до засідання, на якому, зокрема, буде розглянуто проект закону про волонтерський рух.

САМОВРЯДУВАННЯ

Жити у глинобитних будинках стане втричі дорожче, але влада їх дотуватиме

Нині діючі тарифи на послуги з утримання будинків, споруд та прибирання їх територій у Кам'янці-Подільському не покривають фактичних витрат на 40—45 відсотків. Такий висновок днями озвучив заступник начальника управління житлово-комунального господарства Віктор Чорнописький.

Відтак виконавчий комітет міської ради погодив нові тарифи на згадані послуги, адже ситуація ставить під загрозу саме життя житлової сфери міста. Крім того, постанова Кабінету Міністрів від 20 травня 2009 року №529 вимагає розробки тарифів для кожного будинку окремо, враховуючи ступінь зручностей та технічний його стан. Наразі нові ціни для кожного дому готові. Вони передбачають такі складові: зростання заробітної плати, вартості матеріалів та енергоносіїв. Востаннє тарифи на квартплату в Кам'янці-Подільському переглядали у травні 2008 року. У тарифи закладено вісім позицій: прибирання прибудинкової території, прибирання підвалу, технічних поверхів та покрівель, дератизація, дезінфекція, обслуговування димових каналів, поточний ремонт, вивезення побутових відходів, технічне обслуговування та електроенергія для ліфтів, освітлення місць загального користування. Житловики запевняють, що ці послуги реально надаються. Постановою передбачено ще й закладання в тариф витрат на прибирання сходових кліток, полив клумб та газонів, повірка лічильників тощо. За бажанням мешканців ці послуги може бути додано за окрему плату.

Найнижчою квартплата виявиться для мешканців нових багатоповерхівок, а найбільше доведеться платити тим, хто живе у глинобитних будинках без зручностей, для них тариф прогнозовано може зрости втричі. Влада, однак, обіцяє, що весь тягар нової плати не буде перекладено лише на плечі мешканців цього житла, яке відноситься до шостого класу.

Щоправда, відбулося лише погодження тарифів. Місто чекає громадських слухань, згодом вивчать і проаналізують усі пропозиції. Коли ж уведуть нові тарифи, ще ніхто не може сказати. До того ж уряд готує проект постанови про передачу права встановлювати ці тарифи НКРЕ.

Міська влада серйозно стурбована низьким рівнем оплати послуг ЖЕКів, яким населення винне вже понад два мільйони гривень. Міський голова Анатолій Нестерук повсякчас підкреслює, що нині мешканці мають вибір: або користуватися послугами ЖЕКу, або ж створювати ОСББ, для яких на цей рік передбачена підтримка з державного бюджету. Одночасно з цим очільник громади зажадав від начальників ЖЕКів забезпечити 100-відсоткову проплату мешканців за отримані послуги. У разі невиконання цього житловики можуть залишитися без зарплати.

Чи почує громада цей посил влади, чи вдасться на цей раз переконати людей, що «дармового» житла не буває?! Проблема існує не один рік, нині вона вже нагадує снігову лавину, яка може поховати під собою таку форму господарювання, як ЖЕК.

Віра ШПИЛЬОВА.

Кам'янець-Подільський.

Такі повноваження підуть на користь

Директор з персоналу холдингової компанії «Луганськтепловоз» В'ячеслав Малов — людина в місті відома. Він — Почесний громадянин Луганська, більше двадцяти років обирався депутатом міської і районної рад. На його думку, окремі проблеми в державі створюються через відсутність реальних важелів впливу на органи влади з боку людей праці.

— Трудові колективи повинні вносити на розгляд місцевих рад пропозиції з комплексного економічного і соціального розвитку на їхній території, а також з інших питань, що належать до компетенції відповідних органів місцевого самоврядування, — вважає В'ячеслав Малов. — Думки й пропозиції трудових колективів повинні враховуватися органами місцевого самоврядування під час прийняття рішень, що стосуються діяльності підприємств, установ, організацій. Трудовий колектив — це не абстрактна структура, це — живі люди, об'єднані загальною роботою, загальною долею, і саме вони повинні визначати шлях розвитку підприємства, міста й району, мати своїх представників в органах влади.

У цьому зв'язку В'ячеслав Малов запропонував на розгляд депутатів Верховної Ради від Луганської області нову редакцію Закону України про трудові колективи. Зокрема, визначаючи основні повноваження трудових колективів при здійсненні співробітництва з органами місцевого самоврядування, В'ячеслав Малов вважає, що відповідно до законодавства України трудові колективи повинні також брати участь в обговоренні проектів законів України або рішень органів місцевого самоврядування стосовно інтересів трудового колективу і вносити свої пропозиції. Крім того, трудові колективи мають порушувати питання про відкликання депутатів Верховної Ради України, місцевих рад, народних суддів і народних засідателів районних (міських) народних судів, як таких, що не виправдали довіри виборців. На думку В'ячеслава Малова, трудові колективи повинні заслуховувати звіти депутатів Верховної Ради України, місцевих рад, висунутих трудовим колективом, а також звіти виконавчих комітетів органів місцевого самоврядування, їхніх відділів і управлінь. Такі повноваження не тільки підвищать імідж трудових колективів, а й підуть на користь органам самоврядування.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

10 червня 2010 р. у Києві відбулася міжнародна науково–практична конференція на тему: «Захист прав військовослужбовців органами військової юстиції: міжнародний і вітчизняний досвід. Військові суди у правовій державі», в якій взяли участь керівники Верховного Суду України, Верховного Суду Російської Федерації та Верховного Суду Республіки Білорусь, керівники військової прокуратури Російської Федерації, Білорусі, народні депутати України, представники Генеральної прокуратури України, судді, відомі вчені — юристи, представники Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, військових формувань України і громадських організацій, засобів масової інформації.
У ході конференції відбулося широке обговорення практики забезпечення та захисту прав військовослужбовців органами юстиції в Україні та інших країнах, проблем вдосконалення діяльності військових судів у рамках здійснення судово–правової реформи. Учасники конференції ухвалили відповідні рекомендації та визнали за доцільне опублікувати звернення до вищих органів влади України.

Звернення

до Президента України В. Ф. Януковича, Голови Верховної Ради України В. М. Литвина, Прем'єр-міністра України М. Я. Азарова

3 червня 2010 р. Верховна Рада України прийняла за основу проект закону про судоустрій, яким, зокрема, передбачається ліквідувати військові суди в Україні.

Відповідно до Конституції та законодавства про судоустрій в Україні військові суди в системі судів загальної юрисдикції здійснюють правосуддя у Збройних Силах України та інших військових формуваннях. Цим забезпечується захист прав військовослужбовців, як особливої категорії громадян, а також інших громадян від порушень, пов'язаних з функціонуванням Воєнної організації держави, та водночас контроль над цією організацією, передбачений статтею 23 Закону України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави». Умови проходження військової служби пов'язані з необхідними обмеженнями військовослужбовців у реалізації їх прав, тому здійснення правосуддя щодо цієї категорії громадян саме військовими судами максимально забезпечує законність, належний професійний рівень та обґрунтованість вирішення справ стосовно військовослужбовців, забезпечення належного правопорядку в Збройних Силах та інших військових формуваннях України.

Зважаючи на це, учасники Конференції розглядають пропозицію окремих політиків і фахівців щодо припинення функціонування військових судів в Україні як недостатньо обґрунтовану і таку, що знижує рівень захисту прав військовослужбовців і членів їхніх сімей, а отже, суперечить Конституції та не сприяє утвердженню України як правової держави, а також негативно впливає на основи її національної безпеки.

Ліквідація військових судів спричинить надто серйозні наслідки для держави, яких не можна не враховувати.

Так, у разі прийняття такого рішення особовий склад Збройних Сил України, Державної прикордонної служби України, Внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України, військових формувань, що перебувають за межами України, тощо, службовці вказаних відомств, військовозобов'язані під час проходження зборів та інші громадяни будуть позбавлені належного і кваліфікованого судового захисту при проходженні ними військової служби.

У зв'язку з ліквідацією військових судів буде зруйнована система підготовки військових суддів з певним рівнем знань військового законодавства і військової специфіки (озброєння та бойова техніка, порядок користування військовим майном, порядок підлеглості, стратегія і тактика військових дій тощо), що призведе до зниження якості судових рішень і рівня судового захисту прав і свобод військовослужбовців, а також державних і громадських інтересів у сфері оборони держави.

Виникне проблема забезпечення місцевих районних та інших відповідних судів нормативно-правовими актами військового відомства (щороку це понад 2 000 нормативно-правових актів по лінії військового управління, більшість із яких є таємними, у тому числі настанови, інструкції щодо правил користування прийнятих у військових формуваннях на озброєння зброї, боєприпасів, бойової техніки, спеціальні правила несення служби тощо).

Крім того, під час участі військових формувань України у миротворчих операціях, а також у спільних міжнародних військових навчаннях тільки військові судді спроможні забезпечити здійснення правосуддя стосовно військовослужбовців, які перебувають за межами України. Запровадження ж іншого порядку судового захисту прав цієї категорії військовослужбовців у проекті закону не передбачено.

Учасники конференції констатували, що існування в Україні системи військових судів не суперечить ні національному законодавству, ні європейській та світовій практиці. Більшість держав, військові формування яких знаходяться за межами їх територій, мають там військові суди для здійснення юрисдикції щодо своїх громадян. Принцип пріоритету юрисдикції держави щодо власних збройних сил держав СНД закріплений в Угоді про статус формування сил та засобів системи колективної безпеки від 11 жовтня 2000 року.

На думку учасників конференції, успішна реалізація судово-правової реформи неможлива без суворого дотримання законності, виконання вимог чинної Конституції та законів України, зокрема, вимог частини 3 статті 20 чинного Закону «Про судоустрій України» стосовно того, що реальними підставами для ліквідації військового суду можуть бути лише передислокація військ або реорганізація Збройних Сил України, зміна визначеної цим Законом системи судів або інші підстави, передбачені законом, включаючи відповідні зміни в Державному бюджеті України в частині фінансування військових судів. Умови реформування у сфері військової юстиції повинні узгоджуватися передусім з умовами реформування Збройних Сил України та потребами захисту прав військовослужбовців у цих умовах.

Зважаючи на викладене, просимо вас, шановний Вікторе Федоровичу, Володимире Михайловичу та Миколо Яновичу, не допустити поспішних і недостатньо виважених рішень під час реформування системи військової юстиції в Україні.

Оргкомітет Міжнародної науково-практичної конференції «Захист прав військовослужбовців органами військової юстиції: міжнародний і вітчизняний досвід. Військові суди у правовій державі».

Вдруге не стала депутатом через ікони

У Верховній Раді наразі вдосталь юристів, банкірів, генералів, підприємців, директорів, артистів... А ось простої телятниці немає, і навряд чи найближчим часом вона в стінах парламенту з'явиться. Утім, був час, коли вихідці з простого трудового народу становили майже п'яту частину парламентського складу. Приміром, до Верховної Ради УРСР на виборах 1967 року потрапив їх цілий десяток. Серед них була й кавалер ордена Леніна Ніна Павлівна Матусевич із села Яловичі Млинівського району.

— Пишуть: зараз, щоб потрапити до парламенту, треба мільйони мати, — каже Ніна Павлівна Матусевич **(на знімку)**, котра розміняла уже дев'ятий десяток. — А ось у мій час, тобто у 1960-ті роки, достатньо було потрапити в передовики виробництва. Отож, коли в районному соціалістичному змаганні на першому місці з'явилося моє прізвище, моєю особою відразу зацікавилося і районне, й обласне начальство, яке зачастило в наш колгосп із візитами. Зрештою, це й закономірно, треба ж було передовий досвід пропагувати. А досвід був простим — нагодуй худобу добре, збалансуй корм, от і за рік з телятка матимеш вгодованого бика.

— Невдовзі викликали мене в обком і сказали, що будуть рекомендувати в депутати Верховної Ради, — згадує Ніна Павлівна. — Я від такої новини ледве не знепритомніла. Внесли моє ім'я в бюлетені по округу, який об'єднував Млинівський та Червоноармійський (нині Радивилівський. — **Авт.**) райони, і люди проголосували за мою кандидатуру.

Депутатство Ніни Матусевич у Верховній Раді УРСР тривало з 1967 по 1971 рік. Воно цілковито не було схожим на нинішнє, бо пленарні засідання збиралися лише з нагоди якихось важливих заходів, як-от ухвалення бюджету, планів підготовки до різного роду ювілеїв... А основний час депутатки проходив на її безпосередньому робочому місці — на фермі.

— Головним чином депутатство тоді використовувалося, щоб «пробити» якийсь проект, — зізнається Ніна Павлівна, — чи то школу побудувати, чи дорогу прокласти, чи автобус у село «пустити»... З цього приводу райком готував пропозиції і прохання, а моє завдання полягало в тому, щоб дати їм хід у Рівному чи Києві. І, чесно кажучи, в більшості випадків депутатське клопотання приносило конкретний результат. Але не про це мене сьогодні переважно запитують, а про те, які пільги були в тодішніх депутатів. Відповідаю: практично ніяких. Хіба що отих депутатських сорок карбованців на додаток до моїх шістдесяти, зароблених на фермі. Але їх вистачало лише на проживання у Києві під час сесії. Що стосується пленарних засідань, то мені на них жодного разу виступити не вдалося. А ось під час роботи в комісіях відзначалася активністю. Брала участь також у різного роду масових заходах. Одного разу навіть (це було вшанування ветеранів до Дня Перемоги), коли офіційна частина завершилася, а почалася неофіційна, я з чоловіком Василем опинилася у компанії Брежнєва. Стояли на прийомі поруч із генсеком, і він, знаючи, що я — депутат, а мій чоловік — фронтовик, надав мені слово для тосту. Хоч і хвилювалася, але проголосила гарний тост. На додаток ще й «чокнулася» з генсеком...

У 1971 році Ніну Матусевич, зважаючи на її активність, готували на депутатство у Верховній Раді нового скликання. Однак несподівано цей процес обірвався.

— А все через те, що не познімала ікон у своїй хаті, — каже колишня депутатка. — Деякі з них і досі тут. Ними в цьому році благословили поважну дату — шістдесят років, як ми з чоловіком живемо у парі.

Євген ЦИМБАЛЮК, Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

Фото Євгена ЦИМБАЛЮКА.

У НОМЕР

Сакчани запрошують кримських чиновників пожити в їхніх квартирах

Ініціативна група жителів міста Саки звернулася до керівництва Криму з пропозицією кілька днів пожити в тих умовах, в яких сакчани живуть роками.

До ініціативної групи увійшли мешканці деяких будинків, умови життя в яких не відповідають наявним у країні нормативам і уявленням про нормальне існування. Наприклад, жителі будинку по вулиці Курортній цілий рік страждають від того, що незаконно розміщене під їхніми вікнами кафе вивело один димохід просто під вікна мешканців, а інший — в загальну вентиляційну систему. У квартирах постійно смердить харчовими відходами й кіптявою. По ночах стіни вібрують від динаміків, розміщених на фасаді будинку. Контролюючі органи заходів не вживають, а міська влада ще два роки тому ухвалила рішення щодо зносу незаконної забудови, але досі результату немає.

Більшості родин, що проживають у гуртожитку по вулиці Будівельній (який недавно був прийнятий на баланс міста. — **Авт.**) потрібне розширення, бо в одній кімнаті іноді проживає по дев'ять осіб. Крім того, в гуртожитку кілька років протікає дах. Незважаючи на це, вільні кімнати міська влада розподіляє серед чиновників для наступної приватизації й перепродажу.

За словами сакчанки Світлани Седіної, у колишньому гуртожитку пожежного депо хімічного заводу в ході процедури банкрутства були «вдало» загублені документи на будинок, і «тепер його наче й немає зовсім». Будинок відключили від подачі електрики, води й опалення, стіни й дах — в аварійному стані. Родина жінки вже третій рік живе в таких нелюдських умовах.

Депутат Сакської міської ради Віктор Шереметьєв, що також входить в ініціативну групу від імені жителів чотирьох будинків по Євпаторійському шосе в Саках, повідомив, що через недбалість міських чиновників узимку без тепла тривалий час залишалося чотири багатоквартирних будинки, але ні судові рішення, ні протести прокуратури, ні страждання замерзаючих людей не вплинули на ситуацію.

«Ми живемо в таких умовах уже багато років, і немає жодної надії на розв'язання своїх проблем, а на підтримку від місцевої влади ми вже давно не розраховуємо... Тому ми запрошуємо всіх керівників Криму пожити в «нашій шкурі» хоча б кілька днів», — сказали члени ініціативної групи.

Міський голова міста Саки Олег Клюй відкинув обвинувачення з боку ініціативної групи городян і називає їх небилицями. За його словами, всі ці обвинувачення мають політичне забарвлення. Серед членів групи є кілька депутатів, які були виключені з Партії регіонів. «Вони зібрали таких скривджених людей і просто поширюють небилиці».

Голова Верховної Ради АРК Володимир Константінов має намір розібратися в проблемах жителів Сак. «Скарга в нас лежить по Саках. «Я взагалі 12 років прожив у гуртожитку й добровільно туди повертатися, звичайно, не хочу. Але поїхати подивитися, в чому проблема, треба», — сказав В. Константінов.

Георгій ВЕРВЕС.

Коаліція: попереду перевірка на міцність

АНАЛІЗ. ПРОГНОЗ

Коаліція відзначила перші сто днів. Об'єднання Партії регіонів, комуністів, Блоку Литвина і окремих депутатів з інших фракцій працює злагоджено і системно, без збоїв. Законопроекти, які потрібні для реалізації урядом своїх повноважень, приймаються, попри критику опозиції. Зокрема, днями прийнято за основу нову редакцію Бюджетного і проект Податкового кодексів. Складається враження, що, й справді, парламент сьомого скликання пропрацює, як і обіцяв Президент Віктор Янукович, до 2012 року. Однак намітилися і лінії розколу.

Найслабша ланка в коаліції — комуністи. Поки що вони погоджуються втілювати в життя програму новообраного глави держави. Однак ніхто не дасть гарантій, що восени, коли дійде черга до реалізації складних законопроектів, які матимуть у суспільстві неоднозначний резонанс, комуністи не захочуть грюкнути дверима. Пригадується, так само дружно вони у 1994 році проголосували у парламенті за програму тодішнього Президента Леоніда Кучми «Шляхом економічних радикальних реформ», а невдовзі перейшли в опозицію до другого глави держави.

Першим дзвінком стало нещодавнє звільнення із кримського уряду представників лівих. У свою чергу, комуністи порушили питання про звільнення Василя Джарти з посади прем'єра автономії. Зрозуміло, треба брати до уваги непрості відносини лідера комуністів Петра Симоненка і керівника кримської організації КПУ Леоніда Грача, який вважає, за повідомленнями деяких ЗМІ, що настав час переходити в опозицію. Відтак події в Криму можуть мати локальний характер, узгоджений, можливо, з головним комуністом країни, аби поставити на місце його внутріпартійного опонента.

Однак на пленумі ЦК КПУ, який відбувся нещодавно, Петро Симоненко визнав, що комуністи критикують своїх колег по коаліції і будуть критикувати й надалі. А що буде, коли потрібно буде освятити своїми голосами, наприклад, пенсійну реформу чи законопроект про створення ринку землі? Чи візьмуть вони на себе сміливість, всупереч своїм деклараціям, проголосувати за збільшення пенсійного віку і за те, щоб земля стала товаром? Чи погодяться ліві з монетизацією пільг, тим більше, що цей крок російського уряду викликав доволі масові протести з боку громадян РФ?

Власне, саме тому, незважаючи на показний спокій, який панує серед коаліціянтів, існує, як мінімум, два варіанти розвитку подій. Перший — заміна фракції КПУ на більш близьку за економічними поглядами фракцію «Наша Україна — Народна самооборона». Зокрема, лідер київських «нашоукраїнців» Юрій Єхануров в інтерв'ю одному з видань не виключив такого розвитку подій. Щоправда, з одним уточненням, якщо вдасться переконати народних депутатів від «НУ—НС». Однак одразу кілька депутатів спростували його слова і заявили, що фракція не захоче йти в коаліцію. У свою чергу, голова виконкому партії Віра Ульянченко заявила, що це особиста думка Юрія Єханурова.

Одначе такий розвиток подій ймовірний. А тому радикальна опозиція з БЮТ, зокрема, Андрій Шкіль, заявив, що колишній глава держави і лідер «Нашої України» Віктор Ющенко їздить у «Межигір'я» на консультації з цього приводу зі своїм наступником — Президентом Віктором Януковичем. Спростування цієї заяви не забарилося, але запитання залишилися. Водночас лідер фракції Партії регіонів Олександр Єфремов в інтерв'ю журналістам заявив, що питання заміни партнерів по коаліції на порядку денному не стоїть і не розглядається.

Проте регіонали зупинили наступ свого асфальтоукладчика і відійшли на заздалегідь визначені позиції. Вони відмовилися підтримати скандальний законопроект 2450 про мирні збори і протести громадян. Цей законопроект, який доволі суттєво урізає права і свободи громадян, свого часу вніс у парламент уряд Юлії Тимошенко. Ідеї цього законопроекту прийшлись до душі деяким представникам Партії регіонів і міністру внутрішніх справ Анатолію Могильову. Відтак регіонали почали наполегливо лобіювати його проходження у парламенті. Однак масові протести громадян і опозиції змусили їх відступити.

Іще одним сигналом для «НУ—НС» стала рекомендація Регламентного комітету, який очолює регіонал, повернути Генеральній прокуратурі подання про зняття недоторканності з народних депутатів Андрія Парубія та Юрія Гримчака.

Окрім того, вщухли поки що розмови з боку регіоналів і про скандальний законопроект про базові мови. Регіонали, щоправда, пояснюють затримку з його ухваленням особливою позицією Блоку Литвина. Представник блоку, народний депутат Олег Зарубінський, вважає, що цей закон все-таки звужує сферу застосування державної мови. Хоча його ідеолог Вадим Колесниченко продовжує роз'яснювати, як воювати з материнською українською мовою. Проте сьогодні важко сказати, чи віднайде — найпевше — спільну мову фракція «Наша Україна — Народна самооборона» і знайде 37 народних депутатів, необхідних для прийняття відповідного рішення. З іншого боку, поведінка регіоналів при ратифікації харківських угод і завдані тілесні ушкодження нунсівцям Олесю Донію і Володимиру Карпуку продовжують ятрити душу багатьом їхнім колегам.

Відтак не можна виключати й іншого варіанту — дочасних парламентських виборів. Про це минулого тижня сказав Голова Верховної Ради Володимир Литвин. Він спрогнозував, що вони можуть відбутися весною наступного року разом із місцевими виборами. Водночас глава держави наполягає: місцеві вибори мають пройти 31 жовтня цього року. Схоже, регіонали хочуть провести спершу генеральну репетицію, відпрацювати нові виборчі технології, у тому числі за рахунок зміни виборчого законодавства. А вже потім — сформувати однопартійний уряд, щоб ніхто не вештався під ногами.

Володимир КОРОЛЮК.

Сто днів планів на майбутнє

Минули перші 100 днів діяльності нового Кабінету Міністрів, проте урядовці майже не намагалися звітувати про зроблене за цей час. Чи то міністри у нас такі скромні, чи досягнень поки що обмаль? Тож єдиним винятком стала участь Прем'єр-міністра Миколи Азарова у комфортній телепрограмі «Іспит для влади» на УТ-1. Але й тут глава уряду не стільки розповідав про успіхи, скільки ділився планами на майбутнє. У цій ситуації один із журналістів, очевидно, вирішив «допомогти» прем'єру та похвалив уряд за те, що, мовляв, «вперше за два роки було збільшено пенсії та зарплати до рівня прожиткового мінімуму». Однак М. Азаров завбачливо не підтримав цієї теми, адже тільки лінивий опозиціонер не звернув уваги на те, що за офіційними даними фактичний прожитковий мінімум у квітні 2010 року становив щонайменше 916 гривень, тоді як держбюджет пропонує виживати за 839 гривень. Проте й до цієї цифри поки що дотягують не всі пенсії та зарплати, а уряд лише планує поступове доведення їх до цієї цифри.

Відтак М. Азаров вважав за краще ділитися перспективами підписання програми із МВФ чи планами з проведення податкової чи пенсійної реформи. А розпочав розмову прем'єр доволі самокритично та визнав, що одне з найголовніших завдань — це відновлення довіри до влади як із боку міжнародних фінансових організацій, так і з боку близько 50 відсотків громадян, котрі поки що не вважають уряд своїм. Проте з наступних його слів стало зрозуміло, що головна причина недовіри МВФ до України пов'язана з тим, що попередня влада не виконала жодного з узятих на себе зобов'язань. Тож нинішній уряд має змінити цю ситуацію, бо співпраця із МВФ важлива тим, що на неї орієнтуються фінансові експерти, рейтингові агентства та інвестори. «У ланцюжок, який починається після укладення програми, втягується Європейський банк реконструкції і розвитку, Світовий банк, Європейський Союз — а це вже великі інвестиційні ресурси, які будуть націлені на реалізацію програми реформ перш за все, а реформи — це модернізація нашої економіки», — каже М. Азаров та обіцяє, що нинішня влада виконуватиме як угоди попереднього уряду, котрі набули чинності, так і власну програму співпраці. «Якщо на урядовому рівні попереднім урядом укладені якісь угоди, якщо вони вступили в законну силу, то ми зобов'язані їх виконувати, які б вони складні для нас не були», — сказав він, що, очевидно, включає втілення таких непопулярних кроків, як збільшення тарифів чи пенсійного віку. Проблема лише в тому, що нині для МВФ цих обіцянок недостатньо, бо його фахівці не виключають, що дефіцит значно перевищить закладену до бюджету цифру у 5,3 відсотка. Щоправда, прем'єр на це зазначає, що реальний дефіцит за п'ять місяців цього року становить лише 1,4 відсотка від ВВП, тож йому незрозуміло, чому МВФ не вірить запевненням уряду, що йому вдасться вкластися у встановлені параметри? Хоча відповідь на це запитання він сам же й дав — тому що немає довіри. Тож тепер за цю довіру доведеться поборотися, тим паче, що після 100 днів діяльності нинішній владі вже буде не з руки посилатися на «дії попередників».

До слова, одна з організацій, що орієнтується на співпрацю чи неспівпрацю країни з МВФ, є Європейський банк реконструкції та розвитку (ЄБРР) днями теж підготувала та направила на адресу заступника глави адміністрації Президента Ірини Акімової та віце-прем'єра Сергія Тігіпка рекомендації, в яких звертається увага на необхідність реформ у транспортній, комунальній, енергетичній та інших сферах. Причому, попри запевнення М. Азарова, директор ЄБРР в Україні Андре Куусвек також вважає одним з найбільших ризиків невиконання держбюджету та пропонує уряду вдатися до серйозних кроків скорочення його дефіциту. Звичайно, Україна може й не зважати на ці рекомендації, проте А. Куусвек чітко зазначив, що саме від дій українського уряду залежатиме рівень фінансування української економіки з боку ЄБРР та інших міжнародних організацій.

Утім, один з адресатів цього листа, віце-прем'єр С. Тігіпко переконаний, що найближчим часом Україна таки підпише з МВФ нову програму про співпрацю, що змусить уряд розпочати так звані непопулярні заходи, котрі мають вивести країну з кризи. Та якщо антикорупційні та дебюрократизаційні заходи, до чого також закликає МВФ, напевно будуть підтримані суспільством, то цього не скажеш, наприклад, про зобов'язання з підвищення тарифів. Але що робити, якщо скорочення дефіциту бюджету значно залежить від збитковості чи незбитковості НАК «Нафтогаз України»? От тільки як це пояснити людям, коли зовсім недавно нова влада запевняла, що «харківські угоди» по ЧФ РФ дозволять зберегти тарифи на нинішньому рівні? Та доведеться пояснювати і обіцяти захисти найнезахищеніших. Якщо, звичайно, уряд ще розраховує на отримання від МВФ близько 19 мільярдів доларів кредиту.

До цього «якщо» підштовхує повідомлення глави адміністрації Президента Сергія Льовочкіна про отримання Україною від російського банку двох кредитів по два мільярди доларів, та що половина цієї суми піде на покриття дефіциту бюджету. Зрозуміло, що отримання щонайменше двохмільярдного російського кредиту пов'язане із затягуванням переговорів з МВФ, проте, як зазначив колишній міністр фінансів Віктор Пинзеник, за 2 мільярди доларів російського кредиту Україні доведеться сплатити стільки ж, як за 8 мільярдів, взятих у МВФ. До того ж, на відміну від МВФ, російський банк не пов'язує отримання кредиту з реформаторськими зобов'язаннями позичальника. Але такий підхід, на думку того ж таки В. Пинзеника, може штовхнути Україну на «грецький» шлях, оскільки в цьому разі реальний дефіцит бюджету сягне 16 відсотків від ВВП.

Тим паче, що останнім часом намітилися тенденції до зниження промислового виробництва. Приміром, голова Комітету Верховної Ради з питань промислової та регуляторної політики й підприємництва Наталія Королевська звертає увагу, що якщо у квітні промисловість впала на 1,8 відсотка, то у травні вже на 2,4 відсотка. «Це відбувається вперше за останні 9 місяців розвитку економіки України, і ми розуміємо, що тенденції, які були намічені в економіці з кінця 2009 року щодо виходу і відновлення промислового циклу, в 2010 році, у квітні та травні, припинені», — сказала вона. Ці тенденції дуже добре відомі главі уряду, тож недарма під час телезвіту про перші 100 днів роботи він волів більше говорити про плани на майбутнє. Зокрема, приділивши чимало уваги урядовому проекту Податкового кодексу, він особливо наголосив, що податок на прибуток буде знижено з нинішніх 25 відсотків до 20 у 2011 році з наступним зменшенням щороку на 1 відсоток — до 17 відсотків у 2014 році. Так само було заявлено про щорічне зменшення на 1 відсоток податку на додану вартість — також до 17 відсотків у 2014 році. Однак після офіційного внесення Податкового кодексу до Верховної Ради з'ясувалося, що насправді положення про щорічне одновідсоткове зниження ПДВ діятиме лише протягом трьох років — з 2012 до 2014 року, а після цього його ставку знову буде повернуто до 20 відсотків. Що стосується зниження до 17 відсотків базової ставки податку на прибуток, то у 2014 році вона також має повернутися на рівень 20 відсотків. Але уважне прочитання проекту Податкового кодексу виявило положення, яке надає Верховній Раді АР Крим, обласним радам, а також міськрадам Києва та Севастополя можливість встановлювати понад базовий податок на прибуток (17—20 відсотків) ще й додаткову ставку до 2 відсотків, а райрадам і радам міст обласного значення — до 3 відсотків, тобто на практиці означає податок на прибуток і надалі становитиме 25 відсотків. Чи, може, хтось вірить, що місцеві ради не скористаються з можливості встановлювати додаткові ставки цього податку? Так само М. Азаров повідомив, що новий Податковий кодекс передбачатиме запровадження податку на розкіш, зокрема, високої процентної ставки на житло із площею понад 500 кв. м та що уряд такими діями поступово зменшуватиме соціальну нерівність в країні. При цьому прем'єр особливо зазначив, що заможним депутатам доведеться «наступити на горло власної пісні», бо «настав час піднятися над власними інтересами та подумати про інтереси суспільства». Однак на практиці «на горло власної пісні» вже наступного дня довелося «наступити» самому М. Азарову, бо коли проект Податкового кодексу було подано до парламенту, виявилося, що ця норма з документа просто зникла.

Серед інших планів, втілення яких уряд планує розпочати найближчим часом, прем'єр також назвав пенсійну реформу. Повідомивши, що уряд піде шляхом створення персоніфікованих рахунків, він наголосив, що «у кожної людини з'явиться можливість до 55—65 років, у залежності від того, коли вона буде виходити на пенсію, отримати, крім основної пенсії, гарантованої їй державою, ще й ту пенсію, яку вона сама собі накопичить», а далі взагалі пообіцяв, що «в державі з'являться пенсіонери, для яких пенсія у 5—10 тисяч гривень не буде фантазією». От тільки незрозуміло, чому глава уряду сказав, що такі пенсіонери лише колись з'являться? Адже ж це якраз той випадок, коли можна було відзвітувати, що пенсіонери з такими і навіть вищими пенсіями вже є. А тим часом реальне життя є таким, як його бачить більшість людей, а не таким, як показують у телевізорі.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Професіоналів для прокуратури готує лише академія

ОСВІТА

Скарга читачів привела мене до однієї з міськрайпрокуратур Київщини. Її керівник, молодий і вельми амбітний, зустрів непрошеного гостя, м'яко кажучи, непривітно. Розмова, набираючи обертів, переходила вже за рамки дипломатії та поваги, коли я раптово запитав: «Ви, часом, не випускник Національної академії прокуратури?».

Виявилось, ні. Але прокурор помітно знітився, опустив голову. Куди й поділися самовпевненість і агресія. Прощаючись, він вибачився за свою поведінку, а я подумав: треба усі прокурорські кадри пропустити через НАП...

Минулого тижня вона випустила чергову команду професіоналів. Реклами академія не потребує (туди з вулиці не вступиш), але скажу: в ній побувати не зайве ректорам усіх ВНЗ. Щоб повчитись, як кожну бюджетну копійку використовувати з максимальною вигодою і користю, щоб перейняти досвід організації навчально-виховного процесу, соціально-побутових умов праці та відпочинку тощо.

Хочеться вірити: випускники НАП продуктивно розпорядяться знаннями, отриманими в цьому закладі, на робочих місцях.

Головна мета висококласного колективу академії — забезпечення органів прокуратури кадрами, здатними на високому рівні захищати інтереси держави та громадян.

Керівництвом Генеральної прокуратури і ВНЗ розроблено й впроваджено єдину в країні спеціалізовану магістерську програму підготовки правоохоронців.

Студентами НАП можуть бути бакалаври права, що проходять перевірку і відбір на відповідність майбутній професії в кадрових підрозділах регіональних прокуратур, які, по суті, і рекомендують абітурієнтів на двоірічне (стаціонар) навчання.

— У рамках академії, — розповідає ректор НАП Григорій Середа, — працюють Інститут підготовки кадрів та Інститут підвищення кваліфікації (забезпечує постійне навчання прокурорсько-слідчих працівників). Їхня робота нерозривно пов'язана з науковою діяльністю, головний суб'єкт якої — Науково-дослідний інститут. Пріоритетний його напрям — дослідження актуальних проблем діяльності органів прокуратури.

Магістрів права випускають усі, кому не лінькі, але професіоналів для прокуратури готує лише НАП, — справедливо зауважували поважні гості урочистого зібрання, серед яких був Генпрокурор Олександр Медведько. Він і вручав дипломи «новоспеченим» магістрам **(на знімку)**, які мають подавати приклад у виконанні службових обов'язків.

Іван ГОШКО.

На знімку: Генеральний прокурор України Олександр Медведько та ректор Національної академії прокуратури України Григорій Середа (ліворуч) вручають погони, диплом та академічний знак випускникові Інституту підготовки кадрів Національної академії прокуратури України Вадиму Коломійцю.

НАША ДОВІДКА

Цього року магістрами став 141 студент (70 відсотків отримали диплом із відзнакою). Усі випускники забезпечені першим робочим місцем. Щороку до академії за направленнями вступають 150 абітурієнтів на стаціонар і 150 — на заочну форму навчання. Потенціал НАП, аналога якої немає в жодній країні СНД, — дозволяє готувати вдвічі більше фахівців.

Коктейль для місцевих бюджетів

БАЛАНС ТИЖНЯ

● ***ФДМУ визнав переможцем конкурсу з продажу 76,001 відсотка акцій ХК «Луганськтепловоз» Брянський машинобудівний завод» (БМЗ) — про стомільйонну формальність.***

● ***Парламент схвалив за основу нову редакцію Бюджетного й Податкового кодексів — про багатомільярдну реформу.***

● ***Мінпаливенерго ініціювало відтермінування переходу ринку нафтопродуктів на пальне класу євро-4 — про бензиновий мікс.***

Усе так легко, що не щастить

Власне, повторний конкурс із продажу активів ХК «Луганськтепловоз» втратив свою інтригу задовго до його проведення. Бо хто не знає, що луганські локомотиви їздять на дизельних двигунах російського Трансмашхолдингу, якому підсобили купити цей само актив ще 2007 року!? Потім результати сумнівного конкурсу оскаржили, але до повернення росіянам грошей справа так і не дійшла через очікування повторного аукціону. А росіяни й не наполягали. То хіба ХК «Луганськтепловоз» не був замовним приватизаційним об'єктом?

ЗАКІНЧЕННЯ НА 22-Й СТР.

Світ буде таким, якими будуть наші діти

В обласній координаційній раді уряду змін, презентація якої відбулася в Кіровограді в кінці травня, за напрям «Суспільство знань» відповідає голова обласного осередку громадської організації «Фронт змін» Ірина Малик (саме вона очолювала ініціативну групу зі створення та розбудови на Кіровоградщині започаткованого Арсенієм Яценюком суспільно-політичного руху). Ірина — досить відома в громадських колах діячка, вона була фундатором «Молодого руху» в нашому краї, який очолювала майже п'ять років, і саме завдяки їй він був однією з найпотужніших молодіжних громадських організацій Кіровоградщини.

Влившись у «Фронт змін», Ірина Малик продовжує патріотично-просвітницьку діяльність, вона твердо переконана в тому, що навіть у наш час тотального меркантилізму та насаджуваної корисливості духовне має переважати над матеріальним, бо вихолощені жадобою наживи душі, в першу чергу дитячі, — погана перспектива для майбутнього України. Тому саме під її егідою відбувся регіональний відбірний тур оголошеного громадською організацією «Фронт змін» всеукраїнського дитячого літературного конкурсу «Україна, в якій я хочу жити», підсумки якого підбито нещодавно. 13 переможців з різних куточків області зібралися в кіровоградському офісі «ФЗ», де кожен отримав щирі привітання, грамоти та чудові книги, серед яких і «Кобзар» Тараса Шевченка.

Учасників конкурсу було поділено на три групи. У старшій (9—11 класи) переможцем став Себастіян Овчаренко із Протопопівки Олександрійського району, в середній — Карина Геніх із Злинки Маловисківського району, у молодшій — другокласник однієї з кіровоградських шкіл Саша Яковенко. У когорті переможців конкурсу також Андрій Бойко з Малої Виски, Женя Сміляць з Піщаного Броду Добровеличківського району, Юлія Бєлічкова та Ірина Михайлова з Устинівки, Мар'яна Вишотравка із Сонячного Кіровоградського району, Максим Чуйков з Новоукраїнки, Настя Калюта із Приютівки Олександрійського району, Микита Іванов, Олег Задорожній та Діана Омельченко з Кіровограда.

— Добре, що у вас є можливість дати відповідь на запитання про Україну, в якій ви хочете жити, — зазначив член журі конкурсу, керівник обласної організації Національної спілки письменників Василь Бондар. — Добре, що про це сьогодні можна питати. Бо у не такі вже й давні часи подібне питання і відповідь на нього могли дорого коштувати. Ваші літературні роботи — дуже різні, яскраві і конструктивні. І якщо буде так, як ви пишете, то Україна вже незабаром стане авторитетною, моральною, сильною державою.

Після закінчення урочистої частини школярі разом із батьками та вчителями, які приїхали їх підтримати, мали можливість поспілкуватися між собою та з організаторами конкурсу за «солодким столом», за допомогу в організації якого оргкомітет конкурсу вдячний генеральному директору групи компаній «Формула смаку» Андрію Табалову.

Твори переможців літературного конкурсу вже направлено до Львова, де журі згодом визначить 33 найкращі роботи конкурсантів різних вікових категорій з усієї України. Разом із батьками та вчителями переможці будуть запрошені у вересні до Львова. Там, під час проведення традиційного книжкового форуму, і відбудеться вшанування лауреатів цього літературного змагання. Їхні твори-мрії про те, в якій державі вони хочуть жити, будуть надруковані у спеціальній збірці.

— Світ буде таким, якими будуть наші діти, — переконана Ірина Малик. — Конкурс показав, що дуже багато з них, на щастя, живуть не в системі матеріальних «координат», для них пріоритетами є духовні цінності. Про це свідчать очі дітей, які так щиро зраділи подарованим книгам. І це справді надія для України.

Ольга ПИЛИПЕНКО.

Кіровоград.

На знімку: координатор напряму «Суспільство знань» в області — Ірина Малик.

Фото Зої ЛЕБІДЬ.

ВРОЖАЙ-2010

«Чужі» серед своїх

Жнива в Криму прискорять комбайни з інших регіонів

За даними Міністерства аграрної політики Криму, до збирання ранніх зернових приступили дев'ять районів півострова. За словами заступника міністра аграрної політики автономії Миколи Полюшкіна, намолочено 14730 тонн озимого ячменю за середньої врожайності 24,4 центнера з гектара. А загалом вал зернових очікується в межах 1,6—1,7 млн. тонн (у 2009 році — 1658,8 тис. тонн).

Складною для сільгосппідприємств автономії залишається ситуація із забезпеченням жнивної кампанії пально-мастильними матеріалами, насамперед — дизельним паливом. Для проведення жнив необхідно 22,5 тисячі тонн солярки й 5,2 тисячі тонн бензину. Аграрії ж забезпечені дизельним паливом на 19 відсотків, бензином — на 35. На тлі зростання цін на нафтопродукти й безгрошів'я багатьох господарств півострова розв'язати це завдання власними силами їм украй складно. Частково дефіцит пально-мастильних матеріалів буде заповнений за рахунок власників залучених комбайнів — в Криму агропідприємства уже уклали договори на роботу 919 таких машин.

За рахунок «чужих» комбайнів навантаження на одну машину знижується з 450 до 277 га, що дасть змогу за сприятливих погодних умов завершити збирання ранніх зернових до середини липня.

Георгій ВЕРВЕС.

Колишня резиденція буковинських митрополитів претендує на захист ЮНЕСКО

Уже три роки поспіль викладацький склад та адміністрація вишу працюють над тим, щоб експерти ЮНЕСКО звернули увагу на унікальну споруду Чернівецького національного університету. Скоро стане остаточно відомо, чи потрапить ЧНУ до основного списку ЮНЕСКО. Ініціатори занесення національного університету до списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО провели колосальну роботу, зібравши необхідні документи, опрацювавши рукописні джерела, дізналися навіть про існування підземних ходів під колишньою резиденцією. Університет збудований у 1875 році під керівництвом архітектора Йозефа Главки. Спочатку він був резиденцією буковинських митрополитів. Тепер у його розкішних залах навчаються студенти. Будівлі навчального закладу не мають аналогів не лише в Україні, а й у світі. До сьогодні пам'ятка зберегла свою автентичність.

Сергій СУЛИМА.

Пам'ятник Христо Ботеву

У районному центрі Арциз відкрито пам'ятник болгарському поету, публіцисту й громадському діячу Христо Ботеву. Це ініціатива асоціації болгар України, яку очолює депутат облради Антон Кіссе.

— Це вже другий пам'ятник Христо Ботеву в Одеській області, — **розповів «Голосу України» Антон Кіссе.** — В Арцизькому районі численна болгарська діаспора, на прохання якої і споруджено монумент.

Христо Ботев жив і вчився в Одесі, на території Арцизького району працював учителем у селі Задунаївка. У 29 років загинув у боях з турецькими окупантами в боротьбі за незалежність своєї Батьківщини.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеса.

Трударям заплатять

Розкажіть мені і всім людям похилого віку про пенсійну реформу. Коли ми нарешті отримуватимемо гідну пенсію?

Іван СЕРДЮК.

Нікополь
Дніпропетровської області.

Відповідає заступник голови правління Пенсійного фонду України Віктор КОЛБУН:

— На сьогодні в умовах дії солідарної системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування розмір пенсії кожного пенсіонера визначається індивідуально залежно від набутого ним страхового стажу та отримуваного заробітку, з якого сплачувались страхові внески до Пенсійного фонду України.

Для обчислення пенсії для кожного пенсіонера визначається індивідуальний коефіцієнт страхового стажу (залежно від кількості відпрацьованих місяців) та коефіцієнт заробітної плати, який визначається шляхом ділення фактичної заробітної плати застрахованої особи на величину середньої заробітної плати в Україні за відповідний період у розрізі кожного місяця.

Щодо проведення пенсійної реформи повідомляємо, що розпорядженням Кабінету Міністрів України від 14.10.2009 № 1224-р схвалено Концепцію подальшого проведення пенсійної реформи, метою якої є ефективне і системне реформування пенсійної системи України, спрямоване на забезпечення рівня життя людей похилого віку та інших категорій громадян, які втратили працездатність, адекватного їх життєвим потребам, створення дієвих механізмів захисту прав та інтересів таких громадян; забезпечення стабільного функціонування та прозорості пенсійної системи.

Для здійснення всіх запланованих заходів реалізувати концепцію передбачається у два етапи: перший — 2010—2013 роки, другий — 2014—2017 роки. Цілі й завдання наступні:

— забезпечити збалансованість пенсійної системи та пом'якшити фінансовий тиск на неї, спричинений старінням населення;

— поступово подолати диспропорції у розмірах пенсій, призначених у різні роки або за різними умовами пенсійного забезпечення;

— поглибити диференціацію розмірів пенсій особам, які все життя працювали, але одержували невелику заробітну плату;

— збільшити приватні добровільні пенсійні накопичення і зацікавити працівників та роботодавців у їх формуванні;

— підвищити ефективність державного регулювання та контролю у сфері приватних пенсійних накопичень;

— завершити формування трирівневої пенсійної системи, впровадивши обов'язкову накопичувальну пенсійну систему (II рівень).

Пільговий проїзд дітей війни

У львівських маршрутних таксі з'явилися плакати, у яких вказано перелік осіб, що мають право на пільговий проїзд. У цьому списку не значиться така категорія пільговиків, як «діти війни». Чи законні такі дії львівських перевізників? Чи в праві вони скасовувати закони? Та чи насправді затрати на перевезення пільговиків транспортним підприємствам не компенсуються?

Володимир СИРОТЕНКО.

Львів.

Безкоштовний проїзд усіма видами міського пасажирського транспорту для дітей війни гарантується статтею 5 Закону «Про соціальний захист дітей війни». Щороку з державного бюджету виділяються кошти на забезпечення дотримання цієї норми. Гроші у вигляді субвенцій передаються до місцевих бюджетів, а з місцевих бюджетів — перевізникам як компенсація затрат на перевезення пільгових категорій громадян.

На цей рік субвенція з державного місцевим бюджетам на компенсацію за пільговий проїзд та надання деяких інших пільг становила загальну суму розміром більш як півтора мільярда гривень (1 539 640 000 грн.). При цьому для Львівської області ця сума становить 66 282 000 грн.

Відмова транспортного підприємства у перевезенні дітей війни є грубим порушенням закону та повинно викликати відповідну реакцію як Міністерства транспорту та зв'язку, так і правоохоронних органів.

Однак не можна оминути ті проблеми, що виникають у процесі реалізації соціальної політики держави у даному питанні. Адже до цього часу не існує законодавчо встановленої методики обліку кількості фактичних поїздок пільговиків та визначення обсягів компенсаційних виплат транспортним підприємствам. Тому і виходить, що місцеві органи влади використовують кошти субвенції із застосуванням власних, законодавчо не передбачених, методик, а облік зареєстрованої кількості перевезень пільгових пасажирів просто не ведеться. Іншими словами, прогнозування необхідної кількості асигнування здійснюється, як то кажуть на око. Такий підхід рік за роком збільшує заборгованість місцевої влади перед перевізниками, що і виливається у вороже ставлення водіїв маршруток до пільговиків.

Варто зазначити, що за відсутності контролю з боку місцевих органів влади за фактичною кількістю безкоштовно перевезених пільговиків допускаються факти пред'явлення перевізниками до оплати завищених розрахунків обсягів компенсації. Як результат, отримуємо заборгованість місцевих бюджетів з компенсацій за перевезення пільговиків, що за даними Державного казначейства станом на 1 січня 2009 року становила 93,8 мільйона гривен. При цьому недоотримані транспортними компаніями кошти за ці самі перевезення сягнули 613 мільйонів гривень (дані Мінтрансзв'язку станом на ту саму дату). Тобто кожен рахує посвоєму, а страждають люди, що не можуть реалізувати своє право на пільговий проїзд.

Якісно змінити ситуацію може лише законодавче врегулювання порядку обліку кожного окремого випадку перевезення пільговика. Це допоможе формувати відповідну статистику та дасть можливість у проектах державного та місцевих бюджетів закладати реальні обсяги субвенцій на пільгове перевезення громадян.

Ярослав ГРУЩИНСЬКИЙ, юрист.

Парковка для авто інваліда

Моя дружина — Леоніда Михайлівна — інвалід I групи I категорії ЧАЕС. Потребує постійного догляду і періодичного лікування в медзакладах. Мене визнано доглядачем. Через соцзахист ми одержали автомобіль. Періодично я вожу дружину в Київ на лікування, яке може тривати й до місяця. У столиці ми постійно стикаємося з проблемою: нам ніде припаркувати автомобіль! Бо всі стоянки платні і для нас надто дорогі. Впевнений, що є закон, який гарантує інвалідам право безплатно паркувати свої авто. Чи досі нема?

Антон СТЕПАНЧУК.

Поліське
Коростенського району
Житомирської області.

Відповідає заступник директора, начальник юридичного управління комунального підприємства «Київтранспарксервіс» Н. СЛЮСАРЕНКО:

— Відповідно до пункту 22 Правил паркування транспортних засобів, затверджених постановою Кабінету Міністрів України (від 03.12.2009 № 1342), на майданчиках для паркування обов'язково облаштовуються місця (обсягом 10 відсотків загальної кількості, але не менш як одне місце!) для паркування транспортних засобів загального призначення, якими керують інваліди або які перевозять інвалідів. Ці місця повинні бути передбаченого стандартами розміру і позначені дорожніми знаками та розміткою. Відстань від в'їзду на майданчик для платного паркування до найближчого такого місця не повинна перевищувати 50 метрів.

На місцях для паркування транспортних засобів загального призначення, якими керують інваліди або які перевозять інвалідів, не можуть бути розміщені інші транспортні засоби. У разі порушення користувачі цих транспортних засобів несуть відповідальність згідно із законодавством.

Відповідає директор Департаменту соціального захисту громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, Міністерства праці та соціальної політики України Олена КРАВЧЕНКО:

— Це питання належить до компетенції органів місцевої влади. Водночас повідомляємо, що Законом України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» для осіб, віднесених до I категорії постраждалих внаслідок Чорнобильської катастрофи, пільг щодо безплатного паркування автомобіля не передбачено.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Чим дихають кияни?

Екологи і лікарі в унісон стверджують, що в мегаполісах навіть повітря небезпечне для здоров'я. Тож чим ми дихаємо? Повітря яких районів Києва найбільш забруднене? Чи залежить ступінь його забрудненості від пори року?

Марія ЯРИНИНСЬКА.

Київ.

Відповідає перший заступник начальника Державної екологічної інспекції у Києві Олександр ПОСМІТНИЙ:

— Найпопулярніші райони мегаполісів, як не дивно, — найменш придатні для життя. Пальму першості за забрудненням повітря в Києві стабільно утримує центр міста, максимально переобтяжений автомобілями. Рівень забрудненості районів залежить від великої кількості чинників.

Основним забруднювачем повітря у столиці є транспорт. У 2009 році викиди автомобілів становили понад 200 тис. тонн. Значна частка автотранспорту не відповідає міжнародним стандартам з екологічної безпеки. Пальне — не завжди якісне. З-за кордону ввозяться старі моделі автомобілів. А наслідок — екологічне становище міста далеке від належного.

Найбільше забруднення повітря спостерігається у літні місяці. Це пов'язано з більшим рухом автотранспорту та меншою швидкістю вітру. Влітку, порівняно із зимовими місяцями, зростає також запиленість атмосфери.

Минулого року щільність викидів в атмосферу з розрахунку на квадратний кілометр території міста становила 275,7 тонн шкідливих речовин! Це перевищило середній показник по Україні майже в 23 рази. Порівняно з попереднім роком збільшення шкідливих викидів в атмосферу спостерігалось в усіх районах міста. Основні зони забруднення повітря зосереджуються біля автомагістралей та в місцях концентрації промислових комплексів.

Проте забруднений не тільки центр міста. Так, рівень вмісту оксиду вуглеводу, діоксиду азоту у кілька разів перевищує допустиму норму на Бессарабській і Московській площах, на бульварі Лесі Українки, проспекті Перемоги (в районі станції метро «Святошин»), вулиці Довженка (поблизу Шулявки), вулиці Лазо, на Оболонському проспекті та вулиці Межигірській на Подолі. Стабільно забруднені райони — Деснянський і Дарницький, оскільки на їхній території розташовані підприємства — також одні з найбільших забруднювачів повітря.

Тим часом є й місця, котрі можуть похвалитися відносно чистим повітрям. Найлегше у столиці дихається на проспекті Науки (на території «Експоцентру України», Голосіївський район), а також у Гідропарку. Це зумовлено переважно великою кількістю зелених насаджень. Безперечним лідером за загальною площею зелених зон є Голосіївський район. Потім — Дніпровський, третє місце — в Оболонського району. Однак у зв'язку з тим, що у Києві відсутні встановлені межі зелених зон, це призводить до їх стрімкого скорочення на користь забудов.

У столиці є кілька підприємств, які можна назвати лідерами за забрудненням повітря: наприклад, ТЕЦ-6 (Деснянський район), що викидає в атмосферу вуглекислий газ і азотні сполуки, ТЕЦ-5, ЗАТ «ДАРтеплоцентраль», завод із спалення твердих побутових відходів «Енергія» (Дарницький район). Це об'єкти з високим ступенем ризику.

Підприємства викидають в атмосферу небезпечні для здоров'я людини речовини — оксид сірки, оксид азоту і окисли вуглеводу. Ці речовини шкодять не тільки довкіллю, а й здоров'ю людини. Зокрема, регулярне їх вдихання здатне викликати подразнення дихальних шляхів, зниження імунітету, навіть рак. Однак, незважаючи на те, що викиди значні, згідно з результатами перевірок, які регулярно проводяться нашими інспекторами, гранично допустиму концентрацію вони не перевищують.

На жаль, жодна інспекція і жодна державна програма не зможе переломити ситуацію на краще, поки у свідомості людей не сформується розуміння, що ми живемо в тій екологічній капсулі, яку самі для себе створюємо. Як не прикро, але свідомість українських громадян поки ще далека від «зеленої». Насамкінець хочу нагадати девіз усесвітньо відомої екологічної організації Грінпіс: «Ми не отримали Землю в спадок від батьків, ми взяли її в борг у наших дітей». Закликаю кожного замислитися над цими простими словами і жити так, щоб передати онукам землю із прозорим повітрям, чистими озерами та зеленою травою.

Записала Світлана АРІДОВА.

Фото Олександра КЛИМЕНКА (з архіву «Голосу України»).

Польща: вирішальний двобій 4 липня

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Географічно симпатії виборців розподілилися традиційно: північ і захід віддали перевагу Б. Коморовському, а південь і схід підтвердили свою підтримку кандидата від Права і справедливості. Тривожним сигналом для партії влади має стати, хоч і незначна, але все-таки перевага кандидата від опозиції у столичному Мазовецькому воєводстві.

Більш популярним серед мешканців міст виявився кандидат Громадянської платформи (майже 47 відсотків), а в сільській місцевості — кандидат Права і справедливості (понад 45 відсотків). Це пояснюється, зокрема, специфікою цьогорічної кампанії, яка проходила в умовах двох хвиль паводка.

Виборчою несподіванкою стала висока підтримка (на рівні 13,7 відсотка, при передбачуваних соцопитуваннями 7) Гжегожа Напєральського, лідера Союзу демократичних лівих сил. З одного боку, це свідчить про повернення до політичної гри польських лівих, а з другого — про необхідність отримання учасниками другого туру підтримки його електорату. На думку екс-президента Польщі Александра Кваснєвського, у найближчі два тижні передвиборної кампанії прихильність «лівого електорату» здобуде той кандидат, який «даватиме відповідні сигнали», зустрічатиметься з виборцями, що мають намір голосувати у другому турі.

Проте двобій між Коморовським і Качинським точитиметься не лише за «лівих» виборців. Кандидати повинні представити чіткі пропозиції розвитку Польщі на найближчі роки. Штаби обох кандидатів запевняють, що готові до проведення дебатів між суперниками, про які їм так і не вдалося домовитися напередодні першого туру. Не менш важливий вплив на остаточний вибір поляків матимуть також чіткі перспективи зовнішньополітичної стратегії країни, на визначення якої суттєво впливає саме глава держави. Йдеться передусім про місце та роль Польщі у новій системі взаємовідносин у рамках ЄС та про новий формат відносин з Росією.

Яке місце серед зовнішньополітичних пріоритетів кандидатів посідає Україна? І Б. Коморовський, і Я. Качинський вважають, що Україна повинна стати членом Європейського Союзу після виконання нею відповідних завдань. Отож незалежно від того, хто переможе у другому турі, Україна може розраховувати на підтримку Польщі. Водночас окремі політологи все-таки підкреслюють, що від прізвища нового господаря варшавського президентського палацу залежатиме те, чи ця підтримка буде така само беззапеляційна, якою вона була у період президентства Леха Качинського. Але всі одностайні в тому, що ключовою в цьому контексті залишатиметься рішучість та послідовність офіційного Києва у реалізації проголошеного попередніми та підтвердженого чинним українським керівництвом курсу на євроінтеграцію.

Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.

Варшава.

Фото Сіньхуа (Укрінформ).

У Вінниці першим голосував Базілій Війонцек

Сімдесят поляків зареєструвалися у Генеральному Консульстві Республіки Польща у Вінниці для участі у президентських виборах. З них десять працівників консульства, решта — ті, хто в день виборів перебував на території Вінницької, Житомирської та Хмельницької областей.

Першим віддав свій голос за нового Президента Польщі 35-річний Базілій Війонцек. Він же — голова виборчої комісії. Пан Війонцек працює директором із заготівлі сировини на спільному україно-польському підприємстві «Барлінек», створеному у Вінниці. Каже, що вперше бере участь в організації виборів. Результати голосування з вінницької дільниці спершу передали у ЦВК електронною поштою, а наступного дня оригінали документів відправили у Варшаву кур'єрським зв'язком.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Стипендії чернігівцям вручив Черномирдін

Радник Президента Російської Федерації та спеціальний представник президента РФ з питань економічної співпраці з державами—учасницями СНД Віктор Черномирдін вручив у Чернігівській міській раді 10 іменних стипендій кращим студентам Українсько-Російського інституту — філії Московського державного відкритого університету. Пан Черномирдін при цьому відзначив, що останнім часом стосунки між Україною та Росією змінюються на краще, від чого виграють обидва народи. Він побажав студентам та випускникам не боятися труднощів, бути відповідальними перед собою, родиною та батьківщиною.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігів.

Білорусам перекривають газ

З 10-ї ранку понеділка «Газпром» запровадив обмеження поставок газу в Білорусь на 15%. Згодом цей показник досягне 85%. Таких жорстких заходів було вжито у відповідь на небажання Мінська виплатити газовий борг у 200 млн. доларів, що накопичився. Під час останньої спроби домовитися білоруська делегація борг визнала, але запропонувала оплатити його товарами. Ця пропозиція викликала у президента Росії Дмитра Медведєва здивування.

У понеділок уранці Мінськ зробив останню спробу домовитися з Росією з газових поставок: у Москві відбулися переговори білоруської делегації на чолі із заступником міністра економіки Анатолієм Філоновим з керівництвом «Газпрому».

Перший заступник міністра енергетики Білорусі Едуард Товпенець раніше пояснив «Інтерфаксу», що суть переговорів полягатиме в обговоренні «націнки (на транзит газу) «Белтрансгазу» і пов'язаного із цим питання боргів «Газпрому». Однак, як стало відомо пізніше, переговори закінчилися нічим. «Білорусь визнає борг за газ, але пропонує оплату зробити машинами, устаткуванням і різними іншими товарами», — доповів президенту Дмитру Медведєву глава «Газпрому» Олексій Міллер.

Тим часом іноземні платежі можуть прийматися тільки в іноземній валюті, інакше це суперечить російському законодавству. «Газпром» нічим не може приймати оплату за борг — ні пирогами, ні маслом, ні сиром, ні іншими засобами платежів», — сказав президент. На запитання Медведєва, «що пропонує у зв'язку із цим зробити «Газпром», Міллер сказав, що «відповідно до контракту «Газпром» повинен ввести обмеження поставок газу пропорційно обсягу боргу».

«Приступайте тоді до відповідної процедури, зберігаючи взаємодію з білоруськими партнерами й спонукайте їх до виконання договору й відповідно до цих правил, які існують в «Газпромі» з іншими контрагентами», — сказав президент.

Тим часом офіційний представник «Газпрому» Сергій Купріянов повідомив, що темпи зниження поставок газу до Білорусі залежатимуть від переговірної позиції Мінська.

Нагадаємо, на думку Москви, заборгованість виникла через те, що Білорусь в однобічному порядку в 2010 році платить за газ за ціною 2009 року — 150 доларів за 1 тис. кубометрів, у той час, як за контрактом фактична середня ціна у січні — квітні становить 174 долари за 1 тис. кубометрів. У «Газпромі» побоюються, що через ситуацію, що склалася, борг Білорусі за газ на кінець року може досягти 500—600 млн. доларів. А от у Мінську ситуацію бачать інакше: мовляв, їхній борг за газ дорівнює боргу «Газпрому» за транзит — обидва становлять близько 200 млн. доларів. У «Газпромі» цю версію назвали «невдалою спробою створити офсайд».

Віктор ТИМОШЕНКО.

Москва.

ФОТОФАКТ

У Румунії відбулися спільні військові навчання миротворців з України, Румунії та США.

Фото Укрінформу.

До Сербії на «Калину»

відбула делегація Тернопільщини. В її складі, окрім представників влади, два народні колективи з Тернопільського району: «Настасівські музики» та хореографічний ансамбль «ГлоріяБей». Цього року фестиваль української культури «Калина» відбуватиметься у місті Сремська Митровиця. Тернопіляни втретє братимуть у ньому участь.

Стосунки сербських українців з їхньою прабатьківщиною стали міцнішими після підписання меморандуму між ОДА, облрадою і Національною радою української меншини Сербії. Торік на Тернопільщині діяла «Літня школа україністики» для молодих сербів українського походження. Нинішнього літа, окрім цього проекту, діятиме ще один: екскурсії краєм для українців старшого покоління «Слідами наших предків». Хоч українській діаспорі на Балканах минуло 110 років, але сербські українці й досі горнуться до своєї материзни: вони часто приїжджають сюди, віддають вчити дітей у тернопільські вузи, шукають своє коріння у місцевих архівах.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

ПЛАНЕТА

Вилилося більше нафти, ніж передбачалося

До 100 тисяч барелів нафти (15,9 мільйона літрів) може потрапляти щодня у води Мексиканської затоки з аварійної свердловини. Такі дані містяться у внутрішньому звіті компанії BP, якій належить свердловина. Раніше можливий обсяг щоденного витоку оцінювався в 60 тисяч барелів, **повідомляє Євроньюз.**

Керівництво компанії підкреслює, що їй уже вдається щодня відкачувати з ушкодженої свердловини близько 15 тисяч барелів нафти й обіцяє довести цю цифру до 50 тисяч.

Компанія планує надати 50 мільярдів доларів — близько 40 мільярдів євро — на ліквідацію наслідків катастрофи й відшкодування збитків потерпілим від неї.

Витік нафти, що завдала великої шкоди американським штатам Луїзіана, Алабама, Міссісіпі й Флорида, називають найбільшою катастрофою такого роду в історії США.

У Колумбії — новий глава держави

Новим президентом Колумбії став колишній міністр оборони країни Хуан Мануель Сантос. Він здобув перемогу в другому турі виборів глави держави, що проходив у неділю. У першому турі жодному з 11 кандидатів абсолютної більшості голосів виборців набрати не вдалося. У другому турі за Сантоса, який виступав кандидатом від правлячої Соціальної партії національної єдності, проголосували більш як 69% виборців. А першим закликом нового глави держави став заклик до національної єдності: «Дякую докторові Мокусу за участь у виборах, — сказав він, звертаючись до свого суперника, який програв. — Я хотів би передати йому, що я не відступлю. І я хотів би, щоб він разом зі своїми прибічниками приєднався до нас у боротьбі за нову Колумбію, єдину й справедливу».

Інавгурація Сантоса відбудеться 7 серпня. У ході своєї передвиборної кампанії він обіцяв продовжувати курс президента Альваро Урібе на зміцнення відносин зі США й боротьбу з повстанцями-марксистами. Вибори в Колумбії проходили в умовах підвищених заходів безпеки. При цьому в результаті нападів на поліцейський і армійський патрулі загинули 10 поліцейських і троє солдатів.

Міліція затримала мешканця Запоріжжя, який погрожував підірвати Дніпрогес, *повідомляє наш власкор Леонід Сосницький*

Учора з космодрому «Байконур» здійснено запуск ракети–носія «Дніпро», яка вивела на навколоземну орбіту німецький космічний апарат TanDEM–X масою 1344 кілограми *(Укрінформ)*

У НОМЕР

ХЕРСОНСЬКА ОБЛАСТЬ.

Збиток від замору риби становить 6,5 мільйона гривень

Протягом останніх двох діб у Херсонській області масово гинула риба. За інформацією обласного держуправління навколишнього середовища збиток від замору становить 6,5 мільйона гривень.

Причина масової загибелі риби — низький вміст кисню у воді: за норми 6 міліграмів на літр води він становить 1,5 міліграма. Так, в акваторії Інгульця загинули 3000 щук, 1200 штук ляща, карася — 2400 шт., бичка — 71 640 шт., гірчака — 29 350 шт., тарані — 1200 шт. Крім того, фахівці обласної санепідстанції провели лабораторні дослідження Інгульця, Дніпра та Каховського водоймища. З'ясувалося, що вміст заліза та марганцю там перевищує гранично допустимі концентрації у сім разів. Не виключено, що порушення водного екологічного балансу пов'язане із забрудненням поверхневих вод скиданнями неочищених стоків підприємств. Нині за цією справою ведеться розслідування.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

СУМСЬКА ОБЛАСТЬ

За торгівлю амфітамінами світить 8—12 років

Працівники СБУ в Сумській області затримали організоване злочинне угруповання з трьох чоловік, яке на території області розповсюджувало амфітамінні психостимулятори.

Організатором та ідейним наставником угрупування був сумський підприємець. Психотропні речовини ввозилися в Україну контрабандним шляхом з Литви. Остання партія «аптечного зілля» у кількості 500 пігулок була виявлена у спеціально обладнаній схованці автомобіля-рефрижератора.

Стосовно всіх учасників угрупування порушено справу за ознаками двох статей Кримінального кодексу України, які у сукупності за скоєні злочини гарантують ділкам перебування у казенному домі протягом 8—12 років.

Владислав ЖМУРКОВ.

У нашій країні це, скоріше, покарання

Теплий суботній день. На Софійській площі у столиці — юрби туристів. Причому іноземних гостей видно неозброєним оком. Бабусі та дідусі в окулярах, шортах і з паличками слухняно йдуть за своїм гідом, зрідка зупиняючись, щоб відзняти кадр, що їм сподобався.

— Для них точно життя після пенсії тільки починається. От би й мені скоріше з роботи піти, — каже знайома, але відразу із світу мрій повертається на землю: — Хоча, у нашій країні пенсія це, скоріше, покарання. Сидиш дома, за подачки від держави намагаєшся вижити.

Пенсіонерка Наталя Філіппова вже сім років, як повинна була піти на заслужений відпочинок. Але про це жінка й чути не бажає.

— Я після кожної чутки про скорочення йду в церкву, свічку ставлю, — каже Наталя Іванівна. — От скажіть, що я на цій пенсії робитиму? Я одна, чоловік мій давно помер, у дітей свої родини, свої турботи. Сидіти на лавочці чи навпроти телевізора дні марнотратити я не звикла. Так, до того ж не забувайте й про фінансову сторону справи. Зараз я з зарплати можу собі поїсти купити, ще й онуку гостинець передати. А з пенсією в 700 гривень я цього собі вже дозволити не зможу? І що, іти пляшки збирати?

Таких працюючих пенсіонерів, як Наталя Іванівна, багато. І хоча багато хто зізнаються, що з кожним днем ходити на роботу їм стає дедалі важче, йти на відпочинок не збираються. Адже часто, пропрацювавши все життя на державу, вони залишаються без її відповідної уваги.

— Коли мого батька відправили на пенсію, у нього почалася жахлива депресія. Тато постійно нив, мовляв, він тепер нікому не потрібний, не знає, чим йому зайнятися, куди піти. Рішення підказав син. У нього на комп'ютерних курсах в одній із груп займалися з пенсіонерами. Туди ми й нашого старенького відправили. Тепер він у комп'ютері постійно сидить: новини читає, спілкується, — розповідає Ніна Ворона.

Найбільше під час виходу на пенсію людей лякає можлива самітність і злидні. От, щоправда, більш молоде покоління цих тривог не відчуває. «Запитуєте, чим я думаю на пенсії займатися? А ви думаєте, я до неї доживу? Підніміть зараз вік і все, проблема дозволила пенсіонерів сама собою відпаде. Адже їх просто не буде», — міркує 28-літня Ірина Шерсток.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

До вступу готуй... пенсійний

Українські виші ще тільки готуються розпочати вступну кампанію 2010-го, а цей навчальний заклад уже вітає перших абітурієнтів. Стати студентом «Університету третього віку» може кожен, у кого є... пенсійне посвідчення. У ньому немає вступних іспитів, оцінок, залікових книжок та модульних контрольних, лише невичерпне бажання вчитися, натхнення та ентузіазм. Тут не видають дипломи про закінчення, лише сертифікати. Тепер і у Печерському районі Києва є філіал цього університету. Його святково презентували минулої п'ятниці.

Студентка першого столичного університету для пенсіонерів «Інститут третього покоління» Аеліта Костянтинівна.
Фото Олександра КЛИМЕНКА (з архіву «Голосу України»).

В «Університеті» працює десять факультетів: прикладне мистецтво, хоровий спів, літературно-художній, краєзнавчий, правознавчий, психологічний, комп'ютерний, англійська мова, бальний танець і навіть здоровий спосіб життя. Навчання триває два семестри і є абсолютно безкоштовним. Заняття з однієї дисципліни проходять раз на тиждень, протягом години. Але інколи немолоді освоювачі науки залишаються і довше, щоб просто поспілкуватися.

У минулому навчальному році налічувалося 1000 студентів, відвідували заняття 850. До речі, наймолодший з них — 47-річний інвалід афганської війни, а найстаршому — 82 роки.

— У 2008 році Міністерство праці і соціальної політики замислилося над тим, що можна було б зробити для пенсіонерів, які почуваються незатребуваними. У результаті з'явився проект «Університет третього віку», — розповідає його ректор Жанна Гаврилова. — Перший було відкрито 2008 року в Ковелі на Волині, а вже у вересні 2009 року свої двері гостинно відчинив і київський. І це надзвичайно важливий крок, адже згідно з дослідженням Всесвітньої організації охорони здоров'я Україна займає 11-те місце у світі та 1-ше у СНД за поширенням депресії серед людей похилого віку. «Університет» не тільки допомагає пенсіонерам здобувати сучасні знання, самовдосконалюватися, тренувати пам'ять. Крім цього, самотні люди знаходять неоціненний скарб — спілкування.

Що стосується викладачів, то всі вони волонтери. Серед них як люди третього віку, так і молодь.

— Я вивчала англійську мову та комп'ютерні технології, тепер сміло іду в ногу із сучасністю. За це вдячна всім, хто створював університет. Планую продовжити навчання. Можливо, запишусь і на інші факультети, — каже студентка Емілія Вербіна.

Тож «Університет третього віку» можна назвати другою молодістю пенсіонерів. І вже незабаром сьогоднішні абітурієнти з пенсійними сядуть за парти, щоб «поласувати» гранітом науки.

Анна ЛІЧЕНКО.

Вдбулося свято кухарів

Галушки місцевий люд шанує з давніх-давен, не випадково вони й називаються полтавськими. Свого часу в місті поруч із музеєм-садибою Івана Котляревського встановили пам'ятний знак полтавській галушці. Тому й традиційне свято галушки, яке в середині червня проводять у Полтаві, стало таким популярним. Ось і цього разу на Івановій горі — майдані поблизу згаданого вже пам'ятника галушці, як то кажуть, яблуку ніде було впасти. А ось галушкам місце знайшлося! До свята виробники приготували понад 5 тисяч галушок 20 «сортів» — з м'ясом, сиром, печінкою, картоплею зі шкварками, солодощами тощо... Таким чином вони взяли участь у конкурсі «Полтавська битва кухарів», головою журі якого був Борис Галушко — заступник голови облдержадміністрації.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

На знімку: під час свята.

Фото автора.

ФОТОФАКТ

У районі Вінниці реконструюють набережну Південного Бугу.

Фото Олександра ЛАПІНА (Укрінформ).

Маршрутники вимагають підвищити тариф

Якщо до 29 червня Вінницька міськрада не надасть дозволу на підвищення ціни на проїзд у маршрутних таксі, перевізники погрожують припинити перевезення пасажирів.

Про це вони заявили під час дискусії у міськраді з приводу впорядкування тарифів. У місті над Південним Бугом вартість проїзду на всіх маршрутах однакова — 1,5 гривні. Перевізники пропонують платити хоча б дві гривні за поїздку. «Це не шантаж, а обгрунтовані вимоги, усі розрахунки з цього приводу ми вже надали представникам влади», — каже один з учасників дискусії директор ТОВ «Транспорт сервіс-Він» Андрій Ковальов. «Собівартість перевезень у маршрутках, за нашими підрахунками, у межах 1,75 гривні, — каже бригадир маршрутних перевізників Андрій Кавунець. — При вартості дві гривні можна буде працювати з мінімальною рентабельністю. Грошей вистачатиме на пальне і ремонт, на нові машини не збереш».

Представники влади погоджуються з необхідністю змінити тарифи, але пропонують, щоб вони були диференційовані — у залежності від довжини маршруту та наявності електротранспорту.

Поки що жодних домовленостей представникам сторін не вдалося досягти. Питання планують винести на обговорення міськвиконкому. Зате пасажири вже відчули на собі перебої в роботі транспорту. Йдеться не тільки про скорочення рейсів. За даними Юрія Іорданова, сімдесят відсотків маршруток сходять з рейсів з 10-ї до 16-ї години. Ще у травні ц. р. повністю припинили роботу перевізники ТОВ «Вінбус». Підприємство перевозило пасажирів великогабаритними автобусами «Вольво». «Ми стоїмо ще з шостого травня, — каже керівник підприємства депутат міськради Василь Касьян. — Немає чим зарплату платити. На відміну від маршрутників, перевозимо безплатно всі категорії пільговиків. Держава компенсувала за такі перевезення тільки 16 відсотків витрат. Як то кажуть, приїхали...»

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

ВІСТІ З ІВАНО-ФРАНКІВЩИНИ

12 млн. на екологічне оздоровлення Калуша

Уряд направив із держбюджету на усунення екологічних проблем Домбровського кар'єру, що в Калуші на Прикарпатті, 12 млн. грн. Як повідомив на прес-конференції в Івано-Франківську калуський міський голова Ігор Насалик, інститут «Гірхімпром» розробив проект консервації кар'єру. Щоб рухатися далі, потрібні кошти. Адже лише на самі проектні роботи необхідно 6 млн. грн. Оскільки є відповідне рішення уряду і Верховної Ради, міська влада звернулася до Кабміну з проханням невідкладно надати Калушу хоча б ці кошти. Можновладці прислухалися. Крім того, 200 тис. грн. на оплату проектних робіт виділив обласний екологічний фонд.

Як уже повідомляв «Голос України», на вирішення екологічних проблем Домбровського кар'єру в Калуші уряд запланував виділити 86 млн. грн.

«Рух» потребує ремонту

На ремонт івано-франківського стадіону до Євро-2012 треба 54 млн. грн. Про це повідомив начальник управління спорту Івано-Франківської ОДА Роман Вірастюк. За його словами, відповідну угоду до розгляду Кабміну Івано-Франківська ОДА уже підготувала.

Стадіон «Рух» може розглядатись як тренувальна база під час Євро-2012 тільки тоді, коли відповідатиме міжнародним вимогам та стандартам. «Жоден спортсмен не вийде на стадіон, який матиме таке покриття», — каже представник НОК в Івано-Франківській області Мирослав Карабін. Уже найближчим часом, повідомив він, на Прикарпаття прибуде делегація НОК на чолі з Сергієм Бубкою. Після з'ясування всіх деталей буде прийнято остаточне рішення стосовно включення Івано-Франківська до програми проведення Євро-2012.

Дарина НАЗАРЧУК.

ФОТОФАКТ

З молитви за невинно вбитих розпочалася в Києві, біля Меморіалу пам'яті жертв голодоморів, з ініціативи Світового конгресу українців та Українського інституту національної пам'яті акція «Не дамо згасити свічу пам'яті».

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Інші фото з цієї події шукайте у фотомагазині на сайті www.golos.com.ua.

Чоловік убив дитину

Кримська міліція затримала чоловіка, підозрюваного в убивстві 5-літнього хлопчика на околиці міста Джанкоя. 18 червня хлопчик разом із сестрою та сусідською дівчинкою грався біля будинку в пісочниці, поруч у колясці спала його друга сестричка. Повз граючих дітей проходив чоловік. Він зупинився і попросив хлопчика подивитися на гарну пташку, що нібито пролітає в небі. Коли дитина підняла голову, незнайомець завдав йому удару гострим предметом у шию і зник.

У проведенні оперативно-розшукових заходів було задіяно 40 військовослужбовців внутрішніх військ МВС України, 40 бійців спецпідрозділу «Беркут», увесь особовий склад джанкойської міліції, співробітників управління карного розшуку міліцейського Головкому. Додатково до Джанкоя прибули сім екіпажів ДАІ.

Опитавши малолітніх свідків, міліціонери одержали прикмети злочинця. Правоохоронці зосередили увагу на особі одного з місцевих мешканців, батько якого проживав по сусідству.

«При огляді в громадянина було виявлено й вилучено речові докази, що свідчать про його причетність до вбивства, зокрема, знаряддя скоєння злочину, яке направлено на експертизу», — повідомили співробітники кримської міліції. Стосовно підозрюваного порушено кримінальну справу, він дав показання, у яких зізнався в скоєнні злочину, встановлюються його мотиви.

Георгій ВЕРВЕС.

Підробляли документи на землю

Сільський голова одного з населених пунктів Теребовлянського району роздала землі на 128 тисяч гривень. Вона без відома депутатів склала і видала чотири фіктивні рішення про передачу земельних ділянок у власність окремих громадян. З державної власності незаконно вилучено 2,7962 га землі, оціночна вартість якої понад 128 тисяч гривень.

Вирішив не радитися з депутатами ще один сільський голова з цього самого району. Він підробив рішення сесії про надання дозволу суб'єкту підприємницької діяльності на розміщення і захоронення твердих побутових відходів на розташованому в межах села сміттєзвалищі. За півтора року до бюджету сільської ради не надійшло ні копійки, хоч було вивезено майже 10 тисяч кубів сміття на земельну ділянку площею 4,8 га. Стосовно незаконності цих дій суд виніс ухвалу, але сільський голова не ознайомив з нею депутатів.

Тепер справи щодо сільських голів розслідує Теребовлянська районна прокуратура. Їм доведеться відповідати за кількома статтями Кримінального кодексу.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Експеримент небаченої щедрості

У Луцьку від учора до 31 липня знижено вартість проїзду на міських маршрутах №15 та №15а, що обслуговуються автобусами міського підприємства електротранспорту. У цей час мешканці обласного центру платитимуть за проїзд на цих маршрутах не дві гривні, як було до цього, а півтори. Так міськвиконком хоче перевірити, чи збільшиться кількість пасажирів тоді, коли зменшиться вартість проїзду.

Однак лучани від такого нововведення особливо щасливими себе не відчули. По-перше, тариф тимчасовий. По-друге, він вводиться лише на двох найкоротших у місті кільцевих маршрутах. Тож його вартість тут і так мала б бути дещо нижчою, як на інших більш довгих маршрутах. Та і час для експерименту вибрано невдалий: період відпусток і канікул.

Інша справа, що керівництву міста перед черговими виборами хочеться показати себе з кращого боку і хоч якось скупити вину перед лучанами за два торішні і цьогорічний місячні страйки підприємства електротранспорту, яке нині перебуває на межі банкрутства. Фахівці пояснюють це невдалим експериментом зі «злиття» під одним дахом тролейбусів з автобусами. Півсотні останніх підприємство взяло в лізинг на місцевому автозаводі й тепер не може за них розрахуватися.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

Крав номери з іномарок, щоб одержати за них викуп

У Малиновському районі Одеси затримано зловмисника, який промишляв викраденням автомобільних номерних знаків з дорогих іномарок. Причину такого незвичайного хобі затриманий пояснив просто: він одержував від власників держномерів викуп.

Крав суто по-одеськи, з гумором. Знятий номер ховав неподалік машини в кущах або схованці. На лобовому склі залишав водієві інструкцію. Водій зобов'язаний був перерахувати 300 гривень на поповнення рахунку, зазначеного в записці мобільного телефону. Після надходження грошей власникові машини вказувалося місце схованки, де зберігався номер. Загалом злодій «конфіскував» більш як 20 держномерів. Переводив у готівку гроші спільник, залишаючи при цьому собі 15 відсотків.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеса.

ФОТОФАКТ

На території палацу Потоцьких у Львові пройшов дводенний фестиваль «Легенда Львова», який представляв культуру міста XIV століття.

Фото Володимира ПЕСЛЯКА (Укрінформ).

«Оберіг» вступає в силу на Львівщині

112 — такий телефонний номер набиратимуть мешканці Львова та області в разі будь-яких надзвичайних ситуацій. На повну потужність система запрацює тут уже до кінця року, а невдовзі «Оберіг» об'єднає 27 регіональних центрів України. Це надасть можливість обробляти та координувати інформацію про всі надзвичайні ситуації, що відбуватимуться в країні.

Презентація роботи програмно-апаратного комплексу Система-112 «Оберіг» відбулась за участі міністра МНС Нестора Шуфрича. На його думку, нововведення дозволить інтегрувати в єдине ціле роботу багатьох диспетчерських служб рятувальних, аварійних та комунальних підрозділів і прискорити реагування на різноманітні загрози.

«Оберіг» був розроблений ДП «Українські спеціальні системи зв'язку» МНС України, Інститутом проблем інформації НАН України за участі фахівців ГУ МНС України у Львівській області. Регіональні центри, які входять у систему, реєструватимуть та оброблятимуть повідомлення від населення про надзвичайні ситуації, після чого координуватимуть зусилля для їх ліквідації. Цікаво, що система містить в собі технологічний центр для забезпечення її безперебійної роботи. Нестор Шуфрич також повідомив, що на базі навчальних закладів МНС України створять спеціальні факультети для підготовки необхідних спеціалістів. Зокрема, у Львівському держуніверситеті безпеки життєдіяльності вже створено відповідну кафедру.

Ірина ЄГОРОВА.

У НОМЕР

ЛУГАНСЬК

Відкривається почесне консульство Угорщини

Завтра в Луганську відкриється почесне консульство Угорської Республіки. «Водночас пройдуть дні угорської культури у Луганській області. Звичайно, будуть і офіційні зустрічі з обласною владою», — розповів посол Угорщини в Україні Андраш Баршонь. І додав, що сфері освіти у нас є можливість співробітництва між університетами Луганщини та Угорщини, а в бізнесі — у сільському господарстві. І якщо у бізнесі виникнуть адміністративні проблеми, то консульство зможе допомогти. І луганці отримають більше інформації про Угорщину, покращаться умови для одержання віз. «Це не тільки угорський інтерес, а й український теж», — наголосив Андраш Баршонь в інтерв'ю Луганському обласному радіо.

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ОБЛАСТЬ

Борги із зарплати скоротилися

За два місяці загальний борг із виплати заробітної плати скорочено майже на 20 відсотків. Проти керівників, які не дотримуються трудового законодавства, порушено 26 кримінальних справ, 23 особи притягнуті до адміністративної відповідальності, звільнено трьох директорів КП, повідомили на нараді в ОДА. На кінець березня в області накопичено 89 млн. грн. боргів на 228 підприємствах.

Голова ОДА Олександр Вілкул зажадав, щоб керівники виконавчих та місцевих органів влади щоденно звітували йому і прокуророві області про те, як виконується план погашення боргів. А ті, хто не ліквідує заборгованість до кінця червня, нестимуть адміністративну і кримінальну відповідальність, наголосив він. За словами прокурора області Михайла Косюти, прокуратура перевірить, чи отримують керівники підприємств зарплатню на підприємствах, де є заборгованість, а також те, на яких авто ці керівники їздять, де відпочивають.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

ЗАПОРІЖЖЯ

Бібліотеки на «передплатній» дієті

Депутати Запорізької облради несподівано для себе встановили, що у більшості міст і районів регіону навіть для передплати періодики у бібліотеки не виділено жодної копійки...

Зокрема, у список таких «злиденних» міст потрапили курортний Бердянськ та ще зовсім недавно промисловий Токмак. Про це йшлося на засіданні комісії з питань освіти, науки та культури Запорізької облради. Причина теж знайдена — «через здорожчання періодичних видань». Цікаво, що паралельно, мало не щодня надходять повідомлення про преміювання місцевою владою різних категорій громадян — працівників тих чи інших галузей, студентів, ветеранів. Бо у випадку, коли «ми дали», можна завжди похвалитися «батьківською турботою» за виборця. За бюджетний, звісно, кошт. А передплатою як похвалишся? Людям залишається читати книжки епохи «застою».

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Курортний сезон набирає обертів

«Сервіс роби собі сам», — кажуть ті, хто побував у Криму

Сезон–2010 набирає обороти. Місцева влада обіцяє туристам безкоштовні пляжі, тепле море й гарну погоду. Порівняно з минулим роком, за цей період на півострові вже побувало 690 тисяч чоловік, що на 10% більше ніж у 2009–му. Але й ціни зросли, що не надає популярності курорту.

Судак, Алушта, Ялта — найдорожчі місця відпочинку. Приміром, у червні в Ялті будиночок на шість осіб коштує від 400 гривень, а до серпня ціна зашкалює за тисячу гривень. Водночас на західному узбережжі, крім Євпаторії, стають популярними курорти на Тарханкутському півострові. Тут цінова політика нижче. Але, з огляду на зростаючу популярність цих місць, злет цін не за горами.

Поступово Крим перетворюється на курорт для багатого й бідного класу. Середній — віддає перевагу закордонним курортам.

У колишній всесоюзній «кузні» здоров'я є два лиха — спочатку підняти ціни, посилаючись на об'єктивні причини, а потім нарікати на зниження потоку туристів. Вихід — збільшити час курортного сезону, відповідно, зменшиться й ціна, поліпшити сервіс. Жадібність місцевого населення встигнути за 2—3 місяці зірвати куш відлякує відпочивальників.

Спільна ініціатива Європейського Союзу зі співробітництва в Криму, в рамках якої 13 країн — членів ЄС — допомагатимуть півострову, можливо, виведе Крим на належний рівень стандартів. Обсяг очікуваних інвестицій становить близько 20 млрд. євро.

Андрій НЕСТЕРЕНКО.
Фото автора.

Інші фото з цієї події шукайте у фотомагазині на сайті www.golos.com.ua.

ПАРЛАМЕНТСЬКИЙ ТИЖДЕНЬ

Податковий та Бюджетний кодекси ухвалено в першому читанні

14 червня. Валерій Баранов, Олександр Пеклушенко під час засідання погоджувальної ради, на якій до розкладу пленарних засідань Верховної Ради минулого тижня пропонувалося 95 питань.

15 червня. Народні депутати із фракції Партії регіонів під час пленарного засідання, на якому за ухвалення проекту Податкового кодексу (автори М. Катеринчук, Ю. Кармазін, К. Ляпіна, Н. Королевська, А. Матвієнко, Б. Тарасюк, М. Мартиненко, В. Стретович) проголосувало лише 164 депутати.

Минулого тижня основні події в сесійній залі розгорталися в четвер — саме цього дня народні депутати ухвалили в першому читанні урядові проекти Бюджетного і Податкового кодексів. Проте пристрасті довкола останнього документа почали розгоратися ще з вівторка, коли більшість відмовилися підтримувати проект Податкового кодексу авторства Миколи Катеринчука, робота над яким тривала декілька років. До того ж, за словами голови Комітету Верховної Ради з питань податкової та митної політики Сергія Терьохіна, згідно з Регламентом подібний документ не можна було розглядати на поточній сесії. Утім, вже в середу кодекс, внесений Кабміном, було включено до порядку денного, а наступного дня його було ухвалено в першому читанні. Цим рішенням парламентарії спровокували бурхливе обговорення податкових новацій від нової влади.

У середу в Верховній Раді побували Президент Віктор Янукович, Прем'єр-міністр Микола Азаров, а також голови Конституційного та Верховного судів — Андрій Стрижак та Василь Онопенко. В їхній присутності з парламентської трибуни склав присягу новопризначений суддя Конституційного Суду Сергій Винокуров. В останній день сесійного тижня парламентарії мали годину запитань до міністра внутрішніх справ Анатолія Могильова. П'ятниця також запам'яталася тим, що парламентська більшість поповнилася шістьма депутатами із фракції «НУ—НС».

Надія СМІЯН.

16 червня. Голова Конституційного Суду України Андрій Стрижак і новопризначений суддя Конституційного Суду України Сергій Винокуров, який цього дня на пленарному засіданні склав присягу судді КС.

17 червня. Сергій Клюєв і міністр фінансів Федір Ярошенко під час пленарного засідання, на якому, зокрема, було прийнято за основу нову редакцію Бюджетного кодексу і проект Податкового кодексу, поданих Кабінетом Міністрів.

18 червня. Петро Симоненко, Адам Мартинюк, Іван Кириленко під час пленарного засідання, на якому, зокрема, у першому читанні ухвалено зміни до деяких законодавчих актів щодо застосування угод про розподіл продукції.

ВІТАЄМО!

Світлочутливість

Сьогодні нашому колезі, фотокореспонденту «Голосу України» Олександрові Клименку виповнюється 50 років. Якщо у професії фоторепортера є секрет — то для Клименка цей секрет полягає в особливій чутливості душі. Інакше не поясниш, чому його знімки саме такі, які вони є.

Можна скільки завгодно говорити про високу світлочутливість фотоплівки, але без душевної чутливості жодні пояснення не будуть досконалими. Жартома людей його професії називають «папараці» — є такий італійський комар, безцеремонний і всюдисущий. Мається на увазі, що ці люди вміють побачити й зафіксувати на фотоплівці все, що недоступне й приховане. Клименко справді може зняти недоступне — але для цього йому зовсім не треба бути безцеремонним. Якщо в світі є таке диво, як делікатний папараці, — то це саме він. Такий він будь-де, що б не знімав — війну в Африці чи засідання нашого парламенту, чиєсь весілля чи балістичну ракету. Часом складається враження, що Клименко фіксує світ не на фотоплівці, а на самому собі. Він — художник. Одначе йому личить просте слово — майстер. Навіть не з великої літери. Бо він, зі своїм вічним п'ятнадцятикілограмовим чорним рюкзаком за спиною, справді нагадує мандрівного майстра — з тих, скажімо, що ходять від села до села й кладуть печі на замовлення. Саме про печі подумалось не випадково, бо Сашко — теплий. Бажаємо тобі, дорогий колего, професійних та особистих удач, розумних учнів і нових фотовиставок та фотоальбомів!

Голосоукраїнці.

П'ять днів із життя Верховної Ради України очима фотокореспондента Олександра КЛИМЕНКА

Мінекономіки пропонує передати незатребувані залишки обсягів тарифної квоти на ввезення в Україну цукру–сирцю в розпорядження Держкомрезерву

Наприкінці минулого тижня середньозважена закупівельна ціна на пшеницю 3 класу становила 1192 гривні за тонну, що на 4 відсотки менше, ніж на аналогічний період 2009–го *(«АПК–Інформ»)*

Майбутнє за органічним землеробством

ПЕРСПЕКТИВА

Уже 37 років землі села Михайлики Шишацького району Полтавської області не знають отрутохімікатів. А з 1996 року тут відмовилися від внесення на лани мінеральних добрив. А отже, фермерів майже з усіх областей на Всеукраїнський семінар у господарство Героя Соціалістичної Праці, Героя України Семена Антонця «Агроекологія» запросили не випадково. Переймати й поширювати досвід органічного землеробства на всю країну, за задумом організаторів заходу — представників Української народної партії, треба, ні багато ні мало, задля збереження здоров'я нації. Гостей просто на ланах знайомили з технологією вирощування та отримання високих урожаїв екологічно чистої сільськогосподарської продукції.

В основі органічного землеробства — технології мінімального обробітку (тут давно відмовилися від використання плуга, який висуває та руйнує родючий шар землі), удобрення лише гноєм, використання різних видів рослин **(на знімку)** для оздоровлення та збагачення ґрунту поживними речовинами.

Підприємство орендує 6,5 тисячі гектарів землі, ще півтори тисячі обробляє людям. В «Агроекології» понад 500 працівників. У Михайликах діє філія Полтавської державної аграрної академії, де проходять практику студенти-агрономи.

Із ґрунтообробних знарядь у господарстві в шані культиватори й борони. Традиційний культиватор тут удосконалили з тим, щоб він міг ефективніше працювати на полі. Для збагачення ґрунтів широко застосовують багаторічні трави еспарцет і люцерну, частину полів залишають під сидеральним паром. Комплексний науковий підхід дає господарству змогу отримувати досить високі та стабільні врожаї високоякісного зерна.

Досвідом формування високопродуктивного молочного стада без застосування хімічних добавок та стимуляторів росту поділилася заступник директора підприємства Антоніна Антонець.

В «Агроекології» понад п'ять тисяч голів великої рогатої худоби, з них близько дві тисячі — дійна череда. Щодня мають 25—30 тонн молока класу екстра. Господарство відрізняється тим, що худобу утримують безприв'язно, корми використовуються лише натуральні, без синтетичних добавок.

Ферми з сучасними доїльними залами. Цикл виробництва молока контролюють спеціальні комп'ютерні програми, які дають можливість простежити за кількістю і якістю молока від кожної корови, а отже, зоотехніки можуть вносити корективи до умов утримання худоби. Тваринництво виконує ще одну важливу функцію — забезпечує поля органікою.

«Принципово іншою філософією сучасного сільгоспвиробництва» назвав невиснажливе природокористування голова Української народної партії, народний депутат Юрій Костенко, який також брав участь у семінарі. Він окреслив головні проблеми, які можна подолати за допомогою органічного землеробства.

По-перше, інтенсивне землеробство не просто виснажує ґрунти, а «забирає в майбутніх поколінь право жити на цій планеті». Тому, за висловом лідера УНП, «філософія органічного землеробства — це якоюсь мірою повернення до тих традицій, на основі яких і постала сьогоднішня цивілізація, це філософія сталого розвитку, коли в майбутніх поколінь не забирається право мати й чисте довкілля, і не зношені землі, й можливість подальшого розвитку». А Україна «має колосальний потенціал саме для органічного землеробства».

За інтенсивних технологій дуже незначна кількість людей зайнята в сільгоспвиробництві. Як наслідок — села вимирають. «Але село в будь-якій країні — це осередок утримання того генотипу, на якому базується та чи інша нація, її традиції, її перспектива. Тому для України збереження такого типу землекористування, де в селах будуть робочі місця і молодь не тікатиме, а навпаки повертатиметься в село, — це друга проблема, яка вирішується таким типом землекористування, як органічне землеробство».

Третя проблема — дедалі більше людей страждають від неякісних продуктів, які викликають різноманітні захворювання. «Сьогодні навіть для забезпечення дитячого харчування Україна не здатна вирощувати необхідну кількість якісної, екологічно чистої продукції. Тому-то ми й маємо з року в рік дедалі більші прирости масових отруєнь і хвороб, пов'язаних із використанням інтенсивних технологій для вирощування сільгосппродукції», — зазначив Юрій Костенко. Такі господарства, як «Агроекологія», він назвав «господарствами майбутнього». З ними, переконаний політик, «Україна може вийти на світовий ринок продукції і зайняти там свою нішу».

Сам Семен Антонець також наголошував, що «екологічно чистій землі потрібен особливий статус», який на законодавчому рівні забороняв би застосовувати на ній отрутохімікати та інші неорганічні препарати. Те, що ця земля розпайована й перебуває у приватній власності, не повинно бути перешкодою для надання такого статусу.

«Ми почали оздоровлювати ґрунти в 1970-х роках, у 1990-х люди безкоштовно отримали екологічно чисту, здорову землю, то яке ж вони мають право її паплюжити?» — каже аграрій.

Водночас керівник сільгосппідприємства зауважив, що прагне такого статусу землі не заради комерційного зиску, адже його господарство самодостатнє, воно не бере кредитів, навпаки, вкладає свої кошти в розвиток соціальної інфраструктури. А тому, що «душа болить за землю».

Іван ЛАЗНЮК.
Фото автора.

Семен Антонець (ліворуч): «Екологічно чистій землі потрібен особливий статус».

Японський грант не втік, наче вода у пісок

ДОСВІД

Село Копиткове Здолбунівського району. На подвір'ї біля контори фермерського господарства імені Т. Шевченка, допоки чекаємо його керівника Віктора Атаманюка, розмовляємо з копитківським сільським головою Марією Фішер **(на знімку)**. Бесіда в'ється навколо проблем сіл. А до складу сільради, крім Копиткового, входять ще й Мар'янівка, Новомильськ, Степанівка.

Сільський голова журиться, що останнім часом є проблема з місцями у дитсадку — їх не вистачає у Копитковому, а у Новомильську взагалі назріла потреба у спорудженні нового. Але самотужки, каже Марія Дмитрівна, сільській громаді цього будівництва не осилити, бо лише на виготовлення проектно-кошторисної документації потрібно 200 тисяч гривень. Радіє жінка, що люди тримаються сіл (усі вони з водогонами, газифіковані), а відтак є майбутнє у всіх населених пунктів. Лише у Копитковому видали вісімнадцять ділянок під забудову, у Новомильську — чотирнадцять, але тут вже не вистачає землі на ці цілі.

Потім розмова заходить про місцеве фермерське господарство імені Т. Шевченка, яке має гарний імідж в області і куди звідусіль їдуть переймати досвід. Марія Дмитрівна, яка сільським головою дев'ять років, а раніше теж працювала тут зоотехніком, віддає належне Віктору Атаманюку за те, що він навіть у надзвичайно складних умовах зумів зберегти хазяйство. Не так важливо, на її думку, якої форми власності тепер господарство, важливіше те, що селяни мають роботу, вірять Віктору Атаманюку — здали в оренду свої земельні і майнові паї, за що отримують стабільні дивіденди, бо поля засіяні, ферми в порядку, не зяють вибитими шибками, як це спостерігається у багатьох селах, з поголів'ям.

— До речі, це фермерське господарство має два племзаводи з розведення великої рогатої худоби: абердин-ангуської породи (м'ясної) і чорнорябої (молочної) **(на знімках)**, а також статус племрепродуктора по свинарству, — каже Марія Фішер.

Нарешті під'їхав і Віктор Атаманюк **(на знімку вгорі)**. Засмага виказує у ньому непосидючу натуру, що, зрештою, притаманне керівникам-господарям, які самі хочуть переконатися, як ідуть справи на полях і фермах. Віктор Данилович не приховує, що заклопотаний, що і не дивно у цей складний кризовий час.

Але сьогодні клопоти у Віктор Атаманюка приємні. У його господарстві нарешті завершено реалізацію інноваційного проекту з реконструкції ферми із сучасним доїльним залом, який профінансували японці — а це 320 тисяч євро. А ті, як відомо, не звикли викидати гроші на вітер: добре вивчили, кому довіряють таку солідну суму і чи зможе він розпорядитися нею по-господарськи.

— «Живих» коштів ми не бачили. За них було придбане голландське обладнання для доїльного залу і поставлене до нас, в Україну, — розповідає Віктор Данилович. — Сьогодні разом зі мною хвилюється і керівник цього інноваційного проекту голландець Ян Хусман, який доклав чимало зусиль для реалізації задуманого, за що я йому щиро вдячний.

Разом з гостями, які приїхали у Копиткове з усіх районів області і навіть із Дніпропетровська, щоб перейняти досвід, ідемо до доїльного залу **(на знімку праворуч)**. Тут порядкують дві жінки-оператори. Після гігієнічних процедур, яким піддалося двадцять чотири корови (стільки за один раз обслуговується чорно-рябих), жінки приступають до машинного доїння. Молоко надходить у молокопровід, а далі, пройшовши попередню фільтрацію, — в холодильну установку, де охолод-

«Як ми підемо в Європу немиті?»

ЗА ЛИСТОМ ЧИТАЧА

У селі Анисів мешкає 71-річний пенсіонер Іван Степанович Федусь, який є депутатом сільської ради. До 2006 року він, можна сказати, жив звичним життям, як і більшість сільчан: порався по господарству, доглядав живність. Але, ставши народним обранцем, чоловіка немов підмінили: мало яка інстанція у Чернігові не знає, хто такий Федусь. У сільського ж голови Ганни Лободи на столі стоїть пляшечка із заспокійливими краплями для серця «від Івана Степановича».

Іван Степанович (ліворуч): «В Європу — без бані?»

Річ у тім, що у чоловіка у такому поважному віці як прорвала додаткова кипуча енергія. Він неначе узяв до серця усі болі, проблеми Анисова, і почав писати про них у різні інстанції. Про відсутність у селі дитсадка, хоча у населеному пункті є дуже багато малюків. Про кричущий аварійний стан будинку культури.

— У селі немає бані! — казав мені під час зустрічі з обуренням. — Як ми підемо в Європу немиті?

Порушив він і питання неякісної, забрудненої води у колодязях. За його викликами санстанція визнала, що вона у 13 разів має більше шкідливих домішок, ніж допустимо, і непридатна для вживання. Чоловік вважає, що треба шукати кошти для відновлення роботи занедбаної артезіанської свердловини.

Голові райдержадміністрації Іван Степанович написав про прикрі наслідки меліорації: сохне поряд з селом дубовий ліс, «жаб майже нема», через те лелекам, які гніздяться у його дворі та в інших місцях, нічим харчуватися, окрім карасів, і вони на 15 днів раніше відлітають у вирій. Оскільки осушене болото, немає комарів. «А це харч для ластівок, яких теж зменшилося». І. Федусь у своєму зверненні просив засипати меліоративну канаву в зручному місці, щоб вода трималася під лісом і давала вологу рослинам, жабам.

А ще у селі розплодилася амброзія. Про це депутат написав начальнику державної інспекції з карантину рослин в Чернігівській області В. Яременку.

Я навів лише частину больових точок села, про які сигналізував у сільраду, райдержадміністрацію, райсанстанцію та інші установи депутат. Численні депутатські звернення, запити І. Федуся у район та область, як правило, також «інформують» про ті чи інші сторони діяльності сільського голови, яка, на погляд депутата, пасивно реагує на виклики дня. Крім цього, прискіпливий народний обранець подає регулярно у сільраду офіційні запити, на які вимагає давати докладну відповідь.

Зрозуміло, працівники сільради Анисова від такої активності депутата мають добрий клопіт: практично щомісяця вони перебувають у стані перевірки вищестоящих інстанцій, прокуратури, готують різноманітні відповіді І. Федусю та в район. Відповідно й ставлення до свого опонента у них досить критичне й емоційно-негативне. Незважаючи на те, що, по суті, з багатьох питань депутат загалом писав про реальні проблеми.

Коли я приїхав в Анисів у свою чергу розслідувати звернення Федуся до «Голосу України», сільський голова скликала усіх депутатів, аби вони підтвердили, що скаржник згущує негатив щодо діяльності сільради. Справді, серед народних обранців не знайшлося таких, які назвали б дії Івана Степановича конструктивними, корисними. Навіть його особисту ініціативу, організаційні зусилля зі встановлення пам'ятного знака австрійцю Францу Дюкичу, який врятував село від спалення у 1943 році, піддали сумніву. Адже депутати теж збирали гроші, брали участь в облаштуванні невеликого пам'ятника. Щоправда, гостро і запально критикували Івана Степановича здебільшого за його амбітність, непоступливість, безапеляційність, невизнання думок, дій, справ своїх колег (тут треба відзначити, що усіх без винятку промовців депутат перебивав, перериваючи своїми розлогими репліками). Часом дискусія у сільраді переростала у звичайну лайку. У свою чергу депутат звинуватив присутніх на зібранні у пасивності, байдужості, у тому, що вони не дають на сесіях жодних пропозицій, а лише схвалюють те, що пропонує сільський голова. То хто ж в Анисові правий — непосидючий, багатописучий Іван Степанович чи його опоненти?

Довелося почути з цього приводу різні думки.

— Хіба ми не вболіваємо теж за проблеми села? — казали обранці. — Але ж ми розуміємо, що сільрада дотаційна, немає достатньо коштів, щоб усі наболілі питання одразу вирішити позитивно.

— Наша сільрада не така вже й пасивна, як видається Івану Степановичу, — заявила член сільвиконкому Оксана Молибога. — У селі недавно відкрита амбулаторія, отримали позаторік машину «швидкої» допомоги. Завершено газифікацію Лукашівки (село входить до сільради. — **Авт.**), там капітально відремонтовано міст. Крім того, в Анисові зробили чудову дорогу-асфальтівку за кошти з обласного бюджету. А скільки ми проводимо свят, вшанувань ветеранів — місцеві підприємці, фермери допомагають. І про дитсадок думаємо. Для того, щоб його відкрити, недостатньо написати звернення у район. Треба передусім виготовити проектно-кошторисну документацію. А це — чималі кошти. Ми відкрили при сільраді спонсорський рахунок. Він наповнюється. То ми що, сидимо склавши руки?

Взяла слово і сільський голова Ганна Лобода. Вона додала, що сільрада, попри фінансові труднощі, придбала в амбулаторію стоматологічну установку, організувала впорядкування, ремонт стадіону, який став одним з кращих в області. Сільвиконком та депутати також подбали про огородження 4 кладовищ, косіння на вулицях амброзії, газифікацію «пісківського» кутка.

— Звичайно, через брак коштів ми не все могли зробити, — зазначила вона. — Для централізованого водопостачання передусім треба проектна документація. А це гроші, яких немає. Думатимемо, як розв'язати згадану проблему.

Ці та інші аргументи виступаючих переконали, що депутатський корпус, сільський голова не такі вже й «малоактивні». Закидати їм про пасивність можна лише за високих вимог та критеріїв оцінки. Так, Іван Степанович має право на це. Однак чи об'єктивно оцінювати лише під негативним кутом доробок анисівських народних обранців, сільради? У більшості ж сіл регіону й на 20—30 відсотків не зроблено за останні 5 років того, що вдалося побачити в Анисові! А закривати очі на добрі діла, шукати у всьому лише чорноту, критичні шпильки — хіба у цьому лише робота депутата? Анисівський «політичний досвід» у всякому разі насторожує.

...Іван Степанович цього року подав заяву на виділення 25 соток під будівництво. Саме головним чином про це він написав до редакції, мовляв, сільський голова під всілякими приводами не хоче ставити його у чергу. Я дещо здивувався бажанню депутата: адже розмову з ним вели у його добротному затишному будинку. Тому виникало запитання: навіщо поважній людині такий клопіт на старість із неспокійними днями будівництва?

Але тоді подумалося: у чоловіка є діти, онуки. А що не зробиш заради них? Як виявилося, Іван Степанович справді про них не забув і подав від сина та онука дві заяви... Але на додаток ще й свою написав. Зрештою, він має, як кожен громадянин, це право!

Адже земля під обласним центром досить підскочила у ціні. Недавно у Лукашівці продали будинок під дачу за 17 тисяч доларів. Практично викуплені усі порожні помешкання і в Анисові. Чи отримає І. Федусь землю через свою конфронтацію із депутатами, сільським головою?

Важко сказати. Адже, як пояснила сільський голова, заяв на землю подано понад 90. А реальних ділянок вийде ледь до 70. Як вирішить це питання сесія?

Можна лише прогнозувати. Бо Іван Степанович приніс особисту заяву, коли їх кількість у сільраді перевалила за 70. Є у депутата, щоправда, козир-документ: акт обстеження земельної ділянки від 29 липня 2006 р., в якому «комісія дійшла висновку... запропонувати йому виділення земельної ділянки під забудову... в районі провулка Шевченка». Проте чи погодяться тепер депутати визнавати дійсність нереалізованої чотирирічної давності заяви?

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

Фото автора.

жується до плюс чотирнадцяти градусів.

— Сподіваюсь, що тепер матимемо молоко кращої якості, — каже Віктор Атаманюк. — Ми поміняли технологію утримання молочного стада, при якій не потрібно пасти корів. У наших планах — збільшувати молочне поголів'я, бо нове обладнання дає нам можливість доїти більше корів. А ще потрібно докласти зусиль, щоб молочна галузь стала прибутковішою.

Щодо останнього, то обласна влада всіляко відстоює інтереси виробників молока, зокрема, веде переговори із переробними підприємствами, щоб вони платили влітку селянам хоча б по 1 гривні 70 копійок за літр молока. Ті піддаються з потугами. Це при тому, що у супермаркетах літр молока коштує 6—8 гривень. Відтак, поділився намірами радник голови Рівненської облдержадміністрації з питань АПК Олександр Чуприна, «через обласну кооперацію створимо заготівельні кооперативи, які прийматимуть молоко за вищими цінами, знайдемо молокопереробні підприємства, які на них погодяться, а непоступливі, ті, хто хоче наживатися на селянах, хай спостерігають, як «утікає» від них молоко».

Зрештою, коли селяни отримуватимуть молоко високої якості, що гарантує використання таких доїльних залів, як у Копитковому (подібних залів на Рівненщині вже чотири), вони матимуть козир перед молокопереробниками.

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

Фото автора.

Хто рано встає...

На держакти бракує коштів

— Коштів, виділених свого часу Кабміном згідно з постановою №844 від 5 серпня 2009 року на безплатне виготовлення державних актів на землю, вистачить на третину укладених в області договорів, — каже, відповідаючи на запитання наших читачів, начальник головного управління Держкомзему в Рівненській області Світлана Богатирчук-Кривко (**на знімку**). — Загалом в області на рахунках є близько 5 мільйонів гривень на ці цілі.

— А конкретніше, скільки жителів Рівненщини безкоштовно отримали державні акти на землю? — цікавлюсь.

— Станом на 1 січня — 22 тисячі осіб (знову у виграші ті, хто, як у тій приказці, «рано встає»), коштів залишилось ще на 40 тисяч договорів.

Схоже, не всім поталанить безкоштовно оформити державні акти на землю — все одно будуть ображені та обділені. Хіба що нинішній уряд продовжить справу попередників і профінансує у повному обсязі ці роботи.

Тим часом, каже Світлана Богатирчук-Кривко, в ході реалізації постанови виявилися і ті, хто вже в накладі. Це передусім державні організації, які виготовляють документи на приватизацію земельних наділів. Оскільки дуже занижена вартість їх робіт (а це всього-на-всього 113 гривень замість реальних 350), над багатьма нависла загроза збитковості. До того ж, як засвідчила практика, постановою встановлені нереальні терміни виконання замовлень на виготовлення державних актів на землю — один місяць, тоді як насправді для цього потрібно щонайменше 3—4 місяці. Інакше, у спішці, не уникнути помилок, вважає фахівець.

Олександра ДАВИДОВА.

А закривати очі на добрі діла, шукати у всьому лише чорноту, критичні шпильки — хіба у цьому робота депутата?

Нафтова компанія «Брітіш Петролеум» передбачає, що об'єм витоку нафти в Мексиканській затоці може становити до 100 тисяч барелів на добу, що набагато перевищує всі попередні оцінки *(Укрінформ)*

Міністр закордонних справ Німеччини Гідо Вестервелле вкотре закликав Ізраїль припинити блокаду сектора Газа *(Укрінформ)*

ВІСТІ З БУКОВИНИ

Ушанували пам'ять Івана Миколайчука

Івану Миколайчуку 15 червня виповнилося би 69 років. У Чернівцях поклали квіти до меморіальної дошки на будинку, де він колись мешкав. В обласній бібліотеці ім. М. Івасюка підготували книжкову виставку «Тіні незабутнього таланту». «Він був особливий, народний, справжній, найкращий. Я не знаю більшого національного, народного генія... До нього це був Довженко», — казав свого часу про Миколайчука Сергій Параджанов. До села Чортория Кіцманського району, де розташована садиба-музей Івана Миколайчука, із сусідніх районних центрів пройшли символічні автопробіги. Односельці актора з великою пошаною зберігають пам'ять про нього. «Знаєте, вперше лебеді прилетіли на Чорторийське озеро тієї осені, як відійшов наш Іван. Прилетіли, та й так і залишилися на зимівлю. Від тої пори і зимують у нас», — кажуть Миколайчукові односельці. А дехто пошепки додає: «У цих птицях живе Іванова душа».

ЗНО склали учні з вадами слуху

Нам удалося поспілкуватися з майбутніми студентами, які, не маючи можливості чути й говорити, все ж зважилися на ЗНО. Йдеться про десятьох вихованців Чернівецького вищого професійного училища радіоелектроніки, які за допомогою викладачів змогли зробити чи не найважливіший крок у своє майбутнє. Спочатку цим питанням зацікавилася майстер Інна Ткачищина, потім і самі учні. Почали шукати альтернативні шляхи та готуватися до ЗНО. «У нас було багато вчителів, провели безліч консультацій, всі старалися з останніх сил», — розповідають діти за допомогою перекладача. — Ми сиділи й самостійно розбиралися із завданнями. Трохи нам допомагав перекладач. Але спілкуватися було заборонено». Тепер вони зможуть повноцінно навчатися і здобувати вищу освіту. Всі учні обрали однакові предмети: українську мову та літературу, географію і математику. «ЗНО залишилося позаду. Ми зробили все, що в наших силах. Можу з упевненістю сказати: це діти, які в багато чому навіть перевершують повноцінних учнів. Наступного року до нас прийдуть ще двадцять нечуючих учнів. Намагатимемося і їм допомогти», — каже Інна Ткачищина.

Юних туристів тренують у наметовому таборі

У селі Просіка Глибоцького району відкрився обласний наметовий табір туристів-краєзнавців. На турбазу «Райдуга» Глибоцького центру туризму з'їхалися 260 вихованців туристсько-краєзнавчих гуртків районних позашкільних закладів зі всієї області. В програмі табірної зміни — чемпіонат області зі спортивного туризму (пішохідного, водного, велосипедного), обласний зліт військово-патріотичної гри «Сокіл» («Джура») Українського козацтва, обласні змагання юних рятувальників МНС «Школа безпеки», обласна олімпіада юних краєзнавців. Вечорами влаштовують зустрічі з цікавими людьми, лекції, ігри, дискотеки, майстер-класи. Окрасою відкриття табірної зміни став виступ військового духового оркестру з Чернівців.

Сергій СУЛИМА.

Краса дерева

Бажання жити в комфорті — природне. Кожен реалізує його на свій розсуд. Хтось намагається створити розкішний побут у міській квартирі. Когось цілком влаштує хатка подалі від мегаполісу. Але є люди, охочі об'єднати міський затишок і причетність до природи. Саме на них орієнтуються керівники і співробітники одного з підприємств міста.

Кілька років тому у керівника підприємства Вікторії Кадирової виникла ідея — показати городянам всю красу... дерева. Річ у тім, що сама Вікторія не тільки тривалий час працювала з деревом, а і ввібрала сімейні традиції. Її батько родом з Вінниччини, де поширені народні ремесла, пов'язані з обробкою дерева. Ще в дитинстві Вікторія спостерігала за роботою майстрів. Тоді ж набула розуміння роботи з цим матеріалом і тієї неповторної естетики, якою відрізняються теплі, оригінальні вироби ручної роботи. Її вразило, наскільки теплою і затишною стає атмосфера в будинку, наповненому природним матеріалом. Вікторія вступила до університету культури і мистецтв, де вдосконалила смак і навчилася цінувати красу в своєму оточенні, поєднувати в інтер'єрі функціональність, екологічність і витонченість.

Дівчина наполегливо йшла до реалізації своєї творчої ідеї — створення бізнесу, орієнтованого на городян, небайдужих до тепла і затишку натурального дерева. І їй це вдалося. У Миколаєві відкрився перший магазин-клуб «Деревянный домик».

Спочатку в салоні пропонували придбати якісні й красиві меблі з дерева серійного виробництва. Але поступово відвідувачі салону ставали більш вимогливими. Людей вже не влаштовували просто добротні меблі, вони бажали втілити своє бачення інтер'єру, орієнтуючись на власний смак і розуміння стилю. Так почав розвиватися новий напрям бізнесу — виготовлення меблів за індивідуальним замовленням. Далі — більше. Придбавши меблі, люди приходили за дзеркалом. Спальня вимагала оформлення стін в тому ж стилі. Рами для картин мали б перегукуватися з обшивкою дверного отвору. З'явилися і чудові авторські двері на будь-який смак і купівельну спроможність. Виникали нові ідеї, які після тривалих обговорень у колективі підприємства, знаходили втілення. Клієнти вже могли замовити дерев'яну скульптуру, орнаментальне різьблення, статуетки, письмові прилади з дерева.

На новому рівні

Минулорічна криза могла б зупинити творчий розвиток молодого підприємства. Але колектив не здався. Вольове бажання вижити в умовах кризи призвело до позитивних результатів. Салон переїхав на більш велику площу і почав співпрацювати з майстрами малої форми, майстрами різьблення по дереву.

— Наш бізнес, — розповідає Вікторія Валеріївна, — поєднує прагнення до прекрасного в побуті і душі, турботу про здоров'я на буденному і глобальному рівнях, небайдужість до навколишнього світу. Адже якщо людина знаходиться в оточенні красивих предметів, вона прагне, щоб красивіше було все навколо.

Пройшовши всі етапи становлення — народження, побудова колективу, організація роботи, розвиток нових напрямів, підприємство вийшло на новий рівень. Воно стало соціально активним бізнесом. Не так давно в обласному художньому музеї імені В. Верещагіна відбувся благодійний вечір на користь пацієнтів Центру нефрології і діалізу обласної лікарні. На заході були представлені роботи кращих майстрів-різьбярів по дереву. Кошти, виручені від продажу робіт, спрямовані до Центру лікарні. І сьогодні кожен може допомогти пацієнтам відділення лікарні, придбавши в салоні роботи майстрів-різьбярів. 10 відсотків суми від продажу робіт спрямовують Центру. Захід в музеї — непоодинока акція. Організатори благодійного проекту планують влаштовувати їх постійно, з періодичністю в два—три місяці.

Салон шедеврів

Керівник підприємств «Деревянный домик» та фірми «Арум+» Вікторія Кадирова позиціонує салон як єдиний у своєму роді салон-клуб для тих, хто цінує в своєму оточенні красу, солідність, розкіш натурального дерева. Вона пояснює, чим він відрізняється від звичайного магазина і «магазинного обслуговування».

— Наші фахівці можуть зробити з дерева все, — відзначає Вікторія Валеріївна, — і людина, яка любить дерево, не раз повернеться за чимось новим. У салоні діє накопичувальна система клубних знижок. У нас не просто магазин, який продає товар і забуває про існування клієнта в наступну хвилину після отримання грошей. Ми зацікавлені в тісному контакті зі справжніми цінителями дерева, і тому будуємо не продаж, а спілкування. Ми хочемо, щоб будь-яке придбання у нас ставало радісною подією, а не супроводжувалося хвилюваннями, пов'язаними із збіркою, доставкою, технічним супроводом виконання замовлення. Це — справа професіоналів, і її треба залишити нам. Дизайнери салону допоможуть всім, хто хоче стати автором інтер'єру свого будинку, кабінету, бібліотеки, альтанки в саду. Тих, хто бажає зробити оригінальний і незабутній подарунок, чекають у салоні витончені та ексклюзивні вироби кращих майстрів-різьбярів по дереву. Постелювши в своєму будинку паркет або поставивши двері і вікна від салону «Деревянный домик», клієнт обов'язково захоче повернутися за неповторними дерев'яними меблями. Можливо, йому захочеться з часом освіжити інтер'єр за допомогою дерев'яних панелей або просто порадувати себе картиною, створеною не кистю, а рукою різьбяра, статуеткою або письмовим приладом. Дерево в руках дизайнерів і майстрів салону набуває будь-якої форми, яка потрібна клієнтові. Салон також завжди відкритий до співпраці з майстрами по дереву. Адже у кожного майстра свій неповторний стиль, і чим більше істинно творчих людей прикладуть свої руки і внесуть частинку душі, тим повніше будуть задоволені потреби клієнта.

> Дівчина наполегливо йшла до реалізації своєї творчої ідеї — створення бізнесу, орієнтованого на городян, небайдужих до тепла і затишку натурального дерева.

На підприємстві не звикли кричати про свої досягнення. Тут переконані, що важливі не показники кількості виготовлених комодів і ліжок, квадратура настеленого паркету і число проданих робіт майстрів, а зростання різноманіття товарів і послуг. Наприклад, говорячи про паркет, важливо, що, почавши із звичайного, штучного паркету, за цей час почали виготовляти палацовий, художній паркет, паркетні розетки, бордюри, паркет з інкрустацією бурштином, малахітом, мармуром, міддю, латунню, паркет для дитячої, паркет з цінних порід дерева. Залежно від потреб клієнта будується і цінова політика. Комусь потрібні двері з сосни, а комусь з мербау, хтось замовляє стіл з коштовного падука, а хтось — з ясена. Є бажаючі працювати з конкретним майстром, інші таких вимог не висувають. Політика підприємства полягає в тому, щоб задовольнити будь-яку потребу клієнта, у тім числі й співвіднести ціну замовлення з купівельною здатністю покупця.

Клієнт салону «Деревянный домик» — це передусім людина із смаком. Людина, що має своє бачення інтер'єру. Людина, яка цінує свій час і спокій. І, звичайно, клієнт салону — той, хто піклується про здоров'я своє і своїх близьких. Адже натуральне дерево — максимально екологічний матеріал. Саме в оточенні дерева людині найприродніше жити.

Олександр ТКАЧУК.

Миколаївська область.

Відкрито приватну поліклініку

Голова Чернігівської облдержадміністрації Володимир Хоменко та міський голова Чернігова Олександр Соколов перерізали стрічку, відкриваючи відділення магнітно-резонансної томографії поліклініки «ВІДІ» на території Чернігівської міської лікарні №1. У приватному медичному закладі встановлено єдиний в області надсучасний магнітно-резонансний томограф «MAGNI-FINGER-2». З його допомогою можна вчасно виявляти симптоми захворювання, пухлини, кісти тощо. До цього подібну діагностику пацієнти могли пройти лише у Києві. Тарифи у поліклініці «ВІДІ» — на 20—30 відсотків нижчі, ніж у столиці.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігів.

Важко відшукати тепер рятувальника на пляжі

У першій половині червня у водоймах Вінниччини втопилося 23 особи. З початку ж року вода забрала життя тридцяти чотирьох осіб, п'ятеро з яких — діти. Більшість потопельників загинули у місцях, небезпечних для купання.

Керівник області у своєму розпорядженні вимагає від голів райдержадміністрацій та відповідних обласних управлінь терміново вжити заходів щодо підвищення рівня безпеки й охорони життя людей на воді. Зокрема, запровадити заборону купатися у небезпечних місцях, позначити такі ділянки відповідними застережними знаками. А головне — жорстко контролювати цю вимогу відповідними службами. Водночас — облаштувати пляжі для організованого відпочинку людей. Організувати чергування медиків та пляжних патрулів.

Запобігти біді покликані рятувально-водолазні служби. На жаль, через недофінансування вони не мають можливості повноцінно виконувати свою роботу.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

В оточенні дерева людині найприродніше жити

Водію, будь обережний! Попереду — небезпека...

STOP

Ти, читачу, либонь, думаєш про вибоїни, ремонтні роботи чи аварійно небезпечні ділянки на шляхах?.. Ні, і ще тисячу разів ні... У цій публікації мова піде, як на мене, про найнебезпечніший український дорожній чинник, не позначений жодним дорожнім знаком: про окремих «королів» доріг і «принців» провулків з полосатим жезлом у руках. Деяких із них ні об'їхати, ні обійти, ні перелетіти, хіба що тільки... «вмилостивити» можна...

Сто гривень «на бочку» — і їдь далі...

До яких тільки трансформацій заради зміни «незаплямованого» іміджу ДАІ в останні 5 років не вдавалася влада. Та «курилкам» хоч би що: обтрусили підмочені крильця і з неперевершеністю чаклунів надолужують згаяне: знову з блискавичною швидкістю викидають із засідок свого смугастого «годувальника». Хоча після озвучених вище «кардинальних реформувань» вартові шляхів значно посміливішали і тепер «качають права» як їм здумається і де здумається — і в кущах, і поза кущами. Для деяких із них ні дорожніх знаків, ні дорожніх приписів не існує.

У тому числі й для певних сумських даїшників, частина яких уже давно «прославились» на всю державу своєю «непідкупністю» і «принциповістю». Ні, рапорти начальства про очищення місцевих даїшних лав від хабарників справно лягають на столи київських командирів. Хоча я переконаний: у багатьох випадках «доленосні звіти» — звичайнісінька мильна булька, своєрідний громовідвід від начальницьких «розносів».

Поговоріть з першим-ліпшим сумським власником «залізного коня» — водієм таксі, вантажівки, і мало не кожен третій розповість вам про даїшну «шкуродралівку». Винен водій чи ні: або дай «на лапу», або отримуй «на пам'ять» протокол про «грубе порушення дорожнього руху».

«Трапляються серед цих «принців» екземпляри, що покладеш палець до рота — всю руку відгризуть, — розповідав мені таксист зі служби 1550. — Деякі прямим текстом заявляють: сто гривень «на бочку» — і їдь собі далі. Якось заїкнувся одному: згоден на протокол. Так він мені «популярно» чверть години пояснював «розклад»: мовляв, я тобі у ньому стільки порушень напишу — в пусте цеберко не влізуть... гривень так на сімсот—вісімсот. Ти, звісно, можеш в суді оскаржити мою «пред'яву» і навіть виграти справу. Але стільки часу витратиш і нервів попсуєш, що я тобі вже співчуваю. Довелося жертвувати сотнею...».

І таких історій про «співдружність» даїшників з водіями вам у Сумах розкажуть десятки, сотні, зокрема, й про те, що деякі «хазяї» жезла давним-давно стали утриманцями автомобілістів.

А скільки разів доводилося чути скарги і прокльони на їхню адресу від іногородніх і навіть іноземних водіїв. Причина одна — хабарі, без яких мало якому «іноземцю» вдається проїхати через Сумщину з кінця в кінець.

Дехто з читачів може подумати: а часом не перегинає автор палку? Швидше — не догинає. Відтоді, як на моєму службовому авто з'явилися київські номери, впродовж року тричі потрапляв під приціл «безкомпромісних» стражів сумських доріг.

Перший раз даїшний патруль на чолі з капітаном (після майже 10-хвилинного спостереження за мною, а мого — за ним), намагався інкримінувати мені паркування в неналежному місці. Розійшлися ми «миром» лише після того, як я особисто сфотографував свій автомобіль на місці парковки й пообіцяв знімки показати начальству офіцера. Вдруге сержант дорожньо-патрульної служби спробував звинуватити мене у проїзді на знак, який забороняв (невдовзі після цього інциденту він був ліквідований) в'їзд **приватних автомобілів** (виділено мною. — **Авт.**) до центральної частини міста. Повертаючи мені документи, які вдвох із напарником чверть години роздивлялись у патрульному автомобілі, бравий сержант після моєї заяви, що хабарів не давав, не даю і давати не буду, п'ять разів (!) підряд повторив: «Нехороша людина, ви, нехороша...». Схоже, дуже образився, що я «не пішов йому назустріч і не ввійшов в його становище». Третій випадок, по суті, недовіри, який і змусив сісти за цей матеріал, стався незадовго до новорічних свят...

Як сміли ви права качати?..

Моя «зустріч» з екіпажем дорожньо-патрульної служби ВДАІ міста Суми відбулася недільного ранку 13 грудня 2009 року. Наші автомобілі рухались на зустрічних курсах і зупинились на протилежних світлофорах на відстані сорока метрів один від одного. До речі, деякі працівники державної автоінспекції щиро зізнались, що патрулювання у вихідні та святкові дні в них закодоване під назвою «тихе полювання». Через якихось двадцять секунд із патрульного автомобіля мов ошпарений вискакує інспектор, підтюпцем долає метрів тридцять і «мильницею» під назвою «Olimpus» починає зйомку навколишнього ландшафту. Мені навіть на думку не спало, що весь цей «фоторепортажний» цирк був присвячений моїй скромній персоні. Вмикається зелене світло, патрульний автомобіль з лівого ряду хвацько розвертається на дев'яносто градусів, «фоторепортер» дріботить за ним і, як ви вже здогадалися», викидає назустріч редакційному автомобілю свого полосатого «годувальника». Зупинивши, вимагає документи, звинувачує у проїзді на червоне світло світлофора, і як доказ мого водійського невігластва демонструє на своїй «мильниці» рух транспорту в перпендикулярному до наших автомобілів напрямку. Зізнаюся, мене почало тіпати від такого нахабства, але прапорщик стояв на своєму, і невдовзі, немов «галантний денді», запросив «на бесіду» до патрульної автомашини. Я відмовився. А відтак прапорщик Микола К. (не називаю прізвища, бо не хочу його осоромити перед ріднею. — **Авт.**) «зліпив» постанову про адміністративне правопорушення, в якій «вպаяв» мені 850 гривень штрафу. Я виказав прапорщику своє «фе» — письмово опротестував його інсинуацію в тій само постанові і став чекати повістки до суду, де збирався відстоювати справедливість. А дочекався аж за 69 днів з виконавчої служби Зарічного району міста Суми постанови... про відкриття виконавчого провадження...

Нічого не знаємо, нічого не відаємо...

Підняв мій тонус її п'ятий пункт: що постанова може бути оскаржена начальнику відповідного відділу виконавчої служби. Та, як відомо, на наївних воду возять. Саме так і вчинила начальник Зарічного відділу виконавчої служби Сумського міського управління юстиції Наталія Коваленко, яка «люб'язно» відправила мене до суду, так і не пояснивши причини відмови прийняти в мене скаргу. Начальство міського відділу ДАІ, якому я поскаржився на неправочинні дії підлеглих, «поспівчувало» і також відправило до суду. Суд так суд. Відбувся він 16 квітня цього року (до речі, відповідач прапорщик Микола К. чхати хотів на судове засідання. — **Авт.**) і розставив все на свої місця — задовольнив мій позов.

Я далекий від думки стригти всіх сумських працівників ДАІ під один гребінець. Абсолютна більшість серед них — це чесні, принципові сержанти, прапорщики, офіцери, які постійно перебувають на передньому краї боротьби за безпеку дорожнього руху і по-справжньому віддані своїй справі. Чимало з них не раз і не два ризикували власним життям заради попередження ДТП зі смертельними наслідками, відважно йшли назустріч кулям злочинців. Я особисто знаю таких і ще раз повторюю: чесних, непідкупних, безстрашних, які ніколи не заплямують честь мундира — більшість. Однак прадавня мудрість стверджує, що одна вівця все стадо може спаскудити. А дві чи три — й поготів.

На цьому можна б і крапку ставити. Але спочатку хочу запитати начальників і з міського, і з обласного відділів ДАІ.

Хто і коли зупинить свавілля на сумських дорогах, яке нерідко чинять «найпросунутіші» їхні підлеглі? Чому деяких інспекторів «засліплюють» круті іномарки, водії яких не їздять, а «літають» вулицями міста, і на совісті яких чимало дорожньо-транспортних пригод і, звісно, людських трагедій? Чому з боку згаданого начальства не було жодної реакції на критичні публікації «Голосу України», в яких, зокрема, йшлося і про постійне нехтування безпеки руху водіями міських маршрутних таксі, і про те, що їхні роботодавці, витираючи ноги об закон, змушують водіїв-найманців крутити «баранку» з ранку й до ночі по 16 годин підряд? Хто винен, що половина сумських маршруток у такому «депресивному» стані, що в них страшно навіть сідати? Чому в Сумах практично не зменшується кількість дорожніх аварій?.. І так далі, і тому подібне.

І насамкінець, шановні панове! Редакція «Голосу України» заради безпеки наших громадян готова до найтіснішого співробітництва як з усіма обласними управліннями, так і безпосередньо з департаментом ДАІ МВС України. Потрібна лише ваша добра воля і ваше бажання. Невже нікого не хвилює й нікому не болить, що на дорогах України в автомобільних аваріях щорічно гинуть майже 6 тисяч українців?..

Владислав ЖМУРКОВ.

Сумська область.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

У НОМЕР

ТЕРНОПІЛЬЩИНА

Будівельники нагородили школярів. За фантазію

Конкурс «Майбутнє Тернополя очима дітей» організувала для школярів будівельна фірма «Тернопільбуд».

У своїх роботах маленькі городяни висловлюють думки, пропозиції, представляють проекти того, яким бачиться їм рідне місто. В колективі «Тернопільбуду» серйозно ставляться до думок дітей, адже будівельники зводять об'єкти не для одного покоління. За словами генерального директора Василя Лила, чимало ідей, висловлених учасниками конкурсу, перегукуються з планами будівельної організації. А ще за допомогою конкурсу дорослі намагаються об'єднати дітей, навчити вибоювати перемогу не лише для себе, а й для колективу.

Переможниця конкурсу Христина Стецик із школи №5 отримала не лише цифровий фотоапарат у подарунок, а й можливість запросити у мандрівку Шевченківськими місцями свій клас. До них приєднаються й інші учасники конкурсу. Усього у ньому взяли участь 22 учні з вісімнадцятьох шкіл міста. Жоден не залишився без подарунка.

Святий зміцнюватиме духовно вихованців колонії

Мощі святого Антонія Падевського перенесено до Бережанської виховної колонії для неповнолітніх.

На території виправного закладу, де колись був монастир отців-бернардинів, діє церква Пратулинських мучеників. Вона відіграє велику роль у наверненні неповнолітніх до нормального життя, а тепер у храмі буде ще один символ духовності. Мощі передано провінційною управою Чину Братів Менших (Падуя, Італія) на прохання парафіян храму Пресвятої Трійці, що в місті Бережани на Тернопільщині. Реліквія спеціально призначена для неповнолітніх ув'язнених хлопців. Її урочисто передано церкві на території колонії. Вихованці зможуть прослухати духовні науки, переглянути фільм «Святий Антоній Падевський», завжди звернутися до нього по духовну підтримку.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

ЧЕРНІГІВ

Закрилися пришкільні табори

У Чернігові завершили роботу пришкільні табори для відпочинку дітей.

Вони працювали при 34 закладах освіти. Протягом 18 днів діти ходили в походи, в музеї, театри, займалися спортом, грали в різноманітні ігри. Загалом у таборах відпочили 1679 школярів. Понад 1500 учнів із соціально незахищених родин харчувалися за бюджетні кошти. Міська скарбниця на це виділила 425 тисяч гривень.

Сергій ПАВЛЕНКО.

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

Заборгованість зростає швидше від зарплати

Заступник Хмельницького міського голови Ірина Ковальчук повідомила, що середньомісячна зарплата в обласному центрі в першому кварталі становила 1681 гривню, коли по Україні — 1993.

Одним із чинників, що стримує її зростання є невчасні виплати. Заборгованість на початок червня в Хмельницькому сягала понад 6 мільйонів гривень. Загалом за рівнем зарплатних боргів місто відкотилося на сім років назад. Найбільшою проблемою залишаються виплати в конвертах.

Ірина КОЗАК.

ЦИФРА

9 мільйонів гривень

Таку суму виділяє ТОВ «ТНК-ВР Коммерс» для реалізації соціальних проектів Луганщини. Про це йдеться в угоді про соціальне партнерство на 2010 рік, яке підписали з компанією облдержадміністрація та облрада.

Соціальне партнерство з «ТНК-ВР Коммерс» триває вже не перший рік, схожі угоди підписували й раніше. Тільки в 2008—2009 роках компанія спрямувала 9 мільйонів 723,4 тисячі гривень на соціальні проекти Луганщини. У регіоні ТНК називають «соціально відповідальним підприємством», що надає допомогу у вирішенні проблемних питань, на які обласний бюджет не в змозі виділити необхідну кількість коштів. У рамках підписаної в Луганську угоди передбачається надання фінансової допомоги соціально незахищеним верствам населення, багатодітним родинам і дітям-інвалідам, ветеранам Великої Вітчизняної війни, а також кошти виділяються на розвиток науки, освіти, культури і спорту.

Крім того, компанія вже профінансувала будівництво меморіалу «Привольнянський плацдарм» у Лисичанську, який відкрився до Дня Перемоги, і ремонт доріг у цьому регіоні. Також виділяються ресурси на реконструкцію в цьому місті стадіону «Шахтар». На всі ці проекти планується спрямувати 2 мільйони 725 тисяч гривень.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

Повернулися звідти, де на деревах висять телевізори

З дипломами подяки повернулися з Польщі четверо бердичівських пожежних. Вони працювали протягом трьох тижнів у зведеному загоні рятувальників із чотирьох областей України в кількох населених пунктах Підкарпатського воєводства — відкачували воду із житлових будинків, з очисних споруд, щоб бруд не затопив містечка, а також захищали від повені промислове підприємство. Рятувальники згадують, як лише за годину вода піднімалася на два метри і було видно тільки дахи будинків та верхівки дерев. За час роботи в Польщі звикли, що у воді плавають меблі, а телевізори позастрявали серед гілок дерев. Бердичівські рятувальники працювали з двома машинами. Одна — насосна, потужністю 110 літрів за секунду. Друга — рукавна, що вивозить рукави аж за два кілометри. Бо воду треба було відкачувати на велику відстань.

Олексій КАВУН.

Житомирська область.

КРИМІНАЛ

ЗАПОРІЗЬКА ОБЛАСТЬ

Плантацію конопель вирощували на другому поверсі

За всіма правилами сучасної агротехніки посеред Запоріжжя цілорічно наркоділки вирощували до 60 кущів конопель.

Коли співробітники міліції Ленінського райвідділу МВС у місті Запоріжжі отримали санкцію на обшук у приватному помешканні, їх передусім вразила культура виробництва — гідропоніка, індивідуальний полив і ретельне пакування 30 кілограмів вже готової продукції — марихуани. Вартість останньої, за цінами чорного ринку — мільйон гривень. Тепер агронома, тобто господаря, чекає слідство і суд.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

ХМЕЛЬНИЧЧИНА

Попід школою торгують горілкою

Як повідомляє прокуратура області, кожен третій злочин вчинений підлітками, був пов'язаний із алкогольним сп'янінням. На обліку органів внутрішніх справ перебуває близько півтори сотні дітей, схильних до вживання алкогольних напоїв та наркотиків.

В одному з сіл Хмельницького району мати, яка зловживає алкоголем, дозволяла і дев'ятирічному синові пити горілку. А в Городоцькому десятимісячний хлопчик загинув від алкогольного отруєння. На Теофіпольщині засуджено матір-алкоголічку, котра злісно не виконувала обов'язки з догляду за донькою, що призвело до значного погіршення стану її здоров'я.

Як вважають прокурори, однією з причин поширення дитячого алкоголізму є доступність продажу таких напоїв. Нерідко в обласному центрі така реалізація здійснюється поряд із загальноосвітніми школами. На усунення цих порушень прокуратурою внесено подання міському голові та поставлено питання про позбавлення ліцензій підприємців, котрі торгували алкоголем поряд зі школами. За результатами цих перевірок до відповідальності притягнуто шістнадцять службових осіб.

Ірина КОЗАК.

У НОМЕР

КРИМ

Споживачі просять тиші

Літні майданчики і кафе, які відкриваються в Криму в період літнього сезону, необхідно позбавити ліцензії на музичний супровід. Про це заявила у Сімферополі головний державний санітарний лікар АРК Марія Кровякова на засіданні колегії Республіканського комітету АРК з торгівлі і захисту прав споживачів. Вона підкреслила, що надходить велика кількість скарг на гучну музику у вказаних закладах, **повідомляє «ЛІГА»**.

ЧЕРНІВЕЦЬКА ОБЛАСТЬ

Ще чотири пункти пропуску відкриють на кордоні з Румунією

Першого жовтня румунська сторона відкриє чотири міжнародні пункти перетину кордону: «Руська — Ульма», «Дяківці — Раковець», «Красноїльськ — Вікову де Сус» і «Клімеуць — Біла Криниця», які з 11 березня тимчасово призупинили свою діяльність. Про це було домовлено під час українсько-румунської зустрічі експертів. Пункт перетину «Шепіт — Ізвоареале Сучевей» після реконструкції також набуде міжнародного статусу.

На перемовинах сторони очолювали заступник голови Чернівецької облдержадміністрації Михайло Гайнічеру й уповноважений представник департаменту МЗС Румунії Лівіу Думітру. Українська сторона висловилась щодо необхідності прискорення підписання угоди про місцевий прикордонний рух, оскільки після укладання відповідних угод з Польщею, Словаччиною та Угорщиною це питання лишається неузгодженим тільки з румунською стороною.

Сергій СУЛИМА.

На «варшавці» спалили спецівки

Ніч з 1 на 2 травня 1986 року. Дорога. Старший інспектор ДПС Рівненської окремої роти ДПС ДАІ Валентин Власюк разом із колегою-інспектором Петром Стрижибородою заступили на чергування.

Коли темряву перестали розривати відблиски автомобільних фар, вони присіли у патрульне авто. Налаштували радіоприймач... «Голос Америки» розповідав про трагедію, що сталася на Чорнобильській АЕС. Ані Валентин і Петро, ані більшість наших громадян про це ще нічого не знали. Тоді правоохоронці вперше почули не лише жахливу правду, а й пісню «Боже великий, єдиний, нам Україну храни!»

— Серцем чую, Семеновичу, що не минути нам Чорнобиля, — сказав тоді Валентин напарнику. Але обоє більше переживали не за себе, а за дітей. Адже у молодій сім'ї Власюків тоді була дворічна донечка, а у Петра Стрижибороди — четверо дітей.

— Уранці другого травня ми здали зброю і пішли відпочивати після чергування, — згадує Валентин Власюк. — Години о 12-й дня мене розбудила теща, сказала, що телефонує черговий. Узяв слухавку: «У нас учбова тривога, бери гроші на тиждень, їжі — на три дні, форму та шинель». Я відразу зрозумів, куди поїдемо...

На подвір'ї обласного управління ДАІ зібралося чимало людей. Але керівництво вирішило сформувати шість екіпажів — по двоє міліціонерів у кожному. Їм повідомили, що їдуть у Чорнобиль. Інструктаж проводив тодішній начальник облуправління ДАІ Володимир Удовиченко. Він не знав, що через три місяці і сам поїде туди.

— Ми познімали з інших машин запасні колеса, поклали у багажники загальновійськові захисні комплекти

ІЗ ДОСЬЄ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»:

Валентин Петрович Власюк (на знімку) — полковник, пропрацював 20 років в органах внутрішніх справ, освіта вища, ліквідатор аварії на ЧАЕС. У 2003 році пішов у відставку з посади начальника відділення дорожньо-патрульної служби УДАІ УМВСУ у Рівненській області.

(ЗЗК) і годині о четвертій дня вирушили до столиці, — продовжує Валентин Власюк. — І вже близько 11-ї вечора були у Чорнобилі. Звідти тоді встигли евакуювати людей лише із десятикілометрової зони...

Першу ніч рівненські державтоінспектори провели у патрульних автомобілях біля місцевого готелю. А 3-го травня почалася евакуація. На базі автовокзалу було створено штаб для роботи з автотранспортом. Валентин Власюк став при ньому зв'язковим — передавав інформацію з «місць» до «центру» і навпаки.

— Можете уявити, що робилося на автошляхах! Аби розвантажити їх, ми зганяли транспорт на поля, даючи «зелене світло» черговій «партії» машин і автобусів лише за вказівкою. А ще отримали наказ випускати з Чорнобиля всіх, а назад не пускати нікого...

Валентин Власюк пригадує, як літні жінки йшли вулицями Чорнобиля з дитячими візочками, в яких везли із церкви свячені паски... У перші травневі дні люди відзначали Великдень. Ще не всі розуміли, що сталася трагедія, наслідки якої земля і люди відчуватимуть ще багато десятиріч.

— Аби не загострювати паніку, нам наказали не одягати ЗЗК, — розповідає Валентин Петрович. — Тож захистити себе ми майже не могли. Що відчували? Дуже посохли губи, тому за добу випивали ящик води. А паніка серед населення тим часом поширювалася. Людям казали, що їх вивозять на декілька днів, тому із собою слід узяти лише найнеобхідніше. Дехто навіть забув про паспорти та гроші. Вони потім просилися назад, жінки навіть на коліна ставали. А ми нічого вдіяти не могли. Виконували наказ.

Евакуація Чорнобиля й району тривала до 5 травня. Траплялося, що, об'їжджаючи територію, де вже нікого не мусило лишитися, натрапляли на людей, яких забули забрати. Про це повідомляли у штаб. Коли ж із 30-кілометрової зони евакуювали всіх, бійці внутрішніх військ почали вкопувати стовпи, натягувати колючий дріт і робити ворота, за якими залишалася... мертва зона.

Тим часом наші державтоінспектори наглядали за дорожнім рухом. Провівши декілька ночей над Прип'яттю, у будиночках на дебаркадері, де пришвартовувалися невеликі судна, вони переїхали на одну ніч у зону відпочинку кіностудії імені Довженка, а згодом — у гуртожиток у Поліському — райцентрі за межами зони. Там була котельня і душова, вперше змогли нормально помитися. До цього лише прали речі у забрудненій радіацією Прип'яті...

А службу «вартові доріг» несли за багато кілометрів звідти — на дорогах Гомельщини, куди також сягнула 30-кілометрова зона. Може, рівненські правоохоронці ще не один день провели б у тих місцях, якби одному з них — Ярославу Стрикелю не стало зле. Його екіпаж того ж дня відпустили додому, а 9 травня до Рівного вирушила й решта наших правоохоронців.

— Нам видали спецівки, в які одягають в'язнів, — пригадує Валентин Власюк. — Додому ми поверталися «варшавкою». Зупинилися на межі Житомирської та Рівненської областей, роздягнулися до плавок, поскидали одяг на купу, вилили дві каністри бензину і все спалили. Наступного дня всіх, хто був у шести екіпажах, повели в санстанцію — заміряти рівень радіації. Як ми не відмивали автомобілі, вони все одно «фонили». Майже відразу нас поклали у відомчу лікарню.

Марина НОНКА, Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

Фото Марини НОНКИ.

Сто років виявилося мало

Влада міста Кам'янця-Подільського ініціює закриття Довжоцького спиртозаводу

СИТУАЦІЯ

У попередні роки це намагалися зробити депутати Хмельницької облради. Здавалося б, у нинішні часи треба лише радіти, що якесь виробництво живе, працює, а в бюджет крапля за краплею перетікають податки. Але в Кам'янці-Подільському серйозно побоюються, що саме через згаданий завод сюди перестануть їхати туристи, на залучення яких і міськрада, і міський туристичний бізнес витратили немало зусиль та коштів.

Наразі місто представлене на міжнародній виставці ЕКСПО-2010 у Шанхаї. Кажуть, що Хіларі Клінтон, яка очолювала офіційну американську делегацію на відкритті ЕКСПО, вельми зацікавилася старовинним подільським містом...

А тим часом уже понад сто років спиртозавод «дарує» Кам'янцю, який, без перебільшення, мріє побачити кожен, хто тільки про нього почує, запахи своїх відстійників — так званих бардополів. Їх майже чотири десятки загальною площею 32 гектари, і знаходяться ці ставки на площині, що лежить вище за кам'яний острів національного заповідника «Кам'янець» з його унікальними історико-архітектурними пам'ятками. Туристи побудуть день-два й поїдуть, а от мешканцям стотисячного міста просто непереливки. Нинішнього літа «аромати» бардополів зовсім замучили їх. Про це до міської влади надходять численні скарги та вимоги діяти рішуче.

Спиртозавод — державне підприємство, та сама держава не дуже поспішає вкладати у реконструкцію виробництва й залучати приватні інвестиції для цього. Користується тим, що колись побудувала місцева магнатка.

Міський голова Анатолій Нестерук повідомив: «Ми справді готуємо відповідні звернення, хоч і розуміємо, що закриття заводу проблеми не розв'яже. Бо бардополя залишаться, їх треба очищати від намулу, який і дає цей нестерпний сморід. І якщо раніше це траплялося перед дощем, то тепер практично щодня. Торік міська влада знайшла закордонного інвестора, який погодився вкласти чималі гроші в реконструкцію заводу, встановити обладнання для переробки вмісту бардополів на біогаз, а на чистих водних площах вирощувати цінні для фармації водорості. З'ясувалося, не так просто це зробити. Спиртозавод — державне підприємство, та сама держава не дуже поспішає вкладати у реконструкцію виробництва й залучати приватні інвестиції для цього. Користується тим, що колись побудувала місцева магнатка, ще й розширює завод та бардополя. Якби він був приватним, ми могли б домогтися позбавлення ліцензії на виготовлення продукції».

— У наших сусідів, росіян, усі спиртові заводи перебувають у приватній власності, — каже директор спиртозаводу Володимир Михайлов. — Це виявилося позитивом і для галузі, і для суспільства. 2005 року в Росії ухвалено нову редакцію закону «Про держрегулювання виробництва й обігу етилового спирту, алкогольної і спиртовмісної продукції», яка зобов'язала під час виробництва етилового спирту, технологією якого передбачається отримання барди (основного відходу спиртового виробництва), здійснювати її повну переробку або утилізацію. Але набирання чинності цього закону весь час переносилося через неготовність підприємств. Проте, з 1 березня 2010 року всі законодавчі зміни стали чинними, і відтепер кожен російський спиртовий завод повинен встановити у себе устаткування для переробки або утилізації барди, а порушення цього закону спричинить припинення або анулювання ліцензії. В Україні незабаром теж почнеться процес роздержавлення спиртозаводів. Наше підприємство у відомчій черзі на реконструкцію серед заводів галузі — одне з перших. Громада міста домагається проведення змін від дирекції підприємства. Не туди вона стукає. Питання треба порушувати на рівні держави, доки спиртозавод є державним підприємством.

Керівництво Довжоцького заводу повсякчас наголошує: барда може бути й корисною. Підприємство в цьому напрямі багато співпрацює з Подільським державним аграрно-технічним університетом. Науковець Сергій Трач називає сфери застосування відходів спиртового виробництва: «Це дармове добриво для підвищення врожайності групи зернових культур, корми для тваринництва, пластикатор (укріплювавач) для бетонних сумішей, а також сировина для вироблення біогазу метану».

Галузь, яка може нести «золоті яйця», потребує державного «пшона», себто коштів на модернізацію, та належної державної політики, яка не відлякуватиме потенційних інвесторів.

А ось новинка з новинок. Компанія «Toshiba» представила свій новий мобільний телефон «Toshiba T002», який може працювати від метанового акумулятора без живлення від електромережі. У світі намагаються швидше йти вперед і в одній із найдавніших галузей — спиртовій. А що ж у нас? Будемо далі жити на тому, що залишили нам сто років тому поміщики-заводчики, такі, як у Довжку княгиня Хілкова?!

Зараз ексклюзивним правом на виробництво та експорт етилового спирту володіють держконцерн «Укрспирт» і його регіональні об'єднання. «Укрспирт» об'єднує 76 спиртозаводів. За офіційними даними, виторг компанії — 2,12 мільярда гривень, чистий прибуток — 9 мільйонів гривень. У середньому потужності підприємств «Укрспирту» використовуються на 51 відсоток. Галузь, яка може нести «золоті яйця», потребує державного «пшона», себто коштів на модернізацію, та належної державної політики, яка не відлякуватиме потенційних інвесторів. Тоді до столітніх спиртозаводів вилаштуються черги фермерів — по корми, будівельників — по компоненти до бетонних сумішей, бізнесменів, які не проти вкласти кошти в нові технології спиртової галузі, що дасть їм неабиякі прибутки.

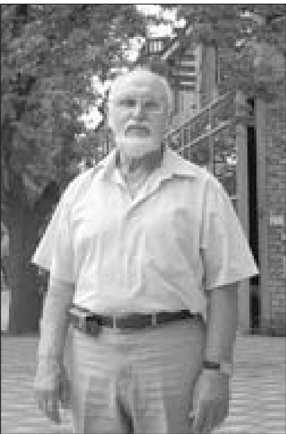
Віра ШПИЛЬОВА.

Що відчували? Дуже посохли губи, тому за добу випивали ящик води

«Міжнародний аеропорт» для птахів закрито. Нельотна погода?

ЗНАК БІДИ

Молочний лиман — це дарунок долі, призначений Богом північному Приазов'ю. Якщо дивитися з повітря: такий широкий сріблястий меч, що вістрям своїм розпочинається ледь не з-під Мелітополя і простягається аж до самого моря. Довжина того «меча» майже 30 кілометрів, ширина — 6.

...Проте останні чотири роки лиман гине. Ще донедавна він був «міжнародним аеропортом» для перелітних птахів, тисяч і тисяч найрізноманітніших пернатих. А тепер тут пустка — «аеропорт» закрито, і навіть не на переоблік. Це і стало головною темою розмови власного кореспондента «Голосу України» з Валерієм ЛИСЕНКОМ, доктором біологічних наук, професором, проректором з навчально-виховної роботи Мелітопольського інституту екології та соціальних технологій **(на знімку)**:

— Що губить Молочний лиман?

— Якщо коротко, то недосконалість наших законів і нерозуміння проблеми чиновниками... Якщо ширше, то — це довга розмова. Свого часу, не порадившись ні з громадськістю, ні з ученими, Молочний лиман зробили гідрологічним заказником, у якому згідно з його теперішнім статусом нічого, що може змінити гідрологічний режим, робити не можна. Нічого! Тепер усі сподівання на Бога та природні явища, які можуть мати і позитивний, і руйнівний характер.

Те, що відбувалося протягом останніх чотирьох років — замив штучного каналу — явище природне і... вкрай руйнівне. Воно фактично спричинило загибель лиману як місця нерестилища риб і середовища проживання водних та водно-болотних птахів. А ще — це втрата одного із вузлових центрів міграції птахів на півночі Росії, до Казахстану на всьому Азово-Чорноморському перелітному шляху. Адже солоність води 45—50 грамів на літр води (або 45—50 проміле, кажучи мовою гідрохіміків) — це загибель системи. І що більша засоленість, то менше різноманіття видів. За високої засоленості виживають окремі елементи, які стають домінуючими... Отже, про ефективне рибальство, мисливство, рекреацію, що пов'язані з лиманом, доведеться забути.

Земснаряд заблукав опівночі й...

— Але що призвело до такої ситуації?

— Я на Молочному лимані буваю з 1952 року. Тому історію питання знаю не з чужих слів. Діючий канал було відкрито 1972 року. До цього існувала велика природна протока шириною до 600 метрів. До 1963 року таких проток було навіть дві — Кирилівська і, через острівець, менша Степанівська промоїни. Глибина тут сягала чотирьох метрів.

До речі, за спогадами відомого вченого-гідрохіміка Миколи Алексеєва, згадана протока виникла у результаті серії вибухів, здійснених у 1943 році німецькими військовими інженерами. Останні, звичайно, не про екологію дбали, а намагалися зупинити радянські танки. Згодом водний режим Молочного лиману набув певної стабілізації, приміром, виникли ідеальні умови для розвитку ікри піленгаса...

Саме тоді було вирішено закрити земснарядом Кирилівську протоку (що, звичайно, розширило можливості Кирилівки як пляжного курорту. — **Авт.**), збудували споруду з відлову риб і почали проривати штучний канал східніше від замитої протоки.

Я, тоді ще молодий завідувач кафедри, теж підписав листа Бориса Антоновича Янковського — знаного біолога, ректора Мелітопольського педінституту. До речі, біофак цього вузу був відомий на весь Союз. І не в останню чергу завдяки дослідженням Молочного лиману чи Кефального моря, як тоді говорили... Що ми тоді пропонували? Новий канал слід прокладати під кутом 45 градусів до тіла коси (сучасного Пересипу). Адже всі згінно-нагінні явища тут відбуваються під дією східних і північно-східних вітрів. За таких умов канал мав підтримуватися в робочому стані за рахунок природних явищ.

Наче спроектували. Потім почалася штурмівщина — з підписанням усіх необхідних документів про здавання об'єкта авансом, бо в когось горів план! Споруда з відлову риб уже була готова, а каналу немає.

— Чому?

— Та земснаряд «калимив» у верхів'ях лиману й у дельті ріки Молочної. Прибув на косу вже пізньої осені — ось-ось лід стане. Треба взагалі з лиману забиратися! Одне слово, розгорнувся ледь не поночі — а це ж багатометрові нитки потужних труб. Коли вранці роздивилися — біда: прокладати канал доведеться на півкілометра східніше від запроектованого місця. Які там 45 градусів, якщо його почали копати взагалі S-подібної форми! Ще тоді стало зрозуміло: це призведе до засипання каналу...

Однак до 1991 року діяло могутнє Міністерство рибного господарства СРСР, для якого 200—300 тис. рублів на рік на розчистку каналу — копійки. Роботи здійснювали через рибколгосп «Сини моря». Канал підтримували в робочому стані — піленгас без проблем заходив до Молочного лиману нереститися, і риба була. У нові часи з грошима стало туго. А в останні три-чотири роки ми спостерігаємо катастрофічне засолення Молочного лиману і різке зменшення промислу піленгаса. Нині лиман недоступний для піленгаса, отже, три його покоління на Азові, вважайте, втрачено.

Нині азовський піленгас тримається Сивашем, який через скид Північно-Кримського каналу підтримує досить низький рівень солоності — 12—14 проміле. Хоча і це не є оптимальним варіантом для цієї риби.

НАША ДОВІДКА

Піленгас — риба сімейства кефалевих, що водиться в Японському морі, від Амурської затоки (Владивосток) і вздовж Корейського півострова. У 1960-х роках його адаптували до умов Молочного лиману в Азовському морі. 1972 року за тодішньою радянською звичкою вирішили зарегулювати.

І в тому, що вартість кілограма пиленгаса зросла з 6 грн. до 18, інфляція не винна.

Може, знову покликати німців?

— До речі, цьогорічна зима і підвищена засоленість знищила в лимані і бичка. Температура замерзання солоної води нижча від нуля на градус—два, та й цього для риби-годувальника багатьох приазовців вистачило... Лиман на значній частині акваторії мілководний — 20—30 сантиметрів глибини. Є всі умови для активного розвитку молюсків і різноманітної водяної рослинності — кормової бази для дуже багатьох видів водних і водно-болотних птахів. І раптом все це загинуло. Сотні тисяч качок, гусей, лебедів, чайок опинилися на голодному пайку. Тому негайно перебазувалася для перепочинку і навіть на зимівлю на Сиваш.

Головний міграційний потік теж проліг через Сиваш. Але велетенська концентрація птахів — не на добро. Це — жорстка конкурентна боротьба за місце під сонцем і харчі. Тому значна частина птахів летить повз північне Приазов'я транзитом. Іншими словами, через загибель Молочного лиману ми втрачаємо весь так званий Азовсько-Чорноморський потік. А лиман включений в перелік водно-болотних об'єктів міжнародного значення! До речі, Україна підписала спеціальну Рамсарську конвенцію про охорону водно-болотних угідь, що є місцем основного перебування водоплавних птахів. Конвенція передбачає захист державами-підписантами всього кількох десятків таких угідь, у тому числі й Молочного лиману. Коли говорити коротко, то ми елементарно не виконуємо свої міжнародні зобов'язання.

— Як можна врятувати лиман?

— Через рік-два щось робити буде запізно. А за три роки в лимані можна буде добувати сіль. Власне, є й інше бачення проблеми. Мовляв, все не так трагічно, вода в Молочний лиман надходить, її рівень нормальний, засоленість зменшилася до 32—40 проміле. Так. І сталося це цього року через сніжну зиму. Однак сподіватися, що і в наступні роки лиман рятуватиме снігом матінка-природа — не варто.

Можна щороку витрачати від 500 тисяч гривень для розчистки каналу. А можна за 5 млн. прокласти нормальний канал, згідно з усіма проектними вимогами. І тоді вже природа справді потурбується сама за себе. Однак, щоб розпочати роботи, потрібні спочатку купа узгоджень, потім — пошук коштів... Це — час, якого Молочний лиман вже не має. Військові чини пропонували — з допомогою вибухівки повторити німецький варіант 1943 року. Однак це — кримінал! Хоча, я як учений і як просто громадянин, попри солідний вік, готовий особисто понести всю повноту відповідальності за тих, хто б узявся терміново рятувати Молочний лиман. Сподіваюся, що в такому випадку знайдеться хтось, хто носитиме мені передачі до місця ув'язнення...

Ось з таким думками живе сьогодні відомий мелітопольський професор-еколог, національний експерт з водно-болотних угідь України Валерій Лисенко. Допекли, одним словом...

***

Прокоментувати ситуацію «Голос України» попросив Державне управління охорони навколишнього природного середовища в Запорізькій області. Ось що розповів завідувач сектору регулювання, природокористування, охорони та відтворення біоресурсів, природно-заповідного фонду та екомережі Роман БОГОМАЗ:

— Останні сім місяців ситуація в лимані поліпшується. Рівень води нормалізувався. На нашу думку, і дещо підвищена солоність не є загрозливою для піленгаса. Щодо організаційних заходів, то сьогодні створено Приазовський національний природний парк, який включатиме в себе і Молочний лиман. Там уже призначено директора, набирають штат. Контроль за станом справ покладено на державну інспекцію Азовського моря (у складі Мінохорони навколишнього природного середовища України). Сподіваємося, що ці структури зможуть поліпшити стан Молочного лиману...

Ми сподіваємося теж. А що нам іще лишається робити?..

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Запоріжжя—Мелітополь.

Фото автора.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ОБЛАСТЬ

Подякували книгою

Вийшла друком книга «Повінь 23—27 липня 2008 року на Прикарпатті». Це видання — своєрідна книга вдячності. Вона присвячена «усім благодійникам і жертводавцям, які надали допомогу постраждалим від повені на Івано-Франківщині».

Лише за перші 10 днів повені на бюджетний рахунок обласної державної адміністрації, відкритий Держказначейством України, надійшло понад 23 млн. грн., — йдеться у зверненні до читача. Липнева трагедія 2008 року зачепила кожну людину. Горе жителів Прикарпаття не залишило байдужим нікого. Українці подали один одному руку допомоги — і не просто вистояли у випробуваннях, а вийшли з них сильнішими і згуртованішими. На 76 сторінках книги вміщено аналіз причин повені, списки благодійників та жертводавців, багато світлин.

Спеціальне видання про події липня 2008 року на Прикарпатті зініціювала обласна влада. До друку книжку підготували в науково-редакційному відділі «Звід пам'яток історії і культури України. Івано-Франківська область» на основі публікацій з обласної та районної преси, інтернет-повідомлень та офіційної інформації ОДА і районних державних адміністрацій.

Дарина НАЗАРЧУК.

Чи знаєте ви, що

Якщо лампи розжарювання замінити на енергощадні, то можна знизити споживання енергії втричі—вчетверо. А компактні люмінесцентні лампи використовують на 75 відсотків менше електроенергії і служать десять років.

У США близько п'яти відсотків електроенергії в країні витрачається електронікою, яка працює в режимі очікування. У нас безперечно ситуація не ліпша.

Комп'ютерний гігант «IBM» закликав працівників у своїх представництвах по всьому світу вимикати офісну техніку і світло, коли в них вже немає потреби, і... зекономив 17,8 млн. доларів. Також було підраховано, що завдяки зменшенню спожитої енергії до атмосфери не потрапило 190 тис. тонн двоокису карбону.

На Вінниччині з'явилося 19 нових видів пернатих

Останній перепис птахів на Вінниччині було зроблено ще сімдесят років тому. Надолужив згаяне молодий біолог, асистент кафедри біології Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського Олександр Матвійчук. Протягом майже десяти років він дослідив приблизно 95 відсотків усіх видів осілих і перелітних птахів свого краю.

Результатом досліджень Олександра Матвійчука стала наукова робота про сучасний стан орнітофауни на території середнього Побужжя.

— Якщо точніше, йдеться про дослідження птахів, які гніздяться на берегах нашого Південного Бугу, — каже Олександр Матвійчук. — Менш дослідженими є береги Дністра, Росі.

Молодий дослідник здійснив сотні орнітологічних екскурсій. Його постійними помічниками були учні, які займаються на станції юних натуралістів. Багато допоміг у цій справі колега і товариш — Андрій Пірхов, біолог з обласної СЕС. Постійну підтримку досліднику надавали фахівці обласного управління захисту навколишнього природного середовища.

— Бувало, удача сама летіла в руки, — продовжує Олександр Матвійчук. — Одного разу я йшов Старим містом і несподівано почув із висоти голос птаха. Підняв голову — й очам не повірив. На дереві сидів рожевий шпак. І не один — п'ять особин! У нашому краю такі птахи не гніздяться. Нема їх і в згаданому переписі 1935 року.

За словами співрозмовника, рожеві шпаки зустрічаються головним чином у південно-східних районах степової зони та в Криму. Гніздяться колоніями на скелях, у норах по кручах та ярах, зрідка в будівлях. Птахи корисні, бо знищують сарану і прямокрилих.

Ще унікальнішою є міграція птаха, який має назву горіхівка. Батьківщина горіхівки — далекий Сибір. Орнітолог не береться пояснити причину міграції горіхівки. Але запевняє, що цей птах не перелітний. І нині він осів у нашому краї.

Відносно недавно, з 50-х років минулого століття, з'явилася горлиця садова. Дослідник вважає, що ця пташка потрапила до нас у зв'язку з розширенням ареалу. Перебралася до нас із Середземномор'я чорна горихвістка. До осілих птахів, яких не було раніше, дослідник відносить також пугача, чорного лелеку... На берегах Дністра, в районі прикордонного з Молдовою міста Могилів-Подільський, уже кілька років поспіль спостерігають за орланом білохвостим, рідкісним птахом, занесеним до Червоної книги України.

ДОВІДКА

246 видів птахів зафіксовано на Вінниччині орнітологом Олександром Матвійчуком. За його словами, це — 58 відсотків представників усієї фауни, що є на території держави. 19 нових видів птахів з'явилося в регіоні протягом останніх 70 років. В області є низка територій, де зупиняються на тимчасовий перепочинок перелітні птахи. Починаючи з 2006 року, створення умов для них контролюється на основі міжнародної Конвенції про збереження мігруючих видів птахів. Відтоді щороку наприкінці травня відзначається Всесвітній день перелітних птахів.

Зібрані матеріали дослідник планує видати окремою книгою. За умови, якщо знайдеться спонсор, який допоможе профінансувати вихід у світ цього не тільки цікавого, а й украй потрібного видання.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

Через рік-два щось робити буде запізно. А за три роки в лимані можна буде добувати сіль

ГОЛОС УКРАЇНИ № 113 (4863)
ВІВТОРОК, 22 ЧЕРВНЯ 2010

Сто гривень додатково до пенсії будуть отримувати з першого липня ветерани УПА на Тернопільщині. Необхідні для цього кошти виділять з обласного бюджету. Рішення про це прийняли депутати облради, *повідомляє наш власкор Любов Левицька*

100–річчя від дня народження видатного радянського поета, автора поеми «Василь Тьоркін» Олександра ТВАРДОВСЬКОГО (1910—1971) відзначили вчора в Росії *(Укрінформ)*

Одна із загиблих надій

22 червня 1941 року — дата пам'ятна. Але полтавчани пам'ятають і 22 червня 1944 року, коли — рівно через три роки і теж рано-вранці — над містом знову з'явилися німецькі бомбардувальники. Полтава здригнулася від вибухів: півтори сотні стерв'ятників із легіону «Кондор» розбомбили тут авіабазу №169. Їх метою були 129 американських бомбардувальників В-17 («літаючих фортець»), що брали участь в американській операції «Френтик Джо» («Скажений Джо»). Німці знищили та пошкодили більше половини американських літаків у Полтаві. Великими були і втрати в людях, особливо з нашого боку.

Серед загиблих і наші зенітниці, підрозділ яких прикривав базу. Довго про цю драму не згадували. У часи незалежності «обітниця мовчання» зняли. Але більше згадували про американців, а про зенітниць — мало. І тільки до 65-річчя Перемоги їхній подвиг у Полтаві увічнено у пам'ятному знаку на військовому аеродромі.

Хто були ці дівчата? Як вони жили? Як загинули? Довго мені не вдавалося знайти відповідь. А нещодавно на одному військовому сайті знайшов спогади колишнього воєнкора Ніни Лимар, котра була очевидцем тих подій.

«Неподалік Полтави — аеродром. Сюди я приїхала за завданням редакції газети 6-го корпусу ППО «Сталинский боец». У відрядження покликала новина: прилетіли й розмістилися тут американські бомбардувальники — «подарунок» другого фронту.

Масивні чорні літаки нагадували казкових драконів. Їх оберігали наші винищувачі та... краса земна — дівчата-зенітниці, далекомірниці, прожектористки».

Журналістка зустрілася з декількома дівчатами з аеродрому в землянці. Ніна Лимар хотіла говорити з ними «про службу, мужність, подвиг». Але розмова налаштувалася на інший лад: вирвалося потаємне з мирного життя — колишнього і майбутнього.

— Дивіться, Маша надягла бальну сукню! Гарна напрочуд!

Усі знали: Маша пішла у військкомат з однокласниками прямо з випускного балу. Хлопці домовилися: ті, хто залишиться в живих, обов'язково зберуться на перерваний війною вечір. На «воєнну службу» Маша взяла й бальну сукню. Пояснила:

— Уб'ють — нехай поховають у ньому, а ні — вінчальним стане!

У чорнобрової Каті в руках виявилися фотографії — теж взяла «на службу».

— Це ми, піонервожаті, з дітьми на березі Чорного моря, — пояснювала вона. — А це мій друг, десь воює... Він мені кидав букети квітів у відчинене вікно, аж на третій поверх, і жодного разу не промахнувся! Зі мною й мама моя, вчителька початкових класів. Де вона зараз? Не знаю... Зустрінемося, скажу: «Як ти, буду вчителькою».

До землянки увійшла дівчина — білява, блакитноока, з рум'янцем на щоках.

— Наша Надя, далекомірниця. Визначає висоту, розгадує хитрощі ворожих асів. Робить це з точністю... віршованої строфи. Ах, які вірші складає!

— Почитай, Надійко.

— Краще ви розкажіть, як стали журналісткою...

Я не відразу відповіла. Справді, чому і як? Згадала дитинство:

— Уявіть зимову ніч. В українській мазанці під солом'яним дахом світиться вогник гасової лампи. Молода жінка пряде, воркоче прядка. Її заглушає чоловічий голос: батько читає мамі й мені, малолітній, страшну казку про Вія. А мені геть не боязно. Приворожила книжка! Зі сторінок глянули на мене рівні рядочки літер, риски, палички, крапочки. Як їх зрозуміти? Запитаю в батька, як роблять книжки... Мабуть, то була підказка долі.

— Ви вірите в долю? — запитав хтось із дівчат.

— Скоріш, підкоряюся її заклику. Коли закінчувала школу, батько, котрий пережив людожерський голод в Україні, напучував: «Вступай до м'ясо-молочного інституту — ніколи голодною не будеш». Учителі й однокласники в акторки ладили — гарно співаєш, танцюєш! Здивувалися, коли пішла в журналістику. Встигла закінчити перший курс. Війна збила з дороги. Попросилася на фронт. Потрапила у війська ППО, рядовим солдатом, брала участь в обороні Кавказу. Втрутилася доля — «виловили» мене в кадрових списках і запропонували роботу в газеті. І ось я перед вами...

— Ви більше пишіть про дівчат у шинелях! — зазначила Надя.

— Про нас напишете? — задерикувато блиснула очима Маша.

— Так, про ваше бажання швидше перемогти, повернутися додому, знайти взаємне кохання...

— Не забудьте надіслати газету, — сказала Надя, — може, і я надішлю свої вірші.

Ми розсталися друзями. Заночувала в Полтаві. Прокинулася вночі від виття сирени й моторошного гуркоту. На аеродром налетіли німецькі бомбардувальники. Несамовито стріляли зенітки. Промені прожекторів розсікали небо. Вибухали бомби. Зловісно палала заграва. Городяни, найсміливіші, кинулися на допомогу пораненим. У школі діяв госпіталь. Я опинилася біля дверей одного із класів. О Господи, Надя! Вона лежала на ліжку... без обох ніг. Дівчина була непритомна. Безкровне обличчя, біляве волосся розметалося на подушці... Я подумки створила молитву: «Мила, хороша, виживи, зміцній духом! Твоє ім'я — Надія. У тебе є й будуть вірші...»

Подумала: «Але ж таке могло трапитися й зі мною, якби затрималася на аеродромі».

Кількість жертв нальоту визначити важко. Фугаски спалювали все підряд. Німецькі льотчики скинули й магнітні бомби, вони, як жаби, стрибали до металу. Торкнувшись літака, зенітки, підривали їх.

Я опублікувала матеріал із жахливого відрядження. Але послати газету не було кому. Що стало з Машею та її бальною сукнею — не знаю. Мабуть, не судилося дівчині стати нареченою, дружиною, матір'ю...

Того дня під час бомбування загинув і кореспондент "Правды" Петро Лідов, автор першого у воєнні роки нарису про Зою Космодем'янську, фотокор «Правды» Сергій Струнніков і кореспондент «Известий» А. Кузнєцов».

Схоже, ці спогади написані вже після війни. Отже, автор залишилася жива. І знову — пошук... Удалося з'ясувати, що Ніна Лимар народилася 1 вересня 1921 року в селі Козацькому Звенигородського району (нині — Черкаської області). В 1940 році вступила до Харківського інституту журналістики. В 1942 році пішла на фронт. Обороняла Кавказ (Краснодарський округ ППО). Її фронтові дороги пройшли через Харків, Кременчук, Полтаву, Румунію, Угорщину, Австрію...

Далі її сліди загубилися... З простої, як з'ясувалося, причини: в Австрії вона зустріла й Перемогу, і своє кохання — лейтенанта Кондакова, вийшла заміж. Після війни Ніна Кондакова закінчила факультет журналістики МДУ, Центральні газетні курси ЦК ВЛКСМ, московську Вищу партшколу. Працювала в газетах «Тревога», «Советская торговля», журналах «Агитатор», «Крестьянка».

Лауреат премій Союзу журналістів СРСР, Союзу журналістів Росії та Росвоєнцентру при уряді РФ, премії Військово-страхової компанії за книгу «Мужність, відвага й любов». Нагороджена орденом Вітчизняної війни II ступеня, медалями «За бойові заслуги», «За оборону Кавказу», «За перемогу над Німеччиною». Шість років тому 83-літній Ніні Павлівні Кондаковій вручав одну з нагород Володимир Путін.

Чи жива вона нині? Вдалося знайти її московську адресу і навіть телефон! Але на листа відповіді поки що немає, а телефон мовчить... Хочеться вірити...

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Полтава.

На знімках: Ніна Лимар (фото воєнного часу); пам'ятний знак захисникам авіабази в Полтаві.

Фото автора.

Тавро окупації висіло над родиною Петриченків довгі роки

Відшуміли врочистості з нагоди 65-ї річниці Перемоги. Покладено вінки, сказано багато пишних слів. Поза кадром, щоправда, залишилися ті, хто не був на фронті, та однаково як міг допомагав йому, а потім ще й мав проблеми. Але те давно минуло. Ніні ж Вірі Антонівні Петриченко принесли 300 гривень як учаснику війни і медаль. Від того вона так розхвилювалася, що аж заплакала. Каже, держава піклується, якби ж і я могла їй чимось допомогти. Але у свої 88 виринають хіба що спогади. Якими й поділилася.

...Коли розпочалася війна Віра була студенткою столичного педінституту. Жили вони в гуртожитку на проспекті Науки і початок її пам'ятає, як сьогодні — бомбардували Київ. А вже на другий день Віру разом з однокурсниками відправляють у Жуляни копати окопи. Рили їх під постійними обстрілами. Німці також скидали весь час прокламації, в яких закликали здаватися, попереджали, що це кінець. Згодом студентам оголосили, що Київ мають евакуювати, тож, хто ближче живе, щоб якось діставалися домівок. І вона пішки вирушила до рідного Макарова. Уже по дорозі її підібрала якась військова машина. Невелику відстань долали довго, бо весь час на трасу кидали бомби. Тоді дівчина тікала в жито.

«А жито того літа стояло з людський зріст. Уродило як ніколи. Як віщувало щось!» — згадує. Але тоді те жито вберегло їй життя. Так із горем пополам дісталася додому. Щоправда, ще по дорозі від військових дізналася, що німець уже в Житомирі. А тут же рукою подати й до Макарова. Тоді батько наказав Вірі мастити обличчя сажею та чистотілом. Непривабливий вигляд мав убезпечити юних дівчат від посягань німецьких солдатів і від відправки їх на роботи до Німеччини. Та не встигла вона скористатися порадою батька, як у Макарові вже був німець.

— Вони одразу відкрили єврейські лавочки, яких було чимало в містечку, і дозволили все брати. А ще німці сказали, пригадує Віра Антонівна, що колгосп як був, так і залишається, тож усі працездатні мали там працювати. Ми ходили туди віяти зерно. Наглядав за нами якийсь чоловік, імовірно, українець, але не місцевий. Він і каже: «Дівчата, беріть торбочки і я вам дозволю взяти трохи збіжжя». Тепер Віра Антонівна розуміє, як той ризикував. Був тоді ще один епізод, який вразив юну Віру, і стосувався він уже німців. Під час окупації у Віри тяжко захворів батько.

А в місті — малі та старі, тож про лікарську допомогу годі було й думати. І тоді Віра наважилася звернутися до автрійського шпиталю, який був розквартирований неподалік. Лікар прийшов, оглянув батька, і каже: у нього «канцер» — рак. А потім додає, що пришле свого фельдшера, аби той доглядав за батьком. Щоправда, мати Віри носила за це якісь харчі, але таке людяне ставлення, і кого — фашиста!.. Віра Антонівна й досі з трепетом це згадує і не може змиритися, коли чує іноді про непорядні вчинки нинішніх наших людей у білих халатах.

До речі, чоловік Віри Антонівни теж був лікар. А зустрілися вони у самий розпал німецької окупації.

Юний Олександр тоді уже встиг побувати на війні. Але так сталося, що під Києвом потрапив у оточення, а потім — полон. Тікав. Отримав тавро зрадника. Утім, оскільки за професією він був лікар, направили працювати в Макарів. Тут і зустрілися. Прожили вони довге і щасливе подружнє життя. Однак за те, що побував у полоні й працював під німцями, йому пригадували ще не раз. Дісталося і від німців, і від наших. Німці запідозрили лікаря в тому, що він давав неправдиві довідки односельцям, аби тих не відправляли на роботи до Німеччини. Тоді одного дня до їхньої оселі навідалися жандарми.

— Дуло пістолета до скроні і кажуть — збирайтесь. А в мене ж дитина чотиримісячна! Та фріци були невблаганні. Нас утрьох саджають у чорну машину. Везуть, думали, на розстріл. А нас посадили в приміщенні, нині це міський архів. Там ще було чоловік 12. Періодично всіх брали на допити. А що ми могли сказати?

Але знову ж таки, доля й тут була прихильною до сім'ї Петриченків. У фріців був перекладач із місцевих німців. Він добре знав родину, тож почав пояснювати, що це лікар, він нічого поганого нікому не зробив. Так сім'я оминула розстрілу. Досі Віра Антонівна вдячна долі і, звичайно ж, своєму рятівникові — українському німцеві на прізвище Бетке. Каже, завжди читає за ним упокійну молитву.

— А коли повернулися наші, ми вже вважалися окупованими і багатьох тоді лише за це могли розстріляти. Сім'я Петриченків уціліла, та цей дамоклів меч ще довго висів над ними. У 44-му, як визволили Макарів, чоловіка беруть до НКВС. Протримали там місяців два, тим часом Віру Антонівну теж неодноразово викликали на допити. І якби не односельці, хто знає, як би все обернулося. Макарівці ж тоді почали писати до органів клопотання, аргументували їх тим, що лікар Петриченко під час окупації усіляко рятував їх від Німеччини, видаючи довідки про хвороби. Сам Олександр вірив у справедливість і писав листи самому Сталіну. Потім він усе життя вважав, що саме вождь і допоміг, бо нібито на його звернення й прийшло розпорядження згори: звільнити! Правда це чи ні, тепер уже не перевіриш, але того разу Олександра випустили, хоч наслідки життя під окупацією ще довго давалися взнаки. Пізніше Олександр Петриченко подав заяву до партії, але секретар райкому так і сказав: «Тебе в партію не приймуть, мовляв, сам знаєш, чому. Тож облиш свою затію». Через багато років воєнний епізод родини пригадали навіть старшій донці Петриченків.

Добре пам'ятає Віра Антонівна і період, коли відступали німці. Дуже гнітюче було видовище. Йшли вони обірвані, голодні, ледь пересуваючись. Дехто із місцевих жителів не витримував, кидали їм горох, квасолю, що мали. Незважаючи на те, що могли поплатитися життям.

— Але ж людей було шкода. Вони ж невинні, що потрапили у цю м'ясорубку. Один німець, сам ледве пересуваючи ноги, ніс песика. У нього питають — навіщо собачку? А він каже: «Домівки нема, родини нема, дружини нема. Хай буде хоч собачка».

Цей епізод тоді дуже запав Вірі Антонівні в душу. Хай там як, а прості люди: що німці, що українці однакові. І війна нічого, крім поневірянь, їм не принесла, як власне й не позбавила людськості.

Марина КРИВДА.

Фото автора.

У 88 виринають хіба що спогади

Так починався подвиг

Героїзмом захисників кордону в перші години і дні війни ще довго захоплюватимуться нащадки. Час забирає останніх учасників і свідків подій кінця червня 1941 року. Тож важливо зафіксувати все, ще доступно, з першоджерел.

Доки живі — пам'ятаймо

Поїздка до прикордонного Устилуга цієї весни принесла кілька сумних новин. Не стало Теклі Павлівни Чиж — жінки, яка знала кожного довоєнного мешканця містечка, могла розповісти найдетальніші подробиці тих днів. Врізалась у пам'ять змальована нею страшна картина перших годин війни. Обрій ще ледь зажеврів світанком, як артилерійська канонада з-за Бугу розбудила сонне містечко. За кілька хвилин запалали будинки, кав'ярні, магазини і ресторанчики. Устилуг сповнив жах. Тікаючи зі своїх зруйнованих осель, мешканці зустрічали на вулицях знайомих молодих людей в німецькій формі. Ще вчора, в останній передвоєнний вечір, вони разом веселилися в клубі на танцях, і форма на них була інша — червоноармійська. Це були німецькі диверсанти. Появі нових людей тоді ніхто не дивувався. Довкіл споруджували доти, копали протитанкові рови, вистачало і військових, і приїжджих цивільних...

Друга сумна новина — відійшла в інший світ одна із засновниць найкращого ще на теренах СРСР музею прикордонної слави Марія Василівна Рикунович. Та й самого музею як такого не стало — лише одна невеличка зала в місцевій загальноосвітній школі. Музей став зайвим на початку 1990-х років, коли в Устилузі відкрили митний пост, для якого не знайшли іншого приміщення, окрім музейного. Спакували експонати в мішки — і йдіть собі...

На щастя, в містечку живе ще одна ентузіастка музейної справи, корінна устилужанка Галина Михайлівна Воробей. Її бабуся колись була ключницею у всесвітньо відомого композитора Ігоря Стравінського і знала, як каже Галина Михайлівна, Устилуг не лише зверху, а й попід землею. В їхньому домі квартирувала сім'я одного з героїв оборони — політрука 4-ї прикордонної застави, молодшого лейтенанта Андрія Лєвєнцова.

— До війни чомусь саме Андрій Лєвєнцов, а не начальник застави Олександр Чумовицький вів з німцями переговори зі спірних прикордонних питань, — згадує Галина Воробей. — Повернувшись додому, він часто казав: «Мне кажется, скоро начнется война, не кажется, точно начнется». За такі висловлювання тоді карали. В останній мирний вечір, як розповідала згодом дружина Лєвєнцова, чоловік прибіг додому й наказав: «Пошли, Люда, скоро начнется война». Вони за кілька днів до того отримали власне житло, мали вже двох дітей, жінка була вагітна. Їхній дім був над самим Бугом. Невдовзі після того, як Лєвєнцови пішли на заставу, німці почали бомбити й обстрілювати з гармат Устилуг. Все довкруг запалало. Лише за високими валами давньоруського городища, які прикривали місто із заходу, вціліло кілька будинків. Німці навели понтонний міст через Буг лівіше Устилуга — на Володимир-Волинський. А прикордонники вели бій тут, біля дерев'яного мосту. Командир 4-ї застави Чумовицький із бійцями пішли до села П'ятидні підривати міст через Лугу. Завдання вони виконали — ціною свого життя. Лєвєнцов із рештою прикордонників відбивали атаки поблизу застави.

Трималися три доби. Чекали підкріплення. Тож коли до позиції підібрався невідомий у формі радянського офіцера і повідомив, що командування доручило йому вивести прикордонників із кільця, йому охоче повірили. Та це була провокація. Бійців, які вийшли із блокгаузів, оточила рота гітлерівців. Коли їх вишикували для розстрілу, Лєвєнцов, побачивши диверсанта, який так вправно зіграв свою роль, кинувся на нього і почав душити. Офіцера розстріляли — на очах дружини і дітей.

Серед гітлерівців, напевно, теж був чоловік, який мав сім'ю. Він і відпустив Людмилу Іванівну з шестирічним Толею і чотирирічним Валентином. Вони знову прийшли до нас. Хлопці жили ще три чи чотири місяці, а мати згодом пробралася у партизанський загін Дмитра Медведєва. Згодом дітей літаком переправили в тил до дитбудинку. Анатолій нині живе в Очакові. Втрати прикордонників були величезні: зі 150 воїнів застави живими залишилися лише п'ятеро. Мою маму, Антоніну Пилипівну Котюк, уже після війни нагородили медаллю «За відвагу».

З палаючим халатом проти танків

Трагічною була доля й захисників інших застав 90-го Володимир-Волинського прикордонного загону.

Уже до обіду 22 червня близько ста ворожих трупів лежали на підступах до третьої застави в селі Видранка. Та загинули і всі її захисники. Штабні офіцери-німці, вважаючи, що із заставою покінчено, вийшли з машини, щоб похизуватися перед фотокамерою. Тяжко поранений старшина застави Іван Пархоменко, який після загибелі політрука П. Кияна прийняв на себе командування, кинув у ворогів гранату. Один з уцілілих офіцерів застрелив мужнього прикордонника. Ховала Івана Пархоменка його кохана дівчина Валя Майборода, з якою він мав через кілька тижнів побратися.

Сьогодні ім'я Івана Пархоменка носить застава, де він служив, а село Видранка перейменовано в Пархоменкове. Хтозна, з яких причин мужньому прикордоннику не було присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Перед Днем Перемоги ветерани з Луцька надіслали листа командувачу прикордонних військ України Миколі Литвину з проханням присвоїти Івану Пархоменку звання Героя України (посмертно).

Кілька годин стримувала ворога на березі Західного Бугу кулеметна обслуга: заступник політрука сьомої застави Василь Петров та прикордонники Миршев та Савін. Після того, як Савіна було тяжко поранено, Петров наказав Миршеву евакуювати товарища на заставу. А сам, поранений у ногу, утримував вогневу позицію. Коли вийшов із ладу кулемет, Василь Петров гранатою підірвав себе і фашистів, які оточили окоп. У 1965 році Василю Петрову присвоєно звання Героя Радянського Союзу, а волинське село Цуцнів, біля якого він здійснив свій подвиг, перейменовано в Петрове.

До 2 липня оборонялися прикордонники 13-ї застави в селі Скоморохи. Із 60 живими залишилися двоє. Одному з авторів цього матеріалу в 1970-х роках доводилося зустрічатися з дружиною колишнього начальника застави Олексія Лопатіна.

— Коли загинули майже всі наші бійці, — розповідала Анфіса Миколаївна, — я підійшла до нього і сказала: «Алеша, ты же видишь, нас ждет верная смерть. Пожалей себя, меня, наших двух мальчиков. Может, отступим. Алеша посмотрел на меня внимательно. Глаза его были полны слез. «Нет, Анфиса, нельзя, я же давал клятву». Наступного дня його не стало.

1957 року лейтенанту Олексію Лопатіну було присвоєно звання Героя Радянського Союзу (посмертно).

У прикордонному містечку Сокаль, що на Львівщині, мені ще в дитинстві довелося чути про здійснений тут у перші години війни подвиг воєнфельдшера 4-ї комендатури Карпенчука. Коли ворожі танки підійшли до комендатури, де переховувалися сім'ї прикордонників і поранені, він запалив змочений у бензин халат і кинув його на моторний відсік ворожої машини. Під другий танк фельдшер кинувся із зв'язкою гранат.

Бетонні фортеці над Західним Бугом

Розповідаючи про героїзм оборонців кордону в перші дні війни, не можемо не згадати мужність воїнів Володимир-Волинського укріпрайону. На жаль, про їх подвиги ще мало написано.

Ми побували в містечку Устилуг Володимир-Волинського та Поромів, Бортнів, Бужанка Іваничівського районів. Поблизу них — десятки потужних бетонних дотів, німих свідків тієї пори. На одному з них бронзова меморіальна дошка з барельєфом Героя Радянського Союзу Сергія Гуденка. Це звання Гуденко одержав ще 1938 року в боях на озері Хасан. У червні 1941-го дот, який він обороняв, кілька днів стримував фашистів — до останнього захисника.

Ще про один подвиг захисників бетонних міні-фортець ми дізналися від мешканця шахтарського Нововолинська Михайла Борисюка. В селі Бортнів, неподалік Нововолинська, живе його 83-річна мама Надія Борисюк. У червні 1941 року вона бачила, як кілька днів тримала оборону бойова обслуга доту, де командиром був лейтенант 145-го кулеметного батальйону 87-ї стрілецької дивізії Іван Панасович Трубніков. Гарматним і кулеметним вогнем червоноармійці знищили кілька десятків ворожих солдатів і офіцерів. Покинули свої бойові позиції захисники доту після того, як прямим влученням було виведено з ладу 108-міліметрову гармату і закінчилися патрони. Вночі Трубніков пробрався в дім, де разом із дружиною винаймав квартиру. На жаль, господар видав офіцера гітлерівцям. Наступного дня до будинку під'їхала легкова машина. Німецькі офіцери, віддаючи пошану герою, відчинили перед ним дверцята. Подальша доля Івана Панасовича, на жаль, нікому не відома.

Пам'ять про героїв червня 1941 року свято шанують у прикордонному краї. Бужанківський сільський голова Сергій Тимощук, у минулому теж прикордонник, кілька років тому організував урочисте перезахоронення останків кількох захисників дотів. Нещодавно стало відомо про місце тимчасового захоронення бойових обслуг ще двох дотів — їх перепоховають 22 червня цього року. Бо війна не закінчена, доки не поховано її останнього солдата.

Геннадій ГУЛЬКО,
Микола ЯКИМЕНКО.
Волинська область.

На знімку: мешканка села Бортнів Надія Борисюк добре пам'ятає події червня 1941 року. Праворуч — її син Михайло.

Фото авторів.

ДОВІДКА

З 22 червня по 4 липня 1941 року бійці 90-го Володимир-Волинського прикордонного загону вивели зі строю 2336 ворожих солдатів та офіцерів, із них 1400 були вбиті. А втрати прикордонників становили 70 відсотків особового складу, тобто понад 1300 осіб.

У хаті Романюків поселився... військовий госпіталь

Для 79-річної жительки села Новоукраїнка Млинівського району Марії Михайлівни Навроцької війна — це госпіталь, через який у 1944 році пройшли дві сотні поранених радянських бійців. Він містився у їхній хаті. Тринадцятилітня Марія проявила себе як справжня фронтова медсестра.

— Нашу хату вибрали для госпіталю, — розповідає Марія Навроцька, — бо вона була на краю села, найближче до лінії фронту, яка проходила за десять-п'ятнадцять кілометрів через сусідні села Вовничі, Красне, Березини. У тих селах творилося справжнє людське місиво — після кожного бою сотні трупів, сотні поранених.

— Поранені потрапляли у госпіталь, тобто у нашу хату, де тоді мешкала мама з двома дітьми — мною та восьмимісячною Юлею. Батько півроку вже був на фронті. Жили ми тихо-смирно, не віддаляючись від оселі. Про війну знали лише з батькових фронтових листів. А тут самі опинилися на війні. Мама розуміла, що солдатам потрібна допомога, й сказала командирові, що поранені можуть займати всю хату. Вона ж з дітьми якось переб'ється у прибудові до хлівчика. Отак і жили майже місяць — через стінку з коровою, молоко від якої носили пораненим, — згадує Марія Михайлівна.

— Німці, схоже, розвідали, де стоїть госпіталь, — продовжує Марія Михайлівна, — бо одного дня хрестатий літак довго кружляв над селом, а наступного дня, як шуліка, налетів на нашу хату і з кулемета так її обстріляв, що дах став справжнім решетом. Пам'ятаю, як привезли поранених відразу на п'ятьох підводах. Дехто — без шинелей, гімнастерок, просто у білих полотняних сорочках. А то й у вишиванці. Цих житомирських хлопців нещодавно призвали і не встигли переодягнути — отак, у цивільному, кинули в атаку... Було серед них два брати. Одного поранило легше — у руку, а другого — у живіт. Він помер на руках брата. До останнього не втрачав надії — втішав себе, що біда минеться, бо вдома залишився маленький син. А інший солдат, більш безнадійний, вижив. Я йому щодня по склянці молока приносила, робила перев'язки... За отой місяць я стала справжньою санітаркою. Навіть уколи навчилася робити. Спочатку мене проганяли від поранених: мовляв, не варто дитині дивитися на всілякі жахи. Потім змирилися, бо санітарів не вистачало... Єдине лишень, куди мене не допускали, — це в операційну, що була за хатою у палатці, звідтіля часто долинали просто дикі крики. Бо не було наркозу... Операції робила Валентина Михайлівна, старша жінка, строга і дуже гарна на вигляд, яку за званням не називали, а за іменем та по батькові. Тих, хто вмирав у госпіталі, вантажили зранку на драбиняк (такий довгий віз) і вивозили на цвинтар. Декількох чомусь поховали у садку під вишнею... У кінці березня госпіталь переїхав. Лишилися кілька важкопоранених, з ними — санітар. Він, перед тим, як за пораненими приїхала вантажівка, покликав мене і сказав: «Висловлюю вам,

Фото Євгена ЦИМБАЛЮКА.

Марія Михайлівна Навроцька з правнуками Василем та Іриною, які часто розпитують її про війну.

рядова Марія Романюк (це моє дівоче прізвище), подяку за порятунок солдатів».

Від хати, де був госпіталь, і сліду не лишилося. Марія Михайлівна побудувала з чоловіком новий будинок. Але щоразу, буваючи на старому місці, згадує той госпіталь.

Євген ЦИМБАЛЮК,
Олександра ЮРКОВА.
Рівненська область.

Коктейль для місцевих бюджетів

БАЛАНС ТИЖНЯ

ПОЧАТОК НА 7-Й СТОР.

Легко порахувати, що фактично за підприємство, яке випускає магістральні та маневрові тепловози, дизельні та електропоїзди, виручили цього разу на 117,5 мільйона гривень більше, ніж за результатами перших торгів. Але з огляду на наявність судового рішення стосовно повернення коштів Трансмашхолдингу в доларах США, втрати ФДМУ на курсовій різниці будуть значно більші. Тож, якщо не вийде оскаржити це судове рішення, а, схоже, що час для цього вже втрачено, ФДМУ ще залишиться винним покупцеві. Формального проведення торгів не відбулося б, якби представники НВО імені Фрунзе від них не самоусунулися або до аукціонної боротьби допустили б третього учасника — кіпрську Mantara Holding, але не судилося. Тим часом група «Приват», яка стоїть за кіпріотами, може оскаржити результати конкурсу, що вже обіцяно (і що вже відбувалося раніше). Якщо так і станеться, і результати конкурсу опротестують знову, то загалом і цю формальність — не сумнівайтесь. Наразі ж неформальних втрат у вигляді втрачених інвестицій і доходів зазнає «Луганськтепловоз» і державний бюджет. На заводі, втім, результати конкурсу всіх влаштовують, оскільки з переможцем пов'язують появу нових контрактів. Чимало експертів вважають, що формальний характер зумовили пакетні міжурядові домовленості уряду про компенсації за знижки на природний газ. А чи так це важливо, якщо «замовленням» тхнуло ще під час театралізованого продажу державного пакета акцій «Луганськтепловозу» три роки тому?! І тоді, й зараз його продавали за ціною чи не вдвічі меншою за ринкову.

Усе так добре, що зле

Законодавці схвалили за основу нові редакції Бюджетного та Податкового кодексів. Передбачено здійснити упродовж 3—4 найближчих років суттєву децентралізацію бюджетного процесу. На місця передаються і низка загальнодержавних податків, і надходження від сплати єдиного податку, податку за землю, і адміністративні штрафи, і навіть право регулювати податок на прибуток. При цьому додаткові надходження не враховуються при визначенні обсягів трансфертів. Територіальні громади мають одержати ресурс, достатній не тільки для фінансування захищених статей, а й для розвитку своїх територій. Це — добре. Але, по-перше, це не має бути приводом для усунення парламенту від контролю за бюджетним процесом. По-друге, проголосовані за основу законодавчі версії додають місцевим органам влади повноважень, але водночас посилюють ручне управління бюджетними процесами. По-третє, якщо читати все разом, то видається, що новації посилюють податкове навантаження на дрібний бізнес у рази! За словами народного депутата Ксенії Ляпіної, які підтверджують у Союзі податкових консультантів України, проект кодексу передбачає заміну фіксованої ставки податку для підприємців на єдину, а також додаткові платежі до Пенсійного фонду і Фонду соціального страхування. За реформаторські підходи видається зниження до 300 тисяч гривень рівня обороту для реєстрації платника податків, а зі спрощеної системи оподаткування вилучаються десятки видів підприємницької діяльності. Обіцяючи знизити податки, уряд не пропонує реальних кроків до зниження дефіциту бюджету, що унеможливило б такі рецидиви, як справляння податків наперед або затримки з відшкодуванням ПДВ, тому принципи сприймаються як утопічні побажання, а декларації — як передвиборна агітація. Обіцяного зниження ставки податку на прибуток може й не відбутися, якщо місцева влада скористається своїм правом їх підняти. Відмова від низки дрібних податків — не заслуга, а крок до здешевлення вартості їхнього справляння. На податкові канікули можеш піти, але попередньо відмовляйся від профільних послуг на користь побутових. М'яко кажучи, ці та інші заходи гальмують процес самозайнятості населення, ставлячи малий та середній бізнес під тотальний контроль (про ідентичність суб'єкта господарювання пропонується судити з опитування споживачів його продукції і послуг), висувають нові ризики через взаємопов'язаність економічних процесів, адміністративно-територіальну неоднорідність, купівлю територій тощо. Усе так добре, що стає зле. Бюджетну реформу треба починати невідкладно, хто заперечує, але якщо так запрягати коня, то він може й не повезти.

Мал. Вадима СИМИНОГИ.

Усе так стрімко, що не встигаєш

Серед тижня, до речі, згадували нереалізовані преференційні податкові схеми і в Мінпаливенерго. Нереалізовані ось уже три роки поспіль, відтоді як саме нинішня урядова команда ініціювала процес модернізації вітчизняних нафтопереробних заводів. Це вкрай необхідно для виробництва якісного пального, яке відповідало б нормам Євро-4. Нагадаю, перейти на такий стандарт сподівалися з 1 січня наступного року. Але вже цього тижня учасників ринку просили зважити на пропозицію міністерства відтермінувати такий перехід через неготовність низки НПЗ до роботи в нових умовах. По суті, на перехід до виробництва на кшталт європейського можуть бути готові вчасно Лисичанський і Одеський НПЗ, завдяки реалізації інвестиційних програм. Решта, на думку експертів, хоч би як того хотіла, не встигне. Отже, в програші залишиться доброчинний інвестор і водії, які псують свої двигуни, користуючись стандартами ще минулого століття. Причини не тільки в тому, що торік через кризу довелося законсервувати більшість інвестиційних проектів. І, як на мене, не політичних симпатіях інвесторів західноукраїнських НПЗ, які, зрештою, не мають вирішального значення. А у відсутності стабільних гарантій рентабельності середньострокових капіталовкладень на тлі недоброякісної конкуренції, незадовільного контролю за ринком, у гонитві за швидкими грішми. На ринку пахне напівбензином, а не євро. Запримічено навіть, що на деяких АЗС за відсутності вільних резервуарів змішують висококласне пальне з низькопробним. (Чи не такий мікс вийшов у авторів змін до прийняття за основу кодексів?!) Уряду зараз не до того, щоб виконувати свої ж зобов'язання на ринку нафтопродуктів.

Сергій ВЛАД.

Постановою господарського суду Львівської області (79014, м. Львів, вул. Личаківська, 128) у справі № 33/128 від 20.05.2010 р. міське комунальне підприємство «Яворівтеплокомуненерго» (81000, Львівська обл., м Яворів, вул. Шашкевича, 15, код ЄДРПОУ 25545410, р/р 26007301466 в Яворівському від. № 6334 ВАТ «Державний ощадний банк України», МФО 385286) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Литвин Ігор Миколайович - ліцензія державного департаменту з питань банкрутства АБ № 498970 від 16.11.2009 р. (79052, м. Львів, вул. Сірка, 23/37). Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування даного оголошення.

АТЗТ "Українська незалежна ТВ-корпорація"
Ідентифікаційний код 23507865
(надалі за текстом - "Товариство"),

відповідно до рішення Правління Товариства, повідомляє про внесення змін до порядку денного чергових Загальних зборів акціонерів Товариства, що оголошені на 02 липня 2010 року о 16:00 за адресою: вул. Дмитрівська 30, м. Київ, Україна.

Порядок денний доповнено наступним питанням:

Приведення діяльності Товариства у відповідність до Закону України "Про акціонерні товариства" шляхом зміни найменування Товариства з "Акціонерне товариство закритого типу "Українська незалежна ТВ-корпорація" на "Приватне акціонерне товариство "Українська незалежна ТВ-корпорація" та затвердження статуту в новій редакції.

Правління АТЗТ «Українська незалежна ТВ-корпорація».

Постановою господарського суду м. Києва, що знаходиться за адресою: 01030, м. Київ, вулиця Б. Хмельницького, 44-Б, по справі № 44/321-б товариство з обмеженою відповідальністю "РІКАРД-В" (код ЄДРПОУ 36578458, що знаходиться за адресою: 02225, м. Київ, просп. Лісовий, буд. 35, вк. 250, банківські реквізити: п/р 26005740002000 у відділенні № 5 ЗАТ "Донгорбанк" у м. Києві, МФО 334970) визнано банкрутом.

Ліквідатором призначено Радика Івана Львовича. Тел. для зв'язку: (050) 469-43-36. Претензії приймаються протягом 30 днів з моменту виходу оголошення за адресою: 03030, м. Київ - 30, а/с 284.

Постановою господарського суду м. Києва, що знаходиться за адресою: 01030, м. Київ, вулиця Б. Хмельницького, 44-Б, по справі № 44/320-б товариство з обмеженою відповідальністю "РІСМУС" (код ЄДРПОУ 36578442, що знаходиться за адресою: 03151, м. Київ, просп. Лісовий, буд. 35, вк. 250, банківські реквізити: п/р 26004740003000 у відділенні № 5 ЗАТ "Донгорбанк" у м. Києві, МФО 334970) визнано банкрутом.

Ліквідатором призначено Радика Івана Львовича. Тел. для зв'язку: 050- 469-43-36. Претензії приймаються протягом 30 днів з моменту виходу оголошення за адресою: 03030, м. Київ - 30, а/с 284.

Аудиторська фірма у формі закритого акціонерного товариства «Аналітик»

повідомляє про проведення загальних зборів акціонерів Товариства на 03 серпня 2010 року, які відбудуться об 11:00 годині за адресою: 01001, м. Київ, вул. Хрещатик, 44.

Порядок денний:

1. Звіт правління про результати фінансово-господарської діяльності Товариства.
2. Затвердження результатів фінансово-господарської діяльності Товариства за 2009 рік.
3. Про складання з Ляськівської І. В. повноважень Ревізора та обрання нового Ревізора.

За довідками та ознайомленнями з матеріалами звертатись за адресою: 01001, м. Київ, вул. Хрещатик, 44, тел. 8 (044) 279 63 47.

Ухвалою Господарського суду Львівської області (79014, м. Львів, вул. Личаківська, 128) від 28.05.2010 р. порушено провадження у справі № 8/29 про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Львівська макаронна фабрика» (адреса: 79022, м. Львів, вул. Городоцька, 170; код ЄДРПОУ 00382355; банківські реквізити: рах. 26000110015000 1 у ВАТ КБ «Надра» ЛРУ; МФО 325978), введено процедуру розпорядження майном ВАТ «Львівська макаронна фабрика».

Розпорядником майна ВАТ «Львівська макаронна фабрика» призначено арбітражного керуючого Слідзьону Надію Петрівну (ліцензія серії АВ № 158464 від 11.12.2006 р.; адреса: 79056, м. Львів, вул. Новознесенська, 103).

Ухвалою Господарського суду Львівської області від 08.06.2010 р. зобов'язано ініціюючого кредитора - ВАТ КБ «Надра» у десятиденний строк подати оголошення про порушення провадження у справі № 8/29 про банкрутство ВАТ «Львівська макаронна фабрика».

Вимоги кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Пропозиції та заяви інвесторів приймаються за адресою: 79056, м. Львів, вул. Новознесенська, 103.

Ухвалою господарського суду Харківської обл. (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8 під'їзд) від 17.05.2010 р. по справі № Б-48/09-10 товариство з обмеженою відповідальністю "Метал-Інвест" (код ЄДРПОУ 32239184, м. Харків, вул. Володарського, 109, п/р 260073457 у ПАТ "МЕГАБАНК") визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено Сорокіна М. І., ліц. АВ № 347228 від 03.10.07, 61064, м. Харків, вул. Добролюбова, 18, кв.184. Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів від публікації.

Працівники ВАТ «Луцький шовковий комбінат «Волтекс»

(код ЄДРПОУ 00310769, м. Луцьк, вул. Карбишева, 2) , які мають заборгованість по заробітній платі, з метою уточнення даних для видачі заробітної плати, просимо звернутись до 01 липня 2010 р. в бухгалтерію комбінату за адресою: м. Луцьк, вул. Карбишева, 2.

При собі мати паспорт, довідку про присвоєння ідентифікаційного номеру, трудову книжку та копії цих документів.

Адміністрація ВАТ «Волтекс».

Телефони для довідок: (0332) 78-89-20, 78-89-00.

Закрите акціонерне товариство фірма «Делькар»

повідомляє про проведення позачергових загальних зборів акціонерів Закритого акціонерного товариства фірми «Делькар», які відбудуться «09» серпня 2010 року о 12.00 за адресою: м. Київ, вул. Березняківська, 28.

Реєстрація акціонерів з 10.00 до 11.45 за місцем проведення зборів.

Порядок денний:

1. Обрання Голови та Секретаря загальних зборів.
2. Про припинення Закритого акціонерного товариства фірми «Делькар» шляхом реорганізації через перетворення у Товариство з обмеженою відповідальністю «Делькар».
3. Обрання комісії з припинення ЗАТ фірми «Делькар».
4. Затвердження порядку та умов обміну акцій ЗАТ фірми «Делькар» на частки у статутному фонді ТОВ «Делькар».

Акціонерам мати при собі документ, що посвідчує особу. Представникам акціонерів слід надати належним чином оформлене доручення на право участі й голосування на зборах.

Рішенням засновника від 09 червня 2010 року розпочато ліквідацію Приватного підприємства Інвестиційна компанія «АЙ-КОН» (80100, Львівська область, м. Червоноград, пр. Т. Шевченка, 16а, ЄДРПОУ 32643968) згідно прийнятого рішення засновника. До єдиного державного реєстру юридичних та фізичних осіб-підприємців унесено запис за № 14191100011000053.

Голова ліквідаційної комісії Ковалко Галина Іванівна (ід. № 2385609626).

Ухвалою Господарського суду Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) по справі № 2/69/10 від 10.06.2010 року відкрито процедуру санації Товариства з обмеженою відповідальністю «Южторгкомпані» (код ЄДРПОУ 36587237, юридична адреса: 57260, Миколаївська область, Жовтневий район, с. Шевченко, вул. Маяковського, 19, п/р 26009003471001, МФО 388335, у філії «Одеська дирекція» «Індекс-Банк» у м. Миколаєві.

Керуючим санацією приплачено керівника підприємства Проценко Юлію Володимирівну.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Черепенко Вікторію Григорівну (ліцензія серія АБ № 176091 від 07.07.2005 р., 54017, м. Миколаїв, вул. Московська, 54-а, тел. (0512)-47-34-64).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Ухвалою Господарського суду Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) по справі №11/89/10 від 11.06.2010 року введено процедуру санації у справі про банкрутство Приватного підприємства «Мессідар» (код ЄДРПОУ 35890443, юридична адреса: 54017, м. Миколаїв, вул. Радянська, 12, кв.123, п/р 26002615791, МФО 326784, «Морський транспортний банк» у м. Миколаєві.

Керуючим санацією призначено керівника підприємства Ватяна Артура Гургеновича.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Черепенко Вікторію Григорівну (ліцензія серія АБ № 176091 від 07.07.2005 р., 54017, м. Миколаїв, вул. Московська, 54-а, тел.(0512) 47-34-64).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарським судом Волинської області (43010, м. Луцьк, пр. Волі, 54а) постановою від 08.06.2010 р. по справі № 1/144/47-Б визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру Закритого акціонерного товариства «Рожищенський птахокомбінат», Волинська обл., Рожищенський р-н, с. Носачевичі, вул. Прилісна, 1, код ЄДРПОУ - 31183995, р/р 26007301000885 у Луцькій філії АКБ «Форум», МФО 303664.

Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Хомишин Ігор Григорович (ліц. АВ № 499060 від 21.12.2009 р., адреса: 79015, м. Львів, вул. Поліщука, 87а/17).

Господарським судом Запорізької області (69001, Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) ухвалою по справі № 16/144/10 від 06.07.2010 р. порушено провадження у справі про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю «Раміта-2008» (69035, Запоріжжя, вул. Лермонтова, 6, кв. 109, код ЄДРПОУ 35842509, п/р 26005301172556 в філії ПАТ «Промінвестбанк», МФО 313355).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Шонію Маку В'ячеславівну (69001, Запоріжжя, а/с 7978, тел. (067) 993-14-82, ліцензія серії АВ № 347300).

Ухвалою господарського суду Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) від 02.04.2010 р. порушено справу № 2/54/10 про банкрутство Миколаївської обласної організації політичної партії «Наша Україна» (54001, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 31-Б/4, код 33627219).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Карпова Валерія Володимировича (ліцензія серії АВ № 397363 від 15.12.2008 р., адреса: 54024, м. Миколаїв, а/с 18). Вимоги кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Закарпатської області від 10.06.2010р. по справі № 16/62 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру щодо наступного підприємства:

Товариство з обмеженою відповідальністю "Корпорація КВН" (89600, Закарпатська область, м. Мукачево, вул. Берегівська, 7А, код ЄДРПОУ 33169333).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Ракущинець А.А. (ліцензія АВ № 158243 від 19.09.2006р., адреса: 88000, Закарпатська область, м.Ужгород, вул. Богомольця, 12, кв. 59, поштова адреса: 88000, м. Ужгород, вул. Підградська, 59). Заяви кредиторів приймаються Господарським судом Закарпатської області за адресою: 88000, Закарпатська область, м. Ужгород, вул. Коцюбинського, 2А.

Господарський суд Харківської області (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8 під'їзд) постановою від 03.06.2010 р. по справі № Б-39/61-10 визнав банкрутом фізичну особу-підприємця Скляра Віктора Григоровича (62416, Харківська обл., Харківський р-н, смт. Пісочин, вул. Коцюбинського, буд. 10, код 1991017654) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Фоміна Гранта Валерійовича (61195, Україна, м. Харків, вул. Ужвій Наталії, буд. 96, кв. 68; ліц. АВ № 456379 від 26.02.2009). Заяви кредиторів приймаються протягом 60 днів з моменту публікації цього оголошення.

1. Замовник торгів: Закрите акціонерне товариство «Білоцерківська теплоелектроцентраль», код за ЄДРПОУ 30664834.

1.1. Поштова адреса: 09114, Київська область, м. Біла Церква, вул. Петра Запорожця, 361.

1.2. Контактні: тел. (04563) 7-23-07, факс (04563) 3-72-39, E-mail: nikolai. osadchyi@bctec. kiev. ua

2. Інформація про предмет закупівлі: Додаткова закупівля запасних частин для капітального ремонту парової турбіни типу ПТ 60-130/13.

3. Місце та спосіб отримання тендерної документації: 09114, Київська область, м. Біла Церква, вул. Петра Запорожця, 361, кабінет заступника директора, третій поверх адміністративного корпусу. Тендерна документація буде направлена поштою, або факсом, або каналами електронної пошти, або безпосередньо виконавцю (за його бажанням) протягом трьох днів після отримання запиту про бажання прийняти участь у відкритих торгах за вищевказаною адресою.

4. Додаткова інформація: Кінцевий термін подачі заявок на участь у тендері - 20 календарних днів з дати оприлюднення оголошення.

В додаток до публікації річної фінансової звітності, опублікованої 29.05.2010р. у №97(4847), АТ „Фортуна-банк" публікує аудиторський висновок:

АУДИТОРСЬКИЙ ВИСНОВОК

Незалежної аудиторської фірми «Фінком-Аудит»
за наслідками аудиту фінансової звітності Публічного акціонерного товариства «Фортуна-банк» за 2009 рік

Акціонерам та Правлінню
АТ „Фортуна-банк"
Національному банку України

Нами була проведена аудиторська перевірка річних фінансових звітів АТ „Фортуна-банк" (надалі-Банк), що додаються, які включають баланс, звіт про фінансові результати, звіт про власний капітал, звіт про рух грошових коштів, загальну інформацію про діяльність Банку за рік, що минув на зазначену дату, опис основних принципів облікової політики та інші пояснювальні примітки до фінансової звітності за рік станом на (кінець дня) 31 грудня 2009р.

Відповідальність управлінського персоналу

Управлінський персонал несе відповідальність за підготовку та достовірне представлення цих фінансових звітів у відповідності з порядком ведення бухгалтерського обліку в банках України та згідно вимог щодо розкриття інформації відповідно до міжнародних стандартів фінансової звітності. Відповідальність управлінського персоналу охоплює: розробку, впровадження та використання внутрішнього контролю стосовно підготовки та достовірного представлення фінансових звітів, які не містять суттєвих викривлень внаслідок шахрайства або помилок; вибір та застосування відповідної облікової політики, а також облікових оцінок, які відповідають певним обставинам.

Відповідальність аудитора

Нашою відповідальністю є надання висновку щодо цих фінансових звітів на основі нашої аудиторської перевірки. Ми провели аудиторську перевірку згідно з вимогами законодавства України та Міжнародними стандартами аудиту. Ці стандарти вимагають від нас дотримання етичних вимог, а також планування й виконання аудиторської перевірки для отримання достатньої впевненості, що фінансові звіти не містять суттєвих викривлень. Аудит передбачає виконання аудиторських процедур задля отримання аудиторських доказів стосовно сум та розкриттів у фінансових звітах. Відбір процедур залежить від судження аудитора. До таких процедур входить і оцінка ризиків суттєвих викривлень фінансових звітів внаслідок шахрайства або помилок. Під час оцінки цих ризиків аудитор розглядає заходи внутрішнього контролю суб'єкта господарювання щодо підготовки та достовірного представлення фінансових звітів для розробки аудиторських процедур, що відповідають обставинам.

Аудит включає оцінку відповідності використаної облікової політики, прийнятність облікових оцінок, зроблених управлінським персоналом та загального представлення фінансових звітів, оцінку ризиків, пов'язаних з проведенням операцій з інсайдерами та пов'язаними особами.

Ми вважаємо, що проведена нами аудиторська перевірка забезпечує обґрунтовану підставу для висловлення нашої думки.

Підстава для висловлення умовно-позитивної думки

За оцінкою керівництва Банку, інформація стосовно резервів під кредитні ризики у фінансовій звітності надана достовірно. За нашими підрахунками обсяг резерву під нестандартну кредитну заборгованість необхідно збільшити на 5 740 тис.грн. Також ми не можемо вважати, що Банк приділяє достатньо уваги диверсифікації кредитів, у зв'язку з чим наражається на додаткові фінансові ризики.

Умовно-позитивна думка

Результат перевірки, за винятком питання яке зазначено вище, дає підставу стверджувати, що фінансові звіти справедливо й достовірно, в усіх суттєвих аспектах, відображають фінансовий стан Банку на кінець дня 31.12.2009р., а також результати його діяльності та рух грошових коштів за рік, що закінчився, відповідно до законодавства України, вимог Національного Банку України, Облікової політики банку.

Не вносячи додаткових застережень до цього висновку, звертаємо увагу на те, що в Україні існує невпевненість щодо можливого майбутнього напрямку внутрішньої економічної політики, нормативно-правової бази та розвитку політичної ситуації. Ми не маємо змоги передбачити можливі майбутні зміни у цих умовах та їх вплив на фінансовий стан Банку.

Директор аудиторської фірми "Фінком-Аудит" О. А. Мазур
(Свідоцтво АПУ № 0618,сертифікат аудитора банків 0005
Свідоцтво НБУ №0000028 від 03.12.2009 р. про внесення
в реєстр аудиторів банків)

м. Київ, 15 квітня 2010 р.

Річна фінансова звітність АТ „Фортуна-банк" за 2009 рік у повному обсязі разом із аудиторським висновком розміщена на сайті www.fortuna-bank.ua.

Наші реквізити: АТ „ФОРТУНА-БАНК" МФО 300904 Адреса: 04070 м.Київ, вул. Боричів Тік, 35В Ліцензія НБУ № 201 від 27.11.2002р. Тел/факс 537-62-60 www.fortuna-bank.ua

СПОРТ

№ 113 (4863) ВІВТОРОК, 22 ЧЕРВНЯ 2010

Сьогодні в Україні мінлива хмарність, невеликі короткочасні дощі, місцями грози. У західних, Вінницькій, Кіровоградській, Одеській, Миколаївській областях грозові дощі. Нічна температура на більшій частині території України 14—20 градусів тепла, на півдні й на сході до 22 градусів. Удень повітря прогріється до 24—30, у східній частині до 32 градусів тепла.

ЦЬОГО ДНЯ, 22 ЧЕРВНЯ

1898. Народився німецький письменник Еріх Марія Ремарк («Три товариші», «Тріумфальна арка» тощо). **1941.** Розпочалася Велика Вітчизняна війна. **1946.** Відкрито Центральний стадіон у Києві (нині — НСК "Олімпійський"). **1959.** У Ромнах померла Олександра Деревська, мати-героїня, яка всиновила 48 дітей різних національностей. **1960.** Офіційний розрив відносин між СРСР та Китаєм. **2005.** У Франції в присутності тодішнього Президента України Віктора Ющенка відкрито пам'ятник Анні Ярославні, дочці Ярослава Мудрого, королеві Франції.

Турнірна хроніка

Теніс. Хертогенбос (Нідерланди). Турнір ATP UNICEF Open. Призовий фонд — 450 тисяч євро. **Фінал. Сергій Стаховський (Україна) — Янко Тіпсаревич (Сербія). 6:3, 6:0.** Це третя перемога в турнірах ATP у кар'єрі Стаховського.

***

Галле (Німеччина). Міжнародний турнір «Джеррі Вебер юніор опен». Перемогу тут здобула харків'янка **Еліна Світоліна, котра з учорашнього дня очолила світовий рейтинг U-18.** У фіналі Еліна обіграла свою одноклубницю Ольгу Янчук — 6:3, 6:4. А у півфіналі Світоліна переграла на той момент першу ракетку світу (U-18) Ірину Хромачеву з Росії. Нагадаємо, нещодавно Еліна Світоліна виграла в Парижі юніорський Ролан Гарро.

Хокей. Міжнародна федерація провела жеребкування учасників чергового розіграшу Континентального кубка. У сезоні 2010/11 чемпіон України київський «Сокіл» стартує з третього раунду (26—28 листопада). Його суперниками по групі Е (матчі відбуватимуться в італійському Асіаго) стануть клуби «Асіаго», «Сондеріуске Войенс» (Данія) і переможець групи С.

Від групи С, котра проведе свій турнір у словенському місті Мариборі, окрім господаря майданчика, на поїздку в Асіаго претендують угорський «Даб Дунайварош», румунська «Меркурія» і казахстанська «Сари-Арка».

Футбол. Київ. Меморіал Віктора Банникова. Збірні U-16. **Фінал. Сербія — Чехія. 0:2.**

Матч за третє місце. Україна — Туреччина. 3:1. Голи: Улмаз, 4. Озер, 23 (автогол), Хльобас, 31, Хобленко, 78 — Улмаз, 4. **Україна:** Іванов, Савченко, Мірошник, Лях, Бігус, Дуць, Сондей, Садоха (Гемега, 56), Лухтанов, Хльобас (Хобленко, 66), Близниченко. **Тренер** — Юрій Мороз.

Контрольні матчі

Кундль (Австрія). **«Шахтар» (Україна, Донецьк) — «Спартак» (Росія, Москва). 1:3. Голи:** Баженов, 7, Жадсон, 24, Шешуков, 43, Алекс, 54.

«Шахтар»: (перший тайм) Худжамов, Іщенко, Ракицький, Фернандіньо (Ємельянов, 42), Жадсон, Кобін, Коста, Вілліан, Срна, Степаненко, Гладкий; (другий тайм) П'ятов, Кучер, Шевчук, Чижов, Кривцов, Ємельянов (Левандовскі, 59), Хюбшман (Дуляй, 79), Тейшейра, Фомін, Агахова, Мораес.

«Спартак»: Песьяков, Паршивлюк, Іранек, Шешуков, Кудряшов, Баженов (Озобич, 68), Зотов, Ібсон (Ходирев, 82), Ананідзе, Алекс, Веллітон.

Після цієї зустрічі «Шахтар» повернувся в Україну. Вчора команда мала день відпочинку. А сьогодні поновить роботу.

«Арсенал» (Україна, Київ) — «ЦСКА-Рапід» (Молдова, Кишинів). 4:0. Голи: Старогородський, 26 (п), Гусєв, 43, Мазілу, 48 (п), 51. **«Арсенал»:** (перший тайм) Рева, Єщенко, Матюхін, Шершун, Шоава, Бартулович, Грицай, Старогородський, Гусєв, Бюлюкбаші, Самодін; (другий тайм) Погорілий, Єщенко (Булку, 60), Матюхін, Шоава, Симоненко, Хомин, Богданов, Шацьких, Закарлюка, Бровко, Мазілу.

В очікуванні яскравіших фарб

Футбол. Напівпорожні стадіони, невелика кількість забитих м'ячів, якийсь нудний і прісний футбол, значний перепад температур у містах, котрі приймають змагання, від 25–ти до 7—9–ти градусів (тут зима, і це необхідно було враховувати ФІФА). Поки що невиразна гра європейських збірних, особливо іменитих. Оце, на жаль, характерні риси світового чемпіонату, котрий нині триває в ПАР. Дехто навіть поспішає охрестити його найнецікавішим за всю історію цих змагань.

Однак, мабуть, не варто поспішати з висновками і все малювати лише блідими фарбами. Адже зіграно лише два тури групового раунду. Ну не може так тривати весь час.

Підтвердженням цьому хоча б поєдинок Бразилія — Кот-д'Івуар. За наповненням він, сміємо стверджувати, задовольнив найбільші вимоги футбольних гурманів.

Хоча загальну позитивну картину зіпсував французький рефері Стефан Ланнуа, котрий не зафіксував двічі гру рукою Луїса Фабіана, коли той забивав другого м'яча. Він ні за що вилучив з поля Кака (Кейта ганебно симулював), але не показав червону картку іваріійцю Тіоте за те, що той травмував Елано.

На чемпіонаті сталося кілька сенсацій, котрі додали події певного шарму. Візьмемо хоча б перемогу сербів над грізними німцями. Останні навіть пенальті не реалізували, бо блискуче зіграв воротар балканців Владимир Стойкович, котрий відбив удар Лукаса Подольського. А переможного м'яча забив Мілан Йованович, котрого наставник сербів, сам у минулому чудовий гравець, Радомир Антич (виступав за збірну Югославії, клуби «Партизан», «Сарагосу», турецький «Фенербахче») ледве не зацілував.

— Я вірив, що мої хлопці зможуть здобути перемогу, — поділився 61-річний живчик Антич. — Не знаю, чи можна назвати це поверненням нашого бійцівського духу. Однак ми повинні зберігати позитивні надії щодо наших шансів на вихід із групи. Команда зробила диво, здолала потужний бундестім. Це важлива перемога для всього сербського народу. І тепер у наступному матчі все залежатиме тільки від нас самих...

До речі, в третьому турі збірна Сербії 23 червня поміряється силами з футболістами Австралії. І їхня мрія цілком близька до здійснення. Хоча для здобуття бажаного результату необхідна максимальна концентрація і налаштованість на важку боротьбу.

На перший погляд ніяк не можна вважати закономірною нічию Англії і Алжиру. Різниця в класі цих команд коментарів не потребує. Але що сталося, те сталося. Родоначальники футболу, котрі вирушали на південь Африки за перемогою, розписалися у власній несправжності — це факт.

І якщо першу нічию англійців зі США можна було списати на помилку Гріна, вибачити, то нульову нічию зі скромним Алжиром інакше як приниженням не назвеш. Більш несподіваною стала хіба що перемога Швейцарії над Іспанією.

Наставник алжирців Рабах Саадан, либонь, довго думав, що протиставити потужним і зоряним англійцям. І пішов правильним шляхом, видавши зі старту стрімкий, щільний і жорсткий футбол. Так, був великий ризик виснажити футболістів, але на морально-вольових потугах вони таки дістатися бажаного берега.

Неабиякий фокус також утнули підопічні Марчелло Ліппі. Гра «блакитної ескадри» нікого не вразила. То був футбол із великою кількістю помилок, без думки, на низькому виконавському рівні. Принаймні новозеландці мали вигляд абсолютно не гірший, ніж їхні імениті опоненти.

Хоча, люди добрі, сталося те, чого зовсім ніхто не очікував. Вдумайтесь тільки, команда Нової Зеландії вистояла в зустрічі з самою Італією, здобула друге очко на турнірі, при цьому не дозволивши італійцям обійти себе після двох турів...

Анелька облаяв Доменека

Форварда збірної Франції Ніколя Анелька виключено зі складу команди. Президент ФФФ Жан-П'єр Ескалетт вимагав від гравця, щоб той вибачився за образу тренера Раймона Доменека, але форвард відмовився. Анелька залишив табір збірної у суботу ввечері.

По-своєму на відрахування Анелька відреагували його партнери по збірній. На знак протесту вони відмовилися від тренувань. «Щоб показати свою незгоду з рішенням федерації, всі гравці відмовилися брати участь у тренуванні», — йдеться в офіційній заяві французьких футболістів. Вони прибули на тренування, але перед початком заняття капітан Патріс Евра вручив пресаташе команди цю заяву.

У цю справу навіть втрутився президент Франції Ніколя Саркозі.

На знімках: очі місцевого фана; грають Гана і Австралія; Радомир Антич — Мілану Йовановичу: «Дай я розцілую тебе, синку».

Фото з сайту Sports. yahoo. com.

Табло чемпіонату

ПАР. ЧС-2010. Фінальний турнір. 2-й тур. 18—20 червня.

Група D. Німеччина — Сербія. 0:1. Порт Елізабет. «Нельсон Мандела Бей». 38 294 глядачі. **Гол:** Йованович, 38. На 60-й хвилині Подольський (Німеччина) не реалізував пенальті (воротар). **Вилучено** Клозе (Німеччина, 37, дві жовті картки).

Гана — Австралія. 1:1. Рюстенбург. «Роял Бафокен». 34 812 глядачів. **Голи:** Гьян, 25 (п) — Голман, 24. **Вилучено** К'юелла (Австралія, 24).

Гана — 4 очки, Німеччина, Сербія — по 3, Австралія — 1.

Група С. Словенія — США. 2:2. Йоганесбург. «Елліс Парк». 45 573 глядача. **Голи:** Бірша, 13, Любиянкич, 42 — Донован, 48, Бредлі, 82.

Англія — Алжир. 0:0. Кейптаун. «Грін Пойнт». 64 100 глядачів.

Словенія — 4, США, Англія — по 2, Алжир — 1.

Група Е. Нідерланди — Японія. 1:0. Дурбан. «Мозес Мабіда». 62 010 глядачів. **Гол:** Снайдер, 53.

Камерун — Данія. 1:2. Преторія. «Лофтус Версфелд». 38 074 глядачі. **Голи:** Ето'О, 10 — Бендтнер, 33, Роммедаль, 61.

Нідерланди — 6 очок, Японія, Данія — по 3, Камерун — 0.

Група F. Словаччина — Парагвай. 0:2. Блумфонтейн. «Фрі Стейт». 26 643 глядачі. **Голи:** Вера, 27, Ріверос, 86.

Італія — Нова Зеландія. 1:1. Нілспрейт. «Мбомбела». 38 229 глядачів. **Голи:** Яквінта, 29 (п) — Смелц, 7.

Парагвай — 4, Італія, Нова Зеландія — по 2, Словаччина — 1.

Група G. Бразилія — Кот-д'Івуар. 3:1. Йоганесбург. «Соккер Сіті». 84 455 глядачів. **Голи:** Фабіано, 25, 50, Елано, 62 — Дрогба, 79. **Вилучено** Кака (Бразилія, 88, дві жовті картки).

Редактор номера Леонід БРОВЧЕНКО.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ,** Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2010 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15

Зам. 17233

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

